DEN *danske* STJERNE

April 1982 · 131. Årgang · Nummer 4

Taler og meddelelser givet i tabernaklet på temple square, Salt Lake City, Utah den 3. og 4. oktober 1981

Det øverste Præsidentskab set fra venstre mod højre: Præsident N. Eldon Tanner, førsterådgiver, præsident Spencer W. Kimball, præsident Marion G. Romney, andenrådgiver og præsident Gordon B. Hinckley, rådgiver.

DEN *danske* STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

April 1982
Årgang 131
Nummer 4

151. Halvårlige Generalkonference af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige den 3. og 4. oktober 1981 på Tabernaklet, Salt Lake City

Talerne i alfabetisk orden

Abonnement:

12 numre Dkr. 54,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00 (surface mail).

Printed in the Federal Republic of Germany

PB MA 0449 DA

INDHOLD

Taler og meddelelser givet i tabernaklet på temple square, Salt Lake City, Utah den 3. og 4. oktober 1981

Medlemmer og ledere fra overalt i den verdensomspændende kirke mødtes atter i Salt Lake City i det historiske tabernakel på Temple Square og i andre nærliggende bygninger til den 151. halvårlige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Dette efterårsmøde den 3. og 4. oktober var imidlertid præget af fraværet af præsident Spencer W. Kimball, der er kirkens 12. præsident og som stadig befandt sig i Salt Lake Citys SDH hospital efter at være blevet indlagt der den 4. september.

Ikke siden oktober 1969, hvor præsident David O. McKay var syg og ude af stand til at overvære generalkonferencen, har der været afholdt en generalkonference, hvor kirkens præsident ikke var til stede.

Ved alle konferencemøderne i oktober 1981 præsiderede præsident N. Eldon Tanner førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab, og møderne blev ledet af præsident Tanner, præsident Marion G. Romney, andenrådgiver og præsident Gordon B. Hinckley, rådgiver.

Alle generalautoriteter var tilstede med undtagelse af præsident Kimball og ældste G. Homer Durham og ældste Theodore M. Burton, som begge var på hospitalet samt ældste F. Burton Howard, der præsiderer over Uruguay Montevideo Missionen i Sydamerika.

Et seminar for regionalrepræsentanterne, der har været en almindelig del af generalkonferencerne i det seneste tiår, blev ikke afholdt ved denne efterårskonference, men et sådant seminar er planlagt til generalkonferencen i april 1982.

Som tidligere blev dele af eller alle konferencens møder transmitteret på mange sprog verden over.

En uge før generalkonferencen blev der den 26. september om aftenen i Tabernaklet afholdt hjælpeforeningens efterårshovedmøde, der blev transmitteret til steder overalt i verden. ☐

Fotografierne i dette nummer.
Fotografierne er stillet til rådighed af Public Communications Photo Services. Eldon K. Linschoten cheffotograf, og Jed A. Clark og Jon T. Lockwood. Fotografierne i dette nummer viser en række genealogiske aktiviteter såvel som scener fra konferencen.

Opretholdelse af kirkens embedsmænd

Præsident Gordon B. Hinckley
Rådgiver i Det øverste Præsidentskab.

Det foreslås, at vi opretholder Gordon B. Hinckley som rådgiver i Det øverste Præsidentskab. Alle, som kan støtte dette, bedes vise det. Hvis nogen er imod, samme tegn.

Det foreslås endvidere, at vi opretholder ældste Neal A. Maxwell som medlem af De tolv apostles Kvorum. Alle, som kan støtte dette, bedes vise det. Hvis nogen er imod, samme tegn.

Yderligere foreslås det, at vi opretholder ældste G. Homer Durham som præsident i De halvfjerds' første Kvorum. Alle, som kan støtte dette, bedes vise det. Hvis nogen er imod, samme tegn.

Med undtagelse af disse brødre, som vi netop har opretholdt, er der ikke sket nogen ændringer blandt generalautoriteterne siden sidste konference. Det foreslås derfor, at vi opretholder alle kirkens generalautoriteter og embedsmænd på hovedplan, sådan som de i øjeblikket er sammensat. Alle, som kan støtte dette, bedes vise det. Hvis nogen er imod, samme tegn. Tak. □

Vished: Religionens inderste væsen

Præsident Gordon B. Hinckley
Rådgiver i Det øverste Præsidentskab

Jeg tror aldrig der har været en mere gavmild udgydelse af kærlighed end den, som er blevet udtrykt overfor vor profet, præsident Kimball. Forenet som et folk med ét hjerte og én stemme takker vi Herren for hans velsignelser og beder om præsident Kimballs fortsatte helbredelse.

Vi beder også for ældste G. Homer Durham og Theodore M. Burton, som begge er på hospitalet og vi bemærker fraværet af ældste Burton Howards, som præsiderer over missionen i Uruguay.

Mine brødre og søstre, tak for jeres trofaste tjeneste overfor vor Faders børn, hvorend I bor. Tak for de anstrengelser, som I har vist ved at komme her. Jeg beder om, at når vi skilles i morgen, at vi da alle vil føle, at vi har spist af livets brød. Jeg udtrykker samme bøn for dem, som modtager konferencen hjemme.

Jeg vil på jeres vegne gerne udtrykke tak til dem, som i stort omfang har stillet radio, TV og kabel–TV til rådighed. Det er en service, som flere hundredtusinde mennesker er meget taknemmelige for.

Og nu udvider vi det mirakel, som en satellittransmission er til kirkens medlemmer overalt i USA. Med færdiggørelsen af en satellitstation i bakkerne nogle få kilometer nord for Salt Lake City sendes billed og lyd fra denne konference til en satellit 35.900 km over ækvator.

Her forstærkes signalet og sendes derefter tilbage til de modtagerantenner, der er installeret i stavscentre i forskellige dele af landet. Der er nu kun få af disse stavscentre, men i løbet af de næste 18 måneder vil disse modtagerfaciliteter blive udvidet til mellem 400 og 500 stavscentre, der vil gøre det muligt for de fleste af kirkens medlemmer i USA at deltage i disse generalkonferencer enten i deres hjem gennem radio, TV eller

Medlemmer af Det øverste Præsidentskab, præsident N. Eldon Tanner, førsterådgiver, præsident Marion G. Romney, andenrådgiver og præsident Gordon B. Hinckley rådgiver

kabel–TV eller ved at mødes i stavscentrene.
I betragtning af kirkens vækst ville vi nok aldrig kunne bygge en mødesal stor nok til at rumme alle, der ønsker at samles på et sted. De stigende rejseudgifter vil heller ikke gøre det muligt for dem at komme. Videnskaben har sørget for en mere bekvem måde. Vi har tillid, til at Herren, medens hans værk udvides, vil inspirere mennesket til at udvikle de midler, hvorved kirkens medlemmer, hvorend de findes, på en personlig måde kan blive vejledt af hans udvalgte profet. Kommunikation er den sene, som binder kirken sammen som én stor familie. Med de faciliteter, der nu er til rådighed og dem, som snart vil komme, vil vi være i stand til at tale med hinanden i henhold til tidens behov og forhold.

Jeg håber, at I vil undskylde mig, at jeg vil berøre nogle personlige ting de næste 3–4 minutter. Ved oktoberkonferencen for 20 år siden, blev jeg opretholdt som medlem af De tolv apostles Råd. Forinden da havde jeg i 2 1/2 år tjent som assistent til De Tolv. Det har været begivenhedsrige år i hvilke 4 store og inspirerede mænd har præsideret over kirken – David O. McKay, Joseph Fielding Smith, Harold B. Lee og Spencer W. Kimball. Det har været år, hvor kirken har spredt sig over hele verden på en bemærkelsesværdig måde. Det har været år, hvor millioner af medlemmer er blevet føjet til kirkens medlemstal. Det har også været år, hvor stærke stemmer har rejst sig imod os. Vi er blevet kritiseret, men denne kritik har på ingen måde hindret værkets vækst.

Tværtimod har det bevirket, at mange har forsvaret os og støttet os, og i visse tilfælde har det også øget vores medlemstal.

For mig personligt har disse år været udfordrende, fyldt med tunge ansvar og glædelige oplevelser. Jeg har haft mulighed for at mødes med de hellige over hele verden. Jeg har været i jeres hjem mange steder i verden, og jeg ønsker at takke jer for jeres venlighed og gæstfrihed. Jeg har været til stede ved jeres møder og lyttet til jer fortælle om jeres tro og udtrykke jeres vidnesbyrd. Jeg har grædt med nogle af jer i jeres sorg og glædet mig med mange over det, I har nået. Min tro er vokset, min viden øget, og min kærlighed til vor Faders børn er blevet styrket, hvor som helst jeg har været.

Indenfor de seneste måneder har jeg haft mulighed for at rejse rundt i Folkerepublikken Kina, samt nationerne i Østeuropa, herunder Rusland. Mit hjerte er blevet rørt af varmen fra de gode mennesker, som jeg har mødt, hvor som helst jeg har været. Vi er alle børn af vor Fader i Himlen. Det er sandt, at der er store politiske og ideologiske forskelle, men mennesker er naturligvis de samme overalt. De er alle sønner og døtre af Gud. De længes i hovedsageligt efter de samme ting. Ægtemænd elsker deres hustruer og hustruer deres ægtemænd. Forældre elsker deres børn og børn deres forældre. De reagerer på de samme sandheder, hvis de får mulighed for at høre dem. Folk i almindelighed ønsker fred og ikke krig. De ønsker broderskab og ikke konflikt. De ønsker sandhed og ikke propaganda. Vi har et stort og tvingende ansvar for at undervise alle jordens folk i det evige evangelium. Mange porte er nu lukkede for os. Men jeg er overbevist om, at Herren til sin egen tid vil åbne dem, såfremt vi konstant søger og beder om det og er rede til at drage nytte heraf. Jeg kender ikke i detaljer tidsplanen for Herrens arbejde, men jeg ved, at vi må virke med iver.

I de mere end 20 år jeg har tjent som generalautoritet, har jeg på en meget personlig måde set en mirakuløs åbning for og styrkelse af værket i nogle af Asiens store nationer. Vi har nu langt over 100.000 medlemmer med stærke ward og stave i lande, hvor vi bare for 25 år siden næppe drømte om at komme ind. Herren har på sine egen gådefulde måde åbnet disse døre og rørt ved menneskenes hjerter. Denne udvikling sker i dag i andre lande. Jeg er overbevist om dette, selv om udviklingen kan forekomme at være næsten umærkelig. Når jeg ser tilbage på disse 20 år, så er jeg taknemlig for den store udvikling i Herrens værk.

Og nu har jeg fået en ny opgave. Jeg er taknemlig for den tillid, der er vist mig af præsident Kimball, præsident Tanner og præsident Romney såvel som mine brødre i De tolvs Råd, De Halvfjerds, samt Det præsiderende Biskopråd. Mit eneste ønske er at tjene loyalt, hvorend jeg er kaldet. Jeg takker de mange af jer, som har udtrykt jer smukt og elskværdigt vedrørende min nye kaldelse. Denne hellige kaldelse har gjort mig klar over mine svagheder. Hvis jeg på noget tidspunkt har fornærmet nogen, så beder jeg om undskyldning og håber, at I vil tilgive mig. Hvadenten denne opgave bliver lang eller kort, så lover jeg at gøre mit bedste med kærlighed og tro.

Jeg beder om forståelse blandt vore medlemmer, jeg beder for, at vi må være tolerante overfor hinanden, og at vi må tilgive hinanden. Vi har alle alt for meget at gøre til at spilde vor tid og energi med

kritik, dømmesyge eller skade hinanden. Herren har givet dette folk denne befaling og sagt: „Styrk derfor dine brødre i alle dine samtaler, alle dine bønner og alle dine handlinger." Dette er befalingen som er fremsat utvetydigt og nu følger dette vidunderlige løfte: „Se, jeg er hos dig for at velsigne dig og forløse dig for evigt" (L&P 108:7–8).

Hvis Ånden vil lede mig, vil jeg gerne tale om en anden sag. Fornylig var der en fremtrædende journalist fra de østlige stater, der holdt tale i denne by. Jeg hørte ham ikke, men jeg læste aviskommentarerne til hans tale. Han citeres for at have sagt: „Vished er religionens fjende". Disse ord som er blevet tillagt ham, har forårsaget stor overvejelse hos mig. Vished som jeg definerer som fuldkommen og total overbevisning er ikke religionens fjende. Det er dens inderste væsen. Vished er forsikring, det er overbevisning, det er troens magt, som nærmer sig viden – ja, som bliver til viden. Det fremkalder entusiasme og der findes intet aktiv, der kan sammenlignes med entusiasme, når man skal overvinde modstand, fordomme og ligegyldighed. Store bygninger er aldrig blevet bygget på et usikkert fundament. Store sager har aldrig opnået succes gennem usikre ledere. Evangeliet er aldrig blevet forklaret for at overbevise andre uden sikkerhed. Tro, som tilhører det inderste væsen i ens personlige overbevisning, har altid og må altid være grundlag for religiøs praksis og stræben.

Der var ingen usikkerhed i Peters sind, da Herren spurgte ham: „Hvem siger I, at jeg er?"

Og Simon Peter svarede og sagde: „Du er Kristus, den levende Guds Søn" (Matt. 16:15–16).

Der var heller ingen tvivl hos Peter, da Herren underviste mængden i Kapernaum og erklærede, at han var livets brød. Mange af hans disciple, som ikke ville acceptere hans lærdomme „trak . . . sig tilbage og vandrede ikke mere med ham".

Jesus sagde da til De Tolv: „Vil I også gå bort?"

Simon Peter svarede ham: „Herre! Til hvem skal vi gå hen? Du har det evige livs ord.

Og vi er kommet til den tro og erkendelse, at du er Guds Hellige." (Joh. 6:66–69).

Ville Frelserens apostle efter hans død have fortsat med at undervise i hans lærdomme og tilmed give deres liv under de mest smertefulde forhold, hvis der hos dem havde været nogen som helst usikkerhed i forbindelse med ham, som de repræsenterede og hvis lærdomme de underviste i? Der var ingen mangel på vished hos Paulus, efter at han havde set et lys og hørt en stemme på vejen til Damaskus for at forfølge de kristne. I mere end 3 årtier herefter gav han sin tid, sin styrke og sit liv for at udsprede den opstandne Herres evangelium. Uden tanke på personlig behagelighed eller sikkerhed gennemrejste han den på hans tid kendte verden og erklærede: „at hverken død eller liv eller engle eller åndemagter, eller noget nuværende eller noget tilkommende eller kræfter eller det høje eller det dybe eller nogen anden skabning vil kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre" (Rom. 8:38–39).

Paulus blev henrettet i Rom og beseglede med sin død sit sidste vidnesbyrd om sin overbevisning om Jesu Kristi guddommelige sønneforhold.

Og således var det med de tidlige kristne. Det var tusinder og atter tusinder som

led fængsling, tortur og død snarere end at afsværge deres udtrykte tro på Guds Søns liv og opstandelse.
Ville der nogen sinde have været en reformation uden den vished, som dristigt drev sådanne store mænd som Luther, Huss og Zwingli samt andre af deres slags?

„Vished har ført denne kirke fremad, på trods af forfølgelse, latterliggørelse og det at mennesker har måtte ofre deres rigdomme og tage afsked med deres kære".

Som det var i fordums tid, således har det også været i vores tid. Uden vished hos de troende bliver en religiøs sag blød og kraftesløs og kommer til at mangle den drivende kraft, som vil sprede religionens indflydelse og fange mænds og kvinders hjerter og hengivenhed. Man kan diskutere teologi, men et personligt vidnesbyrd sammenholdt med gode gerninger kan ikke afvises. Denne uddeling af evangeliet, som vi nyder gavn af, blev indledt med en strålende åbenbaring, hvori Faderen og Sønnen viste sig for drengen Joseph Smith. Efter at have oplevet dette, fortalte drengen det til en af de stedlige præster. Han behandlede beretningen „med stor foragt, idet han sagde, at det altsammen kom fra djævelen, at sådant noget som syner og åbenbaringer ikke fandt sted i disse dage" (Joseph Smith 2:21).
Andre begyndte også at tale imod ham. Han blev genstand for alvorlig forfølgelse. Men han sagde og bemærk disse ord: „Jeg havde virkelig set et lys, og midt i det lys så jeg to personer, og de talte virkelig til mig, og selv om jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, var det alligevel sandt; og medens de forfulgte og smædede mig og talte allehånde ondt om mig, uforskyldt, fordi jeg sagde det, følte jeg mig drevet til at sige i mit hjerte: Hvorfor forfølge mig, fordi jeg siger sandheden? Jeg har virkelig set et syn, og hvem er jeg, at jeg kan modstå Gud? Og hvorfor tænker verden på at få mig til at fornægte, hvad jeg virkelig har set? Thi jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det." (Joseph Smith 2:25).
Der er ingen mangel på vished i denne udtalelse. For Joseph Smith var denne oplevelse så virkelig som solens varme ved middagstid. Han blev aldrig svækket i eller vaklede i sin overbevisning. Lyt til hans senere vidnesbyrd om den opstandne Herre:
„Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!
Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,
at ved ham, gennem ham og af ham eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud" (L&P 76:22–24).
Så sikker var han på den sag som han ledte, så sikker var han på sin gudgivne kaldelse, at han prioriterede den højere end sit eget liv. Med forudgående viden

om sin kommende død, overgav han sig til dem, der ville efterlade ham forsvarsløs i pøbelens hænder. Han beseglede sit vidnesbyrd med sit blod.

På samme måde var det med hans efterfølgere. Man finder ikke noget bevis, ikke skygge af bevis i deres liv eller gerning på, at vished var religionens fjende. Gang på gang forlod de deres komfortable hjem, først i New York, så i Ohio, Missouri og senere i Illinois og selv efter at de var nået til denne dal, forlod mange den igen for at opbygge kolonier i et stort område i det vestlige USA. Hvorfor? På grund af deres tro på den sag, som de var en del af.

Mange døde under disse lange og besværlige rejser som ofre for sygdom, elementernes rasen og deres fjenders brutale angreb. Omkring 6000 ligger begravet et eller andet sted mellem Missouri-floden og Salt Lake dalen. Deres kærlighed til sandheden betød mere for dem end livet selv.

Sådan har det været lige siden. Jeg nedskrev disse vidunderlige ord, som præsident David O. McKay fortalte til en lille gruppe for nogle år siden. Han sagde:

„Så sikker som den vished I har i jeres hjerter om, at denne aften i morgen tidlig vil blive efterfulgt af daggryet, så sikker er mine overbevisning om, at Jesus Kristus er menneskehedens Frelser, det lys som forjager verdens mørke gennem det gengivne evangelium ved direkte åbenbaring til profeten Joseph Smith."

Vor elskede præsident Spencer W. Kimball har sagt: „Jeg ved, at Jesus Kristus er den levende Guds Søn, og at han blev korsfæstet for verdens synder.

Han er min ven, min Frelser, min Herre, min Gud" (*Den danske Stjerne,* april 1979, s. 131).

Det er den form for vished, som har ført denne kirke fremad på trods af forfølgelse, latterliggørelse og det, at mennesker har måttet ofre deres rigdomme og tage afsked med deres kære for at rejse til fjerne lande med evangeliets budskab. Denne overbevisning motiverer mennesker i dag, som den har gjort fra dette værks begyndelse. Tro hos millioner om at denne sag er sand, at Gud er vor evige Fader og at Jesus er Kristus må for altid være den store motiverende styrke i vores liv.

Vi har i dag godt 30.000 missionærer i missionsmarken hvilket koster deres familier flere millioner. Hvorfor gør de det? På grund af deres overbevisning om sandheden af dette værk. Kirkens medlemstal nærmer sig nu 5.000.000. Hvad er årsagen til denne fænomenale vækst? Det er på grund af den vished, som hundredtusindvis af omvendte hvert år opnår i deres hjerte, omvendte der er blevet rørt af Helligåndens kraft. Vi har et stort velfungerende og effektivt velfærdsprogram. De, som studerer det, undrer sig over det. Det fungerer kun effektivt på grund af troen hos dem, der deltager i det.

På grund af kirkens vækst må vi bygge nye kirkebygninger i hundredvis. De koster meget, men medlemmerne giver af deres midler, ikke alene til dette formål, men også til den regelmæssige og trofaste tiendebetaling på grund af deres vished om sandheden af dette værk.

Det strålende og forunderlige i dette er, at enhver person, som ønsker at kende sandheden kan modtage denne overbevisning. Herren gav selv metoden, da han sagde: „Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget" (Joh. 7:17).

Det kræver, at man studerer Guds ord. Det kræver, at man beder og ivrigt søger efter kilden til al sandhed. Det kræver, at man efterlever evangeliet og foretager et eksperiment med at følge lærdommene.

Jeg tøver ikke med at love, eftersom jeg ved det af personlig erfaring, at der ud af alt dette, gennem Helligåndens kraft, vil komme en overbevisning, et vidnesbyrd og en sikker viden.

Så mange af verdens mennesker synes ikke i stand til at tro det. Hvad de ikke forstår er, at det, der hører Gud til, kun kan forstås gennem Guds Ånd. Man må anstrenge sig, man må være ydmyg, man må bede. Men resultaterne er sikre og vidnesbyrdet sikkert.

Hvis vore medlemmer som enkeltpersoner nogen sinde mister denne vished, så vil kirken svinde hen, som så mange andre har gjort. Men det frygter jeg ikke. Jeg har tillid til at et evigtvoksende medlemstal vil søge efter og finde den personlige overbevisning, som vi kalder et vidnesbyrd og som kommer gennem Helligåndens kraft og som kan modstå modstandens storme.

For dem, der er usikre, som undlader at forpligte sig selv og for dem, som forbinder usikkerhed med deres forsikringer, når de taler om det, der hører Gud til, passer disse ord fra Åbenbaringens Bog:

„Jeg kender dine gerninger: du er hverken varm eller kold. Gid du var varm eller kold!

Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af min mund" (Åb. 3:15–16).

Mine brødre og søstre, idet vi begynder denne store konference, nedkalder jeg ikke alene Herrens velsignelse over jer, men giver jer også med vished mit vidnesbyrd om sandheden. Jeg ved, at Gud vor evige Fader lever. Det ved jeg. Jeg ved, at Jesus er Kristus, menneskehedens Frelser og Forløser, ophavsmanden til vor frelse. Jeg ved, at det værk, som vi er en del af, er Guds værk. At dette er Jesu Kristi kirke. Vor mulighed for tjeneste i den er stor, og stærk og sikker er vor tro på den. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

„O, guddommelige forløser"

Ældste Neal A. Maxwell,
De tolv apostles Kvorum

Mine brødre og søstre, jeg udtrykter offentlig min oprigtige taknemmelighed til Herren for vores bemærkelsesværdige og elskede præsident Kimball og hans rådgivere, for min kaldelse til De Tolv – blandt hvem jeg vil være den mindst kvalificerede, og den som har gjort sig mindst fortjent hertil længe efter at andre bliver ordineret efter mig.

Jeg udtrykker min dybe kærlighed og taknemmelighed for min hustru, som på enhver måde er strålende, til mine retskafne og imødekommende forældre og søskende, til mine børn, som har forpligtet sig overfor riget, og som har været vise nok til at gifte sig med hengivne evige ægtefæller.

Selvfølgelig erkender jeg, at mit liv må vise, at jeg virkelig har accepteret en apostels kaldelse. Men på trods heraf søger jeg nu ydmygt at tale til vor guddommelige Forløsers pris og bærer vidnesbyrd om ham.

Hvad enten vi kalder ham Skaber, Den enbårne Søn, Fredsfyrste, Talsmanden, Formidleren, Guds Søn, Frelser, Messias, Frelsens Ophav og Fuldender eller Kongernes Konge, så vidner jeg, at Jesus Kristus er det eneste navn, hvorved

menneskene kan blive frelst! (Se L&P 18:23).

Jeg vidner at han er fuldkommen usammenlignelig i hvad han *er*, i hvad han *ved*, i hvad han har *opnået* og hvad han har *erfaret*. Alligevel kalder han os gribende for sine venner (Se Joh. 15:15). Vi kan stole på ham, tilbede ham, ja selv beundre ham uden nogen begrænsning! Som den eneste fuldkomne person på denne planet er der ingen der er lig ham! (Se Es. 46:9).

I *intelligens* og *ydeevne* overgår han langt den enkelte og de samlede *evner* og *opnåelse* hos alle dem, som har levet, som lever nu og som vil leve! (se Åb. 3:19).

Han glæder sig over vores ægte godhed og fremgang. Men enhver bedømmelse af hvor vi står i forhold til ham, fortæller os, at vi slet ikke står! Vi knæler!

Kan vi selv, når vi er mest syge, fortælle ham noget om lidelse i det hele taget? På måder, som vi ikke forstår, blev vor sygdom og vore svagheder båret af ham, ja før de blev båret af os. (Se Alma 7:11–12; Matt. 8:17). Vægten alene af vores samlede synder fik ham til at stige ned under alt. (Se L&P 122:8). Vi har aldrig været og vil aldrig komme til at kende de dybder, som han har kendt. På denne måde har hans forløsning fuldkommengjort hans indfølingsevne og evne til at hjælpe os, hvilket vi kan været evigt taknemmelige for i hans vejledning af os i vore prøver. Der var ingen vædder i de tætte grene på Golgata til at redde ham, der var Abrahams og Isaks ven.

Kan de, som længes efter et arnested eller et hjem, belære ham om hvad det vil sige at være hjemløs eller altid at skulle flytte? Sagde han ikke i et uformelt øjeblik at: „ræve har huler og himlens fugle reder; men Menneskesønnen har ikke det sted, hvor han kan lægge sit hoved til hvile" (Matt. 8:20).

Kan vi i virkeligheden fortælle ham, hvad det vil sige at blive misforstået eller forrådt? Eller hvad det vil sige, når selv venner svigter eller „tager ud at fiske"? (Se Joh. 21:3).

Kan vi belære ham om uretfærdighed eller sammenligne svigt ved retslige systemer med Giveren af loven, som med guddommelig værdighed udholdt en fordrejning af lovens straffe og dens procedure?

Og når vi føler os så alene, vover vi så at belære ham, som har „trådt persekarret alene" noget som helst om det at føle sig forladt? (L&P 76:107; se også Matt. 27:46).

Kan den barnløse, som ønsker sig børn, ikke regne med hans medfølelse? For han elskede børn og sagde: „Thi Himmeriget hører sådanne til"; og „det ene efter det andet . . . velsignede (han) dem og . . . græd . . . og bad til Faderen for dem. Og da han havde gjort dette, græd han atter" (Matt. 19:14; 3 Ne. 17:21–22).

Vover vi at belære ham om enten barmhjertighed eller nåde? Selv ved højdepunktet i hans smerter på korset trøstede han ikke desto mindre en tyv ved sin side og sagde: „I dag skal du være med mig i Paradis" (Luk. 23:43).

Kan vi undskylde vore kompromiser på grund af de stærke fristelser i forbindelse med søgen efter status? Det var ham, der udviste en utrolig retskaffenhed, da Satan fristede ham med et tilbud, som ikke kunne afvises „alle verdens riger og deres herlighed" (Matt. 4:8). Men han afviste det!

Kan vi lære ham noget om at være offer for ironi? Hans tilbageværende ejendel, en kappe, blev der spillet om, selv mens han døde (Se Matt. 27:35). Alligevel var

jorden hans fodskammel! Jesus gav menneskeheden levende vand, så vi aldrig skal tørste igen og alligevel fik han på korset eddike! (Se Joh. 4:10–19; Matt. 27:48).
Kan vi belære ham om frihed, han som frier os fra vore sidste fjender – synd og død?
Kan de, som ærer menneskelig frihed og alligevel klager over menneskelig lidelse, nogen sinde opnå virkelig forsoning undtagen igennem hans evangelium?
Kan de, som beskæftiger sig med at føde de fattige, råde ham i at føde mængden?
Kan de, som beskæftiger sig med medicin, belære ham om at helbrede de syge?
Eller kan vi belære Forløseren om noget nyt ved at føle utaknemmelighedens slag, når ens tjeneste ikke bliver værdsat eller bemærket? Kun én ud af ti spedalske, takkede Jesus som indgående spurgte: „Hvor er de ni?" (Luk. 17:17).

„Jeg vidner, at han er fuldkommen usammenlignelig i hvad han er, i hvad han ved, i hvad han har opnået og hvad han har erfaret."

Kan de, som beskæftiger sig med at forlænge livsalderen, tilbyde noget, som kan oplyse, den der tilvejebringer alle menneskers opstandelse?
Kan videnskabsmænd hvis felter fremkommer med opdagelsen af trådene i sandhedens gobelin, belære den, som har skabt gobelinen?
Bør vi søge at rådgive ham i mod? Bør vi skynde os ivrigt for at vise ham vores dødelige medaljer for sår som vi har modtaget i krigen – vore skrammer og slag – han som bærer sine 5 særlige sår?
Skaber hans „magts ord" ikke hele nye verdener og får andre til at gå bort? (Se Moses 1:35–38). Alligevel interviewede han sine Tolv midt i denne universelle styrelse uden hastværk „en efter en" (3 Ne. 28:1) og kaldte senere en bondedreng på landet i staten New York.
Har han ikke inviteret os til at beskue hans kosmiske håndværk på himlen, så vi kan se „Gud rører sig i sin majestæt og kraft" (L&P 88:47). Men ser vi ham ikke ligeledes „røre sig i sin majestæt og kraft" når hver fortabt søn endelig vender tilbage til kirken?
Selv om hans skabelser er så talrige, at de er talløse selv for mennesket med dets computere, har Jesus så ikke fortalt os, at selv hårene på vore hoved er talte? (Matt. 10:30; Moses 1:35–38).
Viste den opstandne Jesus sig ikke for den fængslede Paulus og fortalte ham, at han skulle være frimodig og kaldte ham til mission til Rom? (Se Ap. g. 23:11). På samme måde støtter Jesus de retfærdige i alle deres prøvelser.
Undlod denne gode og sande hyrde ikke at hvile sig efter den strålende men frygtelige forløsning for at oprette sit værk blandt de tabte får, som var ulydige på Noas tid? (se 1 Pet. 3:18–20).
Besøgte han ikke også andre tabte får på det amerikanske fastland? (se Joh. 10:16; 3 Ne. 15:17, 21). Og derefter andre tabte får? (se 3 Ne. 16:1–3). Hvad kan vi fortælle ham om det at være samvittighedsfuld?
Vi kan i sandhed ikke belære ham om

Ældste Neal A. Maxwell, nyeste medlem af De tolvs Kvorum

noget! Men vi kan lytte til ham. Vi kan elske ham, vi kan ære ham og vi kan tilbede ham! Vi kan holde hans befalinger og vi kan mætte os med hans hellige skrifter! Ja, vi, som er så glemsomme og endog oprørske, bliver aldrig glemt af ham! Vi *er* hans „gerning" og hans „herlighed" og han mister *aldrig* koncentrationen! (se Moses 1:39).

Derfor vidner jeg, i tilgift til min uendelige beundring for hvad han har opnået og min beundring af Jesus for hvad han er – idet jeg ved at mine superlativer ikke kan gøre mere end blot at gentage hans fortræffelighed – som et af hans særlige vidner i tidernes fylde, ja derfor vidner jeg om fylden i hans tjenestegerning!

Hvordan vover nogen at behandle hans tjenestegerning som var den blot saligprisninger uden instruktioner! Hvor kortsynet er det ikke at betragte hans tjenestegerning som kun korsfæstelse og ikke opstandelse! Hvor begrænset er det ikke kun at opfatte den som blot Golgata og intet Palmyra! Kun forkastelse i en landsby ved navn Kapernaum og ingen accept i Enoks by! Som kun tilbagefald og tilbagegang i fordums Israel og uden et Overflødighedens land med de efterfølgende tiår i retfærdighed!

Jesus Kristus er Det røde Havs og Sinais Jehova, den opstandne Herre, Faderens talsmand ved Guddommens åbenbaring i Palmyra – et festspil i Palmyra med et værdifuldt publikum på kun én!

Han lever i dag og giver nådigt alle de nationer så meget lys, som de kan tåle, samt budbringere fra dem selv til at undervise dem (Se Alma 29:8). Og hvem kan bedre end verdens Lys bestemme graden af den guddommelige åbenbaring – om det skal være lysglimt eller kraftig belysning?

Men snart skal alt kød se ham sammen. Alle knæ skal bøje sig i hans nærvær og hver tunge bekende hans navn. (Se L&P 76:110–111; Fil.2:10–11). Knæ, som aldrig før har bøjet sig med *det* formål vil da gøre det – og det med det samme. Tunger som aldrig før har udtalt hans navn undtagen ved kraftig banden vil da gøre det – og gøre det tilbedende.

Snart vil han, som engang spottende blev klædt i purpur, komme igen klædt i en rød klædning for at minde os om, hvis blod der forløste os. (Se L&P 133:48–49).

Da vil alle anerkende det fuldkomne i hans retfærdighed og nåde (se Alma

12:15) og vil se, hvordan menneskelig ligegyldighed overfor Gud – ikke Guds ligegyldighed overfor menneskeheden – er årsag til så megen lidelse.

Da vil vi se menneskehedens sande historie – og ikke se den gennem formørket glas. (Se 1 Kor. 13:12). De store militære slag vil blot forekomme som et bål, der blussede kort op, og de menneskelige beretninger om den menneskelige erfaring vil blot være en skrift på tidens vægge.

Men før denne dommens dag vil både min og din tjenestegerning afsløre de grumme men også strålende forhold i disse sidste dage.

Ja, der vil ske en kraftig polarisering på denne planet, men også den bemærkelsesværdige forening med vor medkristne fra Enoks by vil finde sted. Ja, nation efter nation vil blive som et hus, der er i splid med sig selv men flere og flere af Herrens huse vil pryde denne planet. Ja, Harmagedon ligger forude. Men det gør Adam–ondi–Ahman også!

Fortalte Jesus os ikke i mellemtiden hvilken hede vi skulle forvente i den sidste sommer? Sagde han ikke også, at han ville prøve vor tro og tålmodighed gennem prøvelser?

Sørgede han ikke for de fornødne mennesker, da han talte om de forholdsvis få, som vil finde den trange sti, der fører til den snævre port? (Se Matt. 7:13–14).

Sagde han ikke også, at hans hellige spredt over hele jorden midt i ondskaben, uroen og forfølgelsen, ville blive „udrustet med retfærdighed og med Guds kraft" thi han er besluttet på at få „et rent folk" (1 Ne. 14:12–14; L&P 100:16).

Hans værk går fremad næsten som i den forholdsvise stilhed, der hersker i stormens centrum. Først vil han regere midt blandt sine hellige og snart vil han regere overalt i verden! (L&P 1:36; 133:2–3).

Derfor, mens den menneskelige histories skodder begynder at lukkes som før en storm, og begivenheder farer forbi på den menneskelige scene som blade for en kraftig vind – kan de, som står foran evangeliegløden varme bål få lov at opleve et kuldegys. Alligevel ved vi i vor visheds cirkel, at der selv midt i alle disse ting ikke vil ske noget endelig nederlag af Guds hensigter. Gud har kendt „alt fra begyndelsen, og derfor åbner han en udvej, til at fuldbyrde alle sine gerninger blandt menneskene" (1 Ne. 9:6).

Derfor lover jeg ydmygt at gå, hvorhen jeg sendes, idet jeg vil stræbe efter at tale de ord, som han vil have, at jeg siger, samtidig med at jeg i min sjæls frygt og bæven erkender, at jeg ikke fuldtud kan være hans særlige vidne med mindre mit liv fuldtud er særligt. Jeg slutter med disse bønner fra salmen: „O, guddommelige Forløser!" bønner som også er mine:

Åh! Jag mig ikke bort,
Beskærm mig mod det onde! . . .
Lyt nu til mig, o Gud, . . .
Thi jeg er stedt i bitter smerte . . .
Hjælp mig i faren! . . .
O, beskærm mig! . . .
Jesus min Forløser, . . .
Jeg ber dig skænk mig nåde og, . . .
Og ihukom ej mer min synd, . . .
Hjælp mig min Frelser!

(Charles Gounod, New York: G. Schirmer See Chicago 14:12)

I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ☐

Planen for lykke og ophøjelse

Richard G. Scott
De halvfjerds' første Kvorum

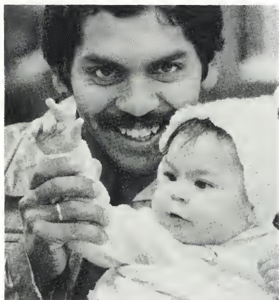
Vor søn har en lille legetøjsrobot. Den kan gå og udføre andre enkle funktioner. Vælter den kan den, med en del besvær, rejse sig op igen. Den udfører sine programmerede funktioner mekanisk uden følelse. Og alligevel har den ingen evne til at vokse eller ændre sin forudbestemte kurs. Den reagerer med det samme på enhver ydre påvirkning, som tilfredsstiller dens behov og den holder op med at fungere, når dens indre fjeder er opbrugt. Satan ønsker at alle vor Himmelske Fader børn skal opføre sig som robotter.

Hvor anderledes er ikke Herrens plan. Betragt et barns fødsel – en uafhængig ånd skabt af Gud (se Moses 6:36) modnet i den førjordiske eksistens og klædt i et legeme af kød og ben. En mor og en far deltager sammen med Gud i denne hellige oplevelse. Disse forældre elsker, vejleder og inspirerer det opvoksende barn. Med passende forståelse for og adlydelse af Frelserens lærdomme vil barnet lære „bud på bud" (se L&P 98:12), og bliver gennem udøvelse af sandheden omdannet til en uafhængig, kærlig og tjenstvillig søn eller datter, af Gud hvis muligheder for vækst og opnåelse er uden begrænsning; hvis skæbne det vil blive, hvis vedkommende fuldtud, er lydig at vende tilbage til Guds nærhed for at få del i hans herlighed og hans ophøjede værk. Sådan et menneske kan også opnå stor lykke i dette liv.

Livet på jorden er en prøve. Gud sagde: „Vi vil . . . danne en jord, hvorpå disse kan bo.

Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem" (se Abr. 3:24–26).

Den måde vi prøves på er forskellig. Nogle af os fødes med fysiske begrænsninger, andre er enlige eller har et dårligt helbred. Nogle udfordres af de økonomiske forhold, manglen på et godt eksempel fra far og mor eller tusindvis af andre ting som prøver vores karakter. Selv om mange af de smerter og den sorg, som vi udholder, er resulta-

tet af vor egne ulydige handlinger i stædighed, så benyttes mange af de ting, der synes at være hindringer på vor vej af en kærlig Skaber til vor egen personlige vækst.

Det har aldrig været meningen at livet skulle være let. Det er snarere en periode med prøver og vækst. Den er blandet med vanskeligheder, udfordringer og byrder. Vi er nedsænket i et hav af vedvarende verdsligt pres, som kunne ødelægge vores lykke. Og alligevel tilvejebringer de samme kræfter, hvis de konfronteres direkte, os med mulighed for en vældig personlig vækst og udvikling. Overvindelse af modstand giver karakterstyrke, fasttømrer selvtillid, opelsker selvrespekt og sikrer succes i retfærdig stræben.

Den som udøver sin handlefrihed gennem tro, vokser ved udfordringer, renses gennem sorg og lever i fred. Som kontrast bliver den, der desperat søger at tilfredsstille sin appetit og verdslige ønsker, drevet ind i en nedadgående spiral mod tragiske dybder. Fristelse udgør den motiverende indflydelse i denne persons udøvelse af sin handlefrihed.

Nogle af os lader fra tid til anden livets pres eller menneskers falske lærdomme formørke vor vision, men når vi ser klart, så er forskellen mellem Guds plan og Satans ikke til at tage fejl af. Satan ønsker at omdanne guddommelige, uafhængige ånder til skabninger som er bundet af vanen, begrænset af appetit og slaver til overtrædelse. Han er aldrig veget fra sin hensigt om at gøre os til slaver og ødelægge os. Han vil overtale os til på upassende vis at benytte handlefrihedens guddommelige gave. Gennem sin snedige og fristende indflydelse opfordrer han os til at tilfredsstille ønsket om personlig magt og indflydelse eller give efter for sine lyster. Han binder i stigende grad dem, som følger sine kødelige lyster. Med mindre disse mennesker omvender sig, bliver de effektivt omdannet til robotter, som ikke længere udøver kontrol over deres egen evige skæbne.

Nogle forvirrer han dygtigt, indtil de opfatter Gud som en streng og skarp dommer eller som en fjern guddom, der hengiver sig til omhyggeligt at optegne, hvad vi gør rigtigt eller forkert. Gud er ingen af delene. Han er en kærlig, tålmodig og forstående Fader, der er dybt interesseret i vores personlige velfærd, bekymret for vor lykke og som fuldtud har engageret sig til fordel for vor evige udvikling.

„Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den Enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.

Thi Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham" (Joh. 3:16–17).

Vor lykke her på jorden såvel som vor

evige frelse kræver mange korrekte beslutninger, hvoraf ingen er vanskelige at tage. Sammen smeder de en karakter, der er modstandsdygtig overfor de ødelæggende indflydelser, som omgiver os. En ædel karakter er som et skattet stykke porcelæn, der er lavet af udvalgte råmaterialer, formet med tro, omhyggeligt lavet gennem vedvarende retfærdige gerninger og brændt i den opløftende erfarings ild. Den er en genstand af stor skønhed og uvurderlig værdi. Alligevel kan den ødelægges i løbet af et øjeblik gennem overtrædelse. Når den retfærdige karakter beskyttes gennem selvkontrol vil den var for evigt.

Vi må udvikle sand ydmyghed, ikke evnen til at synes ydmyge, men den hellige gave som sand ydmyghed er.

Ydmyghed er den retfærdige karakters værdifulde og frugtbare jord. Den får den personlige væksts frø til at spire. Når sådanne frø bliver rendyrket gennem udøvelse af tro, beskåret gennem omvendelse og styrket gennem lydighed og gode gerninger, vil de producere åndelighedens ønskede frugt (Se Alma 26:22). Guddommelig inspiration og kraft vil da blive resultatet. Inspiration er at kende Herrens vilje. Kraft er evnen til at udføre denne inspirerede vilje. (Se L&P 43:15–16). Sådan kraft kommer fra Gud efter at vi har gjort „hvad vi formår at gøre" (2 Ne. 25:23).

Tillad mig at fortælle disse selvransagende tanker hos et menneske, som fandt vejen til lykken: „Jeg er i sandhed dybt elsket af Herren. Han vil gøre alt, hvad jeg tillader ham at gøre for min lykke. Nøglen til at frigøre denne kraft er mig selv. Hvor andre vil rådgive, foreslå, formane og opmuntre, har Herren givet mig ansvaret for og handlefrihed til at træffe de grundlæggende beslutninger for min lykke og evige udvikling. Når jeg læser og overvejer skrifterne og med stor tro oprigtigt søger min Fader i bøn, så omgiver fred mig. Gennem oprigtig omvendelse og lydighed mod Guds befalinger sammenholdt med ægte omsorg for og tjeneste mod andre bliver mit hjerte renset for frygt. Jeg er på passende vis i stand til at modtage og fortolke den guddommelige hjælp, som bliver givet for klart at markere min sti. Ingen ven, biskop, stavspræsident eller generalautoritet kan gøre dette for mig. Det er min guddommelige ret selv at gøre det. Jeg har lært at leve i fred og være lykkelig. Jeg ved, at mit liv vil blive rigt, produktivt og meningsfyldt".

Dette menneske er ikke en robot, som gennem modstand er blevet til en slave. Det behøver vi heller ikke at blive, når vi benytter vores handlefrihed klogt til at følge Frelserens lærdomme.

Med al den kærlighed jeg besidder, inviterer jeg alle til at opnå en fuld forståelse af den plan for lykke og ophøjelse, som Frelseren har tilvejebragt. Jeg vidner, at denne fylde findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg elsker jer og jeg beder jer søge denne fylde, i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

„Ydmyghed er den retfærdige karakters værdifulde og frugtbare jord. Den får den personlige væksts frø til at spire."

Konferencetid

Ældste Howard W. Hunter
De tolv apostles Kvorum

På denne tid af året kommer der fra overalt i verden tusindvis af mennesker, som samles i Salt Lake City, der er blevet kendt som „Vestens korsvej", til konference for medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Mange år er gået siden nybyggerne kom i prærievogne til Salt Lake dalen i Rockey Mountains. På deres tid var konference en vigtig begivenhed og den fortsætter med at være en betydningsfuld begivenhed i vor tid, hvor trofaste og hengivne mennesker mødes for at forny og styrke denne tro.

Konferecce er en tid med åndelig fornyelse, hvor kundskaben og vidnesbyrdet om at Gud lever og velsigner dem, som er trofaste, øges og grundfæstes. Det er et tidspunkt, hvor en forståelse for at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, brænder sig ind i hjertet hos dem, som har besluttet sig til at tjene ham og holde hans bud. Konferencen er det tidspunkt, hvor vore ledere giver os inspireret vejledning i hvordan vi skal leve – en tid hvor sjælene berøres og beslutninger fattes om at være bedre ægtemænd og hustruer, fædre og mødre, mere lydige sønner og døtre, bedre venner og naboer.

Idet vi får del i konferencens ånd kommer der en anden følelse til os – en følelse af dyb taknemlighed over at vi er blevet velsignet med en forståelse af Jesu Kristi evangelium, således som det er blevet gengivet til jorden i denne tids uddeling. Vi møder andre fra overalt i verden, som har denne samme følelse, og vi ønsker, at mænd og kvinder overalt kan forstå og finde den glæde og fred, der kommer fra den viden at alle mennesker er Guds børn, og derfor er brødre og søstre – i bogstavelig forstand og som en kendsgerning, uanset farve, sprog eller religiøs tro. Når vi vender os til skrifterne, læser vi:

„Og han indbyder alle til at komme til sig og få del i hans godhed, og han nægter ikke nogen at komme til sig, sort eller hvid, træl eller fri, mand eller kvinde, og han ihukommer folkene, thi alle er lige for Gud" (2 Ne. 26:33).

Når vi deltager i konferencen, mindes vi om den dybe forpligtelse, som vi har

overfor vore medmennesker, vore brødre og søstre overalt i verden. Det er en forpligtelse til at dele en gave med dem, som vi har fået og som er den største gave, vi kan give dem – en forståelse for evangeliets fylde. Vi er forpligtet til overfor hele verden at forkynde, at Jesus fra Nazaret er menneskehedens Frelser, at han har betalt for vore synder gennem sit forløsende offer, at han er opstået fra de døde og at han lever i dag. Det er vores ansvar at hjælpe verdens mennesker til at forstå vor Himmelske Faders sande natur: at han er en personlig Gud, en kærlig Fader og én, som enhver af os kan gå til med vore problemer og bekymringer.

Vi, som mødes her i dag, gør krav på en særlig og en enestående viden om Frelserens evangelium. Det, der er mest bemærkelsesværdig af alt for dem, som første gang bliver bekendt med os, er vores erklæring til verden om, at vi bliver ledet af en levende Guds profet – én som samtaler med, inspireres af og modtager åbenbaring fra Herren.

Hvordan ved vi, at disse ting er sande? Vi ved det, fordi Gud har talt i vor tid – i vores levetid. Himlen er blevet åbnet. Gud har givet sit ord til mennesker. Evige sandheder er blevet givet til verdenen af Faderen til os alle. Gud Faderen og Jesus Kristus hans Søn har vist sig for og talt med mænd i denne uddeling. I virkeligheden har Herren vist sig ved talrige lejligheder.

Vi ved, at vor Himmelske Fader elsker os og bekymrer sig for vores åndelige og timelige velfærd. Vi ved, at hans Søn, Jesus Kristus, vor ældste bror har tilvejebragt en vej for os til at vende tilbage til Guds nærhed, at der er et guddommeligt formål med vor tilværelse her på jorden og at vi har et arbejde at udføre, som er en vigtig del af hans plan. Desuden kender vi mange detaljer i denne plan, og vi har modtaget specifik vejledning i vores ansvar.

Til den, som hører vort budskab og undrer sig over, hvordan vi kan gøre krav på at kende ting, som for nogen kan synes at ligge udenfor det logiske eller bevismæssige, svarer vi med en erklæring, skrevet af Paulus til kirken i Korint:

„Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt dem, der elsker ham.

Thi os har Gud åbenbaret det ved Ånden; Ånden ransager jo alt, endog Guds dybder.

Thi hvilket menneske ved, hvad der bor i mennesket, uden menneskets ånd, som er i ham? Således kender heller ingen hvad der bor i Gud *undtagen mennesket har* Guds Ånd.

„Han indbyder alle til at komme til sig og få del i hans godhed, og han nægter ikke nogen at komme til sig, sort eller hvid, træl eller fri, mand eller kvinde"

(2 Ne. 26:33).

Men vi har ikke fået verdens ånd, men Ånden fra Gud, for at vi kan lære at kende, hvad Gud i sin nåde har skænket os;

og derom taler vi ikke med ord, lærte af

menneskelig visdom, men med ord lærte af Ånden, idet vi tolker åndelige ting for åndelige mennesker" (Joseph Smiths Oversættelse 1. Kor. 2:9.–13).

Jordens lærdom og visdom og alt hvad der er timeligt, kommer til os gennem vore fysiske sanser på en jordisk og timelig måde. Vi rører, vi ser, vi hører, smager, lugter og lærer. Åndelig viden kommer derimod, sådan som Paulus har sagt til os, på en åndelig måde fra dens åndelige kilde. Paulus forsætter:

„Men et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det, thi det må bedømmes åndeligt" (1 Kor. 2:14).

Vi har erfaret og ved, at den eneste måde, man kan opnå åndelig viden på, er at nærme os vor Himmelske Fader gennem Helligånden i Jesu Kristi navn. Når vi gør dette og hvis vi er åndeligt forberedte vil vi se ting, som vore øjne ikke tidligere har set og høre ting, som vi måske ikke før har hørt – „hvad Gud har beredt" for at benytte Paulus' ord (1 Kor. 2:9). Disse ting modtager vi gennem Ånden.

Vi tror på og vidner overfor verden, at samtale med vor Himmelske Fader og vejledning fra Herren er til rådighed i dag. Vi vidner, at Gud taler til mennesket, som han gjorde på Frelserens tid og i Det gamle Testamente. Vi siger til verden: „Lyt til og overvej omhyggeligt ordene fra denne konference; overvej den vejledning og de råd, som kommer fra dem, der taler, så vil efter bønsom overvejelse den søde varme overbevisning, der kommer fra Helligånden vidne for jer om sandheden af dette."

Lad mig læse Herrens ord talt gennem én af hans profeter for jer:

„Gud er barmhjertig mod alle, som tror på hans navn; derfor forlanger han som det første, at I skal tro, ja, tro på hans ord . . .

Men hvis I vil vågne op og bruge jeres evner, prøve mine ord og udøve blot den mindste smule tro, ja, om I ikke kunne gøre andet end blot ønske at tro, lad da det ønske virke I jer, til I tror så meget, at I kan modtage en del af mine ord.

Nu vil vi sammenligne ordet med et sædekorn. Hvis I giver plads til, at et sædekorn kan sås i jeres hjerter, og at det er ægte eller godt og I ikke kaster det ud ved jeres vantro og derved sætter jer op imod Herrens Ånd, da vil det begynde at svulme i brystet, og når I mærker denne svulmen, vil I begynde at sige til jer selv: Det må sandelig være en god sæd, eller ordet er godt, thi det begynder at fylde min sjæl, ja, det begynder at oplyse min forstand, ja, det begynder at blive mig behageligt" (Alma 32:22, 27–28).

Til jer, som søger eller stiller spørgsmålstegn ved livets store formål – til jer, som spekulerer på, hvorfor vi er her på jorden og hvad Herren ønsker at vi skal nå, mens vi er her – siger vi som en profet

i vor tid har sagt: „Lad ikke noget menneske behandle disse ting skødesløst eller tvivlende; men lad hvert menneske ærligt søge at forstå sandheden og lære sine børn at blive fortrolige med de himmelske sandheder, som er blevet gengivet til jorden i de sidste dage" (Joseph F. Smith i *Conference Report,* april 1902, s. 85).

Det er en ære at være i Herrens tjeneste, at være blevet bemyndiget af ham til at forkynde for verden, at hans rige er her på jorden og er til rådighed for alle, som vil lytte til hans budskab, acceptere hans evangelium og følge hans befalinger. Vi ved, at dette værk vil fortsætte med at rulle frem, som profeten Joseph Smith har sagt: „indtil det har gennemtrængt hvert eneste kontinent, besøgt hvert eneste klima, fejet henover hvert eneste land, og lydt i hvert eneste øre, indtil Guds hensigter er blevet opfyldt og den store Jehova siger, at værket er gjort" (*History of the Church,* 4:540).

Om dette vidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

„Medmindre et menneske fødes på ny"

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

I det 17. kapitel i Johannes står der nedskrevet, at Jesus bad til Faderen for sine disciple og sagde: „Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus" (Joh. 17:3).

I sin bøn gjorde Jesus det fuldkommen klart, at de 11 disciple vidste, at han var Guds Søn. Han havde belært dem om, hvem han var, og at han var blevet udsendt af sin Fader. At de i deres hjerte og sjæl havde modtaget et vidnesbyrd om sandheden af hans lærdomme fremgår klart af følgende udtalelse af Johannes:

„Således talte Jesus. Og han opløftede sine øjne mod Himmelen og sagde:

‚Fader! timen er kommet; herliggør din Søn, så Sønnen kan herliggøre dig.
Du har jo givet ham magt over alle mennesker for at han kan give evigt liv til alle dem, som du har givet ham.
Jeg har åbenbaret dit navn for de mennesker, du tog ud af verden og gav mig; de var dine, og du har givet mig dem, og de har holdt fast ved dit ord.
Nu har de erkendt, at alt, hvad du har givet mig, er fra dig.
Thi de ord, du har givet mig, har jeg givet dem, og de har taget imod dem, og de har i sandhed erkendt, at jeg er udgået fra dig; og de er kommet til at tro på, at du har sendt mig" (Joh. 17:1–2, 6–8).

Ved at modtage Frelserens budskab og acceptere ham for hvad han var og er, opnåede apostlene evigt liv.

Denne viden om „den eneste sande Gud, og . . . Jesus Kristus" (Joh. 17:3) er den vigtigste viden i universet. Det er den viden uden hvilken profeten Joseph Smith sagde, at intet menneske kunne blive frelst. Mangel på denne viden er den uvidenhed, som der henvises til i den åbenbaring, hvori der står skrevet: „Det er umuligt for et menneske at blive frelst i uvidenhed" (L&P 131:6).

Vi bør huske, at der findes mere en én kilde til viden. Der er den viden, som er opnåelig gennem menneskets normale følelsesorganer. Sådan viden bør man søge efter. Herren har befalet os at skaffe os al den viden, vi kan opnå på denne måde.

Der findes også viden om guddommelige ting, viden som kommer gennem direkte åbenbaring – religiøs viden, som det somme tider kaldes. Og der er i den religiøse viden to aspekter. Det ene vedrører det store lager af religiøs viden, som vi har i skrifterne. Lige siden begyndelsen fra fader Adams tid og til nu har Herren givet os religiøs viden ved åbenbaring gennem sine profeter. Denne viden drejer sig om livets sandheder. Den drejer sig om Gud og hans elskede Søn, den store evangelieplan og Jesu mission som Frelser og Forløser. Det andet aspekt i religiøs viden er det personlige vidnesbyrd, der kan opnås gennem inspiration, som er en form for åbenbaring, der kommer til den enkelte. Hele verden har adgang til Guds åbenbarede ord, således som det er nedskrevet i Bibelen. Og hele verden *kunne have* adgang til den åbenbarede religiøse viden, der er nedskrevet i Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle. Millioner af mennesker, som læser og studerer Bibelen, forstår den ikke. Millioner forstår ikke, hvad Jesus sagde i den bøn, der er nedskrevet i det 17. kapitel hos Johannes, hvorfra vores emne er taget. Årsagen til, at de ikke forstår det, er, at deres forståelse ikke er blevet oplyst af Helligåndens kraft. De har ikke modtaget et personligt vidnesbyrd.

Præsident Marion G. Romney,
andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

For at kende Gud vor evige Fader og Jesus Kristus som han har sendt, må man som apostlene i fordums tid lære dem at kende gennem den guddommelige åbenbarings proces. Man må fødes på ny. Lad mig ud fra Frelserens nedskrevne lærdomme give jer en illustration af hvad jeg mener.

I det 3. kap. i Joh. står der skrevet at Nikodemus, der var en meget klog mand og som var medlem af Sanhedrinet kom for at mødes med Jesus ved nattetide – han havde ikke endnu det tilstrækkelige mod til at mødes med ham om dagen. Men han kom til Jesus om natten og sagde:

„Rabbi! Vi ved at du er en lærer, som er kommet fra Gud; thi ingen kan gøre de tegn, som du gør, uden Gud er med ham" (Joh. 3:2).

I denne udtalelse afslører Nikodemus ubevist men klart den kendsgerning, at han ikke vidste, hvem Jesus var. Alt hvad han kunne se i Guds Søn var en stor lærer. Det var imidlertid alt, hvad han kunne forvente at se, for han havde baseret sin viden om hvem Jesus var på, hvad han havde set og hørt om Mesterens mirakler. Jesus, der bemærkede dette, fortalte ham, at kundskaben om de guddommelige ting ikke kan opnås gennem menneskenes normale sanser.

„Ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny," sagde Jesus (Joh. 3:3). Selv om Nikodemus var klog på verdens ting, så kunne han ikke forstå denne simple sandhedserklæring. I virkeligheden afslørede hans svar forbløffelse:

„Hvorledes kan et menneske fødes, når det er gammelt?" sagde han. „Det kan da ikke for anden gang komme ind i sin moders liv og fødes?" (Joh. 3:4).

Jesus, der vedblev med sine anstrengelser for at få ham til at forstå, fortsatte: „Ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og Ånd" (Joh. 3:5). Her hører vi Frelseren sige, at man hverken kan se eller indtræde i Guds rige, hvis man ikke bliver født på ny.

„I, som er blevet døbt har ret til Ånden. Ønsk den. Bed om den. Arbejd for den og så vil Gud give den til jer."

Men Nikodemus kunne stadigvæk ikke forstå det. Så fremsatte Jesus denne store lov: „Hvad der er født af kødet, er kød; og hvad der er født af Ånden," sagde han „er Ånd" (Joh. 3:6). Det, vi lærer gennem inspirationens proces, er fra Gud, er af Ånden.

Enhver, som ønsker at kende Gud den evige Fader og Jesus Kristus, som han har sendt, må modtage denne viden gennem Ånden. Kirkens medlemmer har selvfølgelig gennemgået denne proces. De er blevet døbt og bekræftet som medlemmer af kirken og har fået håndspålæggelse på deres hoveder for Helligåndens gave. Gennem disse ordinanser bliver døren åbnet. At underkaste sig disse ordinanser er absolut nødvendigt for at blive født på ny. Men for at opnå evigt liv må man være så ydmyg og rense sig selv så meget, at man i virkeligheden gennem Helligåndens kraft modtager et personligt vidnesbyrd om, at Gud er vor evige Fader og at Jesus Kristus er Guds Søn og vores personlige Frelser, såvel som verdens Forløser.

Lad mig illustrere dette for jer. Det er

meget personligt for min familie, men det illustrerer det godt, så jeg håber, at I vil tilgive, at jeg benytter mig af det. Min hustru voksede op i et hjem, hvor de havde familiebøn morgen og aften, hvor de næsten daglig diskuterede evangeliets principper ved familiens arnested. Hun elskede uddannelse og ønskede at studere videre. Men hendes far mente, at det var noget for drenge. I sin kamp for at få en uddannelse udviklede hun en beundrende indstilling overfor mennesker, som havde fået en uddannelse. Som medlem af stavens søndagsskolebestyrelse i en stav i Idaho Falls underviste hun en klasse. I denne klasse deltog et ikke–medlem, der var hustru til én af brødrene i bestyrelsen. Denne kvinde havde en grad fra universitetet i Idaho. Min hustru, som endnu ikke havde modtaget sin grad, var en lille smule frygtsom i denne kvindes nærvær.

En af lektierne i kurset omhandlede profeten Joseph Smiths første åbenbaring. Da hun forberedte sig til lektien, gik det op for hende, at dette ikke–medlem ville være til stede i klassen. Denne erkendelse blev fulgt at spørgsmålet: „Hvad vil hun tro om mig, en uvidende pige, som siger, at Faderen og Sønnen virkelig kom ned fra Himlen og viste sig for en 14–årig dreng?" Tanken gjorde hende rædselsslagen, og hun besluttede, at hun ikke kunne gøre det. Hun gik grædende til sin mor og sagde: „Mor, jeg kan ikke undervise i denne lektie. Jeg ved ikke, at Joseph Smith så Faderen og Sønnen. Jeg ved, at du og far hele mit liv har belært mig om det. Jeg har troet på jer, men personligt ved jeg det ikke. Denne kvinde vil gøre grin med mig. Jeg kan bare ikke stå foran klassen med denne kvinde til stede og undervise i denne lektie."

Nu havde hendes mor ikke gået meget i skole. Hun var ikke en uddannet person set med verdens standarder, men hun havde tro på Gud den evige Fader og Jesus Kristus hans Søn, og hun sagde til sin datter: „Hvad gjorde Joseph Smith for at få denne åbenbaring?"

„Han bad," svarede hun.

„Hvorfor gør du ikke det?" sagde hun til sin datter.

Denne unge pige vendte tilbage til sin værelse; og der gik hun for første gang i sit liv til den Almægtige med et oprigtigt ønske om at vide, hvorvidt han lever, og hvorvidt han og Frelseren i virkeligheden viste sig for profeten Joseph Smith. Da hun kom ud fra sit værelse gik hun til sin søndagsskoleklasse og underviste denne lektie med glæde, med viden og med overbevisning. Hun var blevet født af Ånden. Hun havde en viden.

Mine elskede brødre og søstre, det er nødvendigt, at ethvert menneske har en åndelig oplevelse, for at opnå evigt liv, for at lære Gud den evige Fader og Jesus Kristus, som han har sendt, at kende. Jeg beder jer indtrængende søge denne kundskab, hvis I ikke allerede har den. I kender nu vejen. Det er ikke en gruppeoplevelse. Det må ske for den enkelte. Det må ske for dig. Det må ske for dem, som du underviser. Vi skal undervise ved Ånden, „og dersom I ikke modtager, skal I ikke undervise," sagde Frelseren. „Og Ånden skal gives jer ved troens bøn" (L&P 42:14).

I, som er blevet døbt, har ret til Ånden. Ønsk den. Bed om den. Arbejd for den, og så vil Gud give den til jer.

At I hver især vil modtage denne kundskab om Gud den evige Fader og Jesus Kristus, som han har sendt, for at vide, hvad det evige liv er, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

3. oktober 1981
MØDET LØRDAG EFTERMIDDAG

Han er opstanden

Ældste Thomas S. Monson
De tolv apostles Kvorum

For ikke så længe siden spurgte en besøgende: „Hvad er der at se, mens jeg er i Salt Lake City?" Instinktivt foreslog jeg en rundtur på tempelpladsen eller en tur til de nærliggende canyons, et besøg i Bingham kobberminen, og måske en svømmetur i Den store Saltsø. Af frygt for at blive misforstået afholdt mig at nævne denne tanke: „Har du tænkt på at bruge en time eller to på en af vore kirkegårde?" Jeg afslørede aldrig overfor ham, at hvor end jeg rejser, så forsøger jeg at besøge byens kirkegårde. Det er en tid til overvejelse og til at tænke på livets betydning og dødens uundgåelighed.

På den lille kirkegård i den lige så lille by Santa Clara i Utah husker jeg de mange af schweiziske navne, som smykker de vejrbidte gravsten. Mange af disse mennesker forlod familier og hjem i det grønklædte Schweiz og grundlagde som svar på kaldet „Kom til Zion" de samfund, hvor de nu „hviler i fred". De udholdt forårets oversvømmelser, sommerens tørke, den dårlige høst og hårdt arbejde. De efterlod en arv af ofre.

De største kirkegårde og i mange henseende dem, som fremkalder de mest ømme følelser, æres som hvilested for mænd, der døde i den konflikternes heksekedel, der kendes som krig, mens de bar deres lands uniform. Man kommer til at tænke på de ødelagte drømme, de uopfyldte håb, de sorgfyldte hjerter og de liv, som er blevet afhugget af krigens skarpe le.

Hektar efter hektar med pæne hvide kors i Frankrigs og Belgiens byer understreger første verdenskrigs frygtelige ofre. Verdun i Frankrig er i virkeligheden en kæmpemæssig kirkegård. Hvert forår, når landmændene bearbejder jorden, afdækker de en hjelm her og en geværløb der – grumme minder om millioner af mænd som bogstaveligt gennemblødte jorden med deres livs blod.

En tur til Gettysburg i staten Pennsylvanien, og til andre slagmarker for den

amerikanske borgerkrig markerer den konflikt, hvor broder kæmpede imod broder. Nogle familier mistede deres gårde, andre deres ejendele. En familie mistede det hele. Lad mig dele det uforglemmelige brev, som præsident Abraham Lincoln skrev til fru Lydia Bixby med jer:

„Kære frue,

Jeg er i krigsministeriets arkiver blevet vist en udtalelse af generaladjudanten i Massachusetts, der fortæller, at De er mor til 5 sønner, som døde heltemodigt på slagmarken. Jeg føler, hvor svagt og frugtesløst alt, hvad jeg måtte sige for at forsøge at lokke Deres tanker fra den tabens sorg, som er så overvældende vil være. Men jeg kan ikke afholde mig fra at tilbyde Dem den trøst, der kan findes i republikkens tak, den republik som de døde for at redde. Jeg beder om, at vor Himmelske Fader må lindre pinen ved Deres tab og kun efterlade det elskede minde om dem som De har elsket og mistet og den højtidelige stolthed, som må være Deres ved at have lagt et så dyrebart offer på frihedens alter.

Med oprigtighed og respekt, Abraham Lincoln" (Den 21. nov. 1864, citeret i *Selections from the Letters, Speeches, and State Papers of Abraham Lincoln,* redigeret af Ida M. Tarbell, Boston; Ginn and Company, 1911, s. 109).

„Dette er kristenhedens trompetstød. Opstandelsens virkelighed muliggør for enhver kan opnå den fred, som overgår enhver forståelse."

En tur gennem Punchbowl kirkegård i Honolulu på Hawaii eller Stillehavets Mindekirkegård i Manila på Philippinerne minder én om, at alle dem, som døde i den 2. verdenskrig, ikke er begravet på stille grønne marker. Mange forsvandt under havets bølger, som de sejlede og døde på.

Blandt de tusindvis af soldater, der blev dræbt ved angrebet på Pearl Harbour på Hawaii, fandtes der en sømand ved navn William Ball fra Fredericksburg i Iowa. Hvad der adskilte ham fra så mange andre, der døde denne dag i 1941, var ikke nogen særlig heltemodig gerning, men den tragiske række af begivenheder, som hans død satte i gang hjemme.

Da Williams venner, de fem Sullivanbrødre fra den nærliggende by Waterloo, modtog besked om hans død, gik de sammen ud for at lade sig indrullere i flåden. Sullivanbrødrene, som ønskede at hævne deres ven, insisterede på at blive sammen, og flåden imødekom deres ønske. Den 14. nov. 1942 blev den krydser, hvor brødrene var tjenestegørende, U.S.S. *Juneau,* ramt og sank i slaget ud for Guadalcanal ved Salomonsøerne.

Der gik næsten 2 måneder før fru Thomas Sullivan modtog besked, som ikke kom gennem det sædvanlige telegram, men med en særlig udsending. Alle hendes 5 sønner var blevet rapporteret savnet under kamp i det sydlige Stillehav og var formodentligt døde. Deres legemer blev aldrig fundet.

Kun én sætning, kun talt af én mand tilvejebringer en passende gravskrift: „Større kærlighed har ingen end den at

sætte livet til for sine venner" (Joh. 15:13).

Ofte omtales den store indvirkning et menneskes liv kan have på andre aldrig, og den erkendes af og til kun lidt. Sådan skete det for en lærerinde, der underviste de 12 år gamle piger i Bikubeklassen i Unge Pigers organisation. Hun havde ikke selv børn, skønt hun og hendes mand længtes meget herefter. Hendes kærlighed kom til udtryk gennem hendes hengivenhed til sine særlige piger i hendes undervisning af dem i de evige sandheder og livets lektier. Så blev hun syg og døde. Hun blev kun 27 år gammel.

Hvert år på Memorial Day (mindedag for de faldne den 30. maj O. a.) gik hendes piger med bøn i hjertet til deres lærerindes gravsted. Først var der syv, så fire, så to og til sidst kun én, som fortsatte det årlige besøg og altid lagde en buket irisblomster på graven – et symbol på oprigtig taknemlighed. I år var det det 25. besøg, som denne pige aflagde ved sin lærerindes hvilested. I dag underviser denne pige selv piger. Det er ikke mærkeligt at hun har succes. Hun afspejler den lærerinde fra hvem hendes inspiration kom. Det liv, som denne lærerinde levede og de lektier som hun underviste i, ligger ikke begravet under den gravsten, der markerer hendes grav, men lever videre i de personligheder, som hun var med til at danne og i de liv, som hun på så uselvisk vis berigede. Man mindes en anden stor lærer, ja, Herren selv. Han skrev en gang i sandet et budskab med sin finger (se Joh. 8:6). Tidens vind har for altid udvisket de ord, som han skrev, men ikke det liv som han levede.

„Alt hvad vi kan vide om dem som vi har elsket og mister," skrev Thornton Wilder, „er, at de ønsker, at vi skal huske dem med en mere intens erkendelse af deres virkelighed . . . den største hyldest til de døde er ikke sorg men taknemmelighed."

For to år siden vendte en kærlig mor og en hengiven far i den smukke Heber dal lige øst for Salt Lake City tilbage til den personlige himmel, der kaldes hjemmet, for at opdage, at deres tre ældste sønner lå døde. Natten var bitterlig kold og den kraftige vind sendte den faldende sne hvirvlende gennem luften. Den sne, som dækkede skorstenen til, hvorved dødbringende kulilte bredte sig over hele huset.

Den fælles begravelse for Kellerdrengene er en af de mest rørende oplevelser i mit liv. De lokale beboere havde lagt deres daglige opgaver til side, børnene blev holdt hjemme fra skole og alle stimlede de sammen i kirken for at give udtryk for deres dybfølte medfølelse. Så længe jeg lever vil jeg mindes denne scene med tre skinnende kister, fulgt af de sorgramte forældre og bedsteforældre på vej op til den forreste del i kirkesalen. Den første taler var træneren i brydning på det lokale gymnasium. Han hyldede den ældste dreng Louis. Med bevæget stemme og et forsøg på at holde tårerne tilbage fortalte han, hvordan Louis ikke nødvendigvis var den mest talentfulde bryder på holdet, men som han tilføjede: „ingen anden prøvede hårdere. Hvad han manglede i idrætsmæssig færdighed, kompenserede han med et beslutsomt hjerte."

Så talte en ungdomsleder om Travis. Han fortalte, hvordan Travis havde udmærket sig i spejderarbejdet, i det aronske præstedømmes arbejde og hvordan han var sådan et strålende eksempel for sine venner. Til sidst fortalte en

Ældste Thomas S. Monson fra De tolv apostles Kvorum

distingveret udseende og helt klart kompetent lærer i folkeskolen om den yngste af de tre, Jason. Hun beskrev, hvordan han var stille, ja endog sky. Så fortalte hun uden forlegenhed om, hvordan Jason med en drengs krøllede bogstaver havde sendt hende det sødeste og mest velkomne brev, som hun nogen sinde havde modtaget. Dets budskab var kort – kun tre ord: „Jeg elsker dig."

Hun kunne næsten ikke afslutte sin tale, så bevæget var hun.

Gennem tårerne og sorgen på denne særlige dag lagde jeg mærke til de evige lektier, som disse drenge havde undervist i, drenge hvis liv blev æret og hvis jordiske missioner var afsluttet.

En træner gav udtryk for sin indstilling om at se bagved den idrætsmæssige dygtighed og ind i hver eneste drengs hjerte. En ungdomsleder gav det højtidelige løfte, at enhver dreng og pige ville modtage de fordele, som kirkens programmer tilbejebringer. En lærer i folkeskolen så på de små børn som var Jasons klassekammerater. Hun sagde ikke noget, men hendes øjne afslørede hendes sjæls indstilling. Budskabet var ikke til at misforstå: „Jeg vil elske hvert eneste barn. Hver dreng og hver pige vil blive vejledt i deres søgen efter sandhed, i udviklingen af deres talenter og vil blive indført i tjenestegerningens vidunderlige verden."

Og tilhørerne, herunder ældste Marvin J. Ashton og Thomas S. Monson, vil aldrig være de samme igen. Alle vil de stræbe efter den fuldkommenhed, som Mesteren omtalte. Hvor modtager vi vores inspiration fra? Fra de drenge, som nu hviler fra bekymringer og sorger og fra styrken hos de forældre, som af hele deres hjerte stoler på Herren, som ikke hælder til deres egen forståelse og som på alle måder anerkender ham med den viden, at han vil lede deres skridt (se Ordspr. 3:5–6).

Lad mig dele et uddrag af et brev med jer, sendt til mig af moderen til disse tre sønner. Det blev skrevet kort efter deres død.

„Vi oplever dage og nætter som lige nu synes så overvældende. Forandringen i vores hjemmeliv har været så drastisk. Nu, hvor næsten halvdelen af vores familie er borte, er madlavningen, vaskningen, ja selv det at købe ind anderledes. Vi savner støjen og forvirringen, drilleriet og deres leg sammen. Disse ting er væk. Søndagen er så stille. Vi savner, at se nadveren blive velsignet og uddelt af vore sønner. Søndag var i sandhed vores familiedag. Vi tænker på dette: ingen missioner, ingen bryllupper, ingen børnebørn. Vi vil ikke bede om, at de vender tilbage, men vi kan ikke sige, at vi nogen sinde frivilligt ville have givet dem fra os. Vi er vendt tilbage til vore pligter i kirken og vort ansvar i vores familie. Det

er vores ønske at leve på en sådan måde, at Kellerfamilien vil være en evig familie."

Lad mig med Kellerfamilien, Sullivanfamilien og i sandhed alle, som har elsket og mistet deres kære, lad mig med alle jer dele min sjæls overbevisning, mit hjertes vidnesbyrd og mit livs faktiske oplevelser.

Vi ved at vi alle levede i forudtilværelsen med vor himmelske Fader. Vi forstår at vi er kommet her på jorden for at lære, for at leve og for at udvikle os i vores evige rejse mod fuldkommenhed. Nogle forbliver kun et øjeblik på denne jord, mens andre lever længe i landet. Målet er ikke hvor lang tid vi lever, men snarere hvor godt vi lever. Så kommer døden og begyndelsen til et nyt kapitel i livet. Hvor fører dette kapitel hen?

For mange år siden stod jeg ved siden af en ung mands sengeleje, medens han svævede mellem livet og det store hinsides. Han var far til to børn. Han tog min hånd i sin, så ind i mine øjne og spurgte bønfaldende: „Biskop, jeg ved at jeg skal dø. Fortæl mig, hvad der sker med min ånd, når jeg dør."

Jeg bad om himmelsk vejledning, før jeg forsøgte at svare. Min opmærksomhed blev rettet imod Mormons Bog, som lå på bordet ved siden af hans seng. Jeg holdt bogen i min hånd, og jeg vidner så sikkert som jeg står her foran jer i dag, at bogen åbnede sig til det 40. kapitel i Alma. Jeg begyndte at læse højt:

„Min søn, her er noget mere, som jeg gerne vil sige til dig; thi jeg ser, at dit sind er foruroliget med hensyn til de dødes opstandelse . . .

Angående sjælens tilstand mellem døden og opstandelsen: det er blevet mig kundgjort af en engel, at alle menneskers ånder, så snart de forlader dette dødelige legeme . . . bliver bragt hjem til den Gud, som gav dem livet.

Og der sker det, at deres ånder, som er retfærdige, indføres i en lyksaligheds tilstand, som kaldes Paradis, en hvilens tilstand, en fredens tilstand, hvori de skal hvile fra deres al besvær og fra al bekymring og sorg" (Alma 40:1, 11–12).

Min unge ven lukkede sine øjne, udtrykte en oprigtig tak og gled stille hen til det paradis, som vi havde talt om.

Så kommer opstandelsens strålende dag, hvor ånden og legemet vil blive genforenet for aldrig mere at blive adskilt. „Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om end han dør.

Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø" (Joh. 11:25–26).

„Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst!" (Joh. 14:27).

„I min Faders hus er der mange boliger. Hvis ikke, havde jeg sagt jer det; thi jeg går bort for at gøre en plads rede til jer . . . for at hvor jeg er, der skal også I være" (Joh. 14:2–3).

Dette løfte, der overgik erfaringens grænser, blev en realitet, da Maria og den anden Maria nærmede sig graven i haven – dette gravsted, som havde blot én besidder. Lad os høre lægen Lukas beskrive deres oplevelse:

„Men ved daggry på den første dag i ugen kom de til graven . . . og de fandt stenen væltet bort fra graven.

Men da de gik derind, fandt de ikke Herren Jesu legeme.

Og da de stod rådvilde overfor dette, se, der skete det, at der stod to mænd hos dem i strålende klædebon.

Da . . . sagde mændene til dem: ‚Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? (Luk. 24:1–5).

Han er ikke her; thi han er opstanden.'" (Matt. 28:6).
Dette er kristenhedens trompetstød. Opstandelsens virkelighed muliggør at enhver kan opnå den fred, som overgår enhver forståelse (se Fil. 4:7). Det trøster dem, hvis kære ligger på på Flanderens marker i Belgien, dem, hvis kære omkom i havets dyb, eller hviler i det lille Santa Clara eller den stille Heber dal. Det er en altomfattende sandhed.

Som den ringeste af hans disciple forkynder jeg mit personlige vidnesbyrd om, at døden er blevet overvundet og at sejren over graven er blevet vundet. Må de ord som er blevet helliggjort af ham, der opfyldte dem, blive til en virkelig viden for alle. Husk dem. Værn om dem.

Ær dem. *Han er opstanden.* Dette er min brændende bøn i Jesu Kristi navn.

Amen. □

Eksempler fra en profets liv

Ældste Robert D. Hales
De halvfjerds' første Kvorum

Mange af de eksempler, som vor Frelser Jesus Kristus benyttede i sine lærdomme, blev hentet fra de dagligdags begivenheder, som skete omkring ham. Næsten på samme måde belærer de nutidige profeter os gennem deres daglige eksempel. Det enkle men magtfulde budskab er: „Kom, følg mig".
Tillad mig at delagtiggøre jer i nogle oplevelser jeg har haft med og lektier jeg har lært af en nutidig profet.

Vi kan lære meget af det mod, som præsident Kimball har udvist gennem de mange sygdomme, som han har udholdt. Han er et levende vidnesbyrd på, at vi ved at overvinde smerte og modgang kan rense vores sjæl og styrke vor tro og vidnesbyrd på Jesus Kristus. Han er i sandhed, på mange måder i henhold til de prøver, som han måtte stå overfor, en nutidig Job.
Beretningen om Job i Det gamle Testa-

mente fortæller om tre af de største prøver, vi alle bør være rede til at møde på et eller andet tidspunkt i vort liv. For det første timelig tilbagegang. Job mistede alt, hvad han ejede. For det andet fysisk sygdom, som vil prøve vor tro og vort vidnesbyrd. Og for det tredie depression. Job sagde: „Hvi døde jeg ikke i moders liv?" (Job 3:11). „Min sjæl er led ved mit liv" (Job 10:1–9). Men den store lektie, som vi kan lære fra Job er: „I alt dette syndede Job ikke og tillagde ikke Gud noget vrangt" (Job 1:22). Alt for ofte når modstand rammer os, benytter vi det som en retfærdiggørelse til at begå synd og vende os bort fra Jesu Kristi lærdomme, fra de profeter, som leder os og fra vores familie og venner. Job fastholdt sit vidnesbyrd og blev velsignet for sin urokkelige tro på, at Gud levede og han ville komme til at opholde sig i Guds nærhed.

Præsident Kimball, der er en retfærdig mand som Job, har udholdt mange prøver – halskræft, hjerteoperation, bylder, kranieoperationer og talrige andre lidelser. Præsident Kimballs oplevelser tjener som eksempel på, hvordan vi bør udholde lignende modstand og lidelse i livet.

Præsident Kimball har ikke syndet og ikke tillagt Gud noget vrangt. Han har bevaret sin uafhængighed og sit vidnesbyrd og sunget sin Herres pris gennem sine mange fysiske prøvelser. Vi har aldrig hørt ham beklage sig over sine prøvelser. Hans udfordring har tværtimod været „giv mig . . . dette bjergland" at bestige (se Jos. 14:12).

Præsident Kimballs mod og tro til at overvinde modstand er for os alle et eksempel, der vidner om, at vi også kan møde livets udfordringer. Vore smerter er kun små sammenlignet med hans. Efter sin halsoperation havde præsident Kimball ingen stemme. Under et vidnesbyrdmøde i templet, bad præsident McKay ham om at bære sit vidnesbyrd. Han kunne ikke sige et ord. Han kunne kun frembringe uhørlige åndedrætslyde. Han skrev en besked til præsident McKay bagefter og spurgte: „Hvorfor gjorde du dette mod mig?" Præsidenten svarede: „Spencer, du må se at få din stemme tilbage, for du har stadigvæk en stor mission at udføre." (Hvilket bevægende eksempel på én profets kærlighed til en anden). Præsident Kimball var lydig. Han lærte at tilbageholde luften i sit spiserør, at benytte arvævet i sit tilbageblevne stemmebånd og genvandt sin stemme og fortsatte sit store arbejde. Opfyldelsen af præsident Kimballs profetiske mission vil stå på lige fod med enhver anden mission i denne eller hvilken som helst anden uddeling.

Præsident Kimballs hustru, Camilla, har hengivent og kærligt fulgt sin mand hele vejen. Jeg husker en nat på Samoa, hvor både præsident og søster Kimball havde 40 i feber. Tidligt næste morgen var de de første i bussen. Han ledte møderne og de gennemførte deres travle plan gennem hele dagen, og de udholdt det ikke kun, men var elskværdige, hensynsfulde og tænkte på alle andres behov.

Da præsident Kimball blev kaldet til De tolvs Råd, accepterede han sit kald med ydmyge tårer. Han spekulerede på, om han var værdig til en sådan stor kaldelse. Efter at han havde lagt telefonrøret på, var det Camilla, som forsikrede ham: „Du kan gøre det, Spencer. Du kan gøre det." Camilla er et fuldkomment eksempel på det at være ét med sin ægtefælle. Da hun blev spurgt om sit helbred, var hendes svar: „Når han har det godt, så har jeg det godt."

Præsident Kimball lærte mig noget, da jeg blev kaldet som generalautoritet. Han spurgte, om jeg ville komme til Salt Lake City for at tjene som generalautoritet i resten af mit liv. Jeg blev overvældet af bevægelse. Mit svar var: „Præsident Kimball, jeg ved ikke, hvad jeg skal sige." Så sagde han: „Jeg ønsker kun, at du siger ja." Lektien var klar, man behøver ikke komme med en flot tale for at udtrykke sin hengivenhed eller sin kærlighed, når man accepterer et kald fra profeten. Han kender allerede disse ting.

Præsident Kimball rækker altid ud med oprigtig kærlighed for at nå „den enkelte".

Vi var i gang med forberedelserne til et instruktionsmøde i forbindelse med en områdekonference, og da jeg trådte ind i præsident Kimballs kontor, sad han ved skrivemaskinen med ryggen mod døren. Han standsede sit skriveri og drejede sin stol rundt for at hilse på mig. I den ene hånd havde han et 32 sider langt brev fra en ung mand, der havde læst hans bog *Tilgivelsens mirakel* og i den anden hånd holdt han det personlige svar, som han havde skrevet for at besvare denne unge mands særlige behov; en ung mand som ønskede og trængte til hans hjælp for at omvende sig. Budskabet var klart for mig: Ligegyldig hvor travlt du har, så glem aldrig dem, som har behov for din hjælp.

Han bærer sit vidnesbyrd som missionær, som et særlig vidnesbyrd, uden frygt for mennesker, hvilket jeg har bemærket. Ved områdekonferencen i København i Danmark, der blev afholdt

den 3–5. august 1976, tog præsident Kimball hen for at se Thorvaldsens vidunderlige skulptur *Kristus,* den opstandne Kristus, der som I ved er blevet gengivet i besøgscentrene i Salt Lake City, Los Angeles og på New Zealand. Efter nogle få åndelige øjeblikke, hvor han beundrede Kristusstatuen, bar præsident Kimball sit vidnesbyrd til opsynsmanden, som stod i nærheden. Idet han drejede sig mod statuen af Peter og pegede på det store sæt nøgler i Peters højre hånd, forkyndte han: „Nøglerne til præstedømmets myndighed, som Peter havde som præsident for kirken, bærer jeg nu som præsident for kirken i denne uddeling." Så sagde han til opsynsmanden: „Du arbejder hver dag med apostle i sten, men i dag er du sammen med levende apostle." Så præsenterede han præsident N. Eldon Tanner, ældste Thomas S. Monson, og ældste Boyd K. Packer. Han gav opsynsmanden en Mormons Bog på dansk og bar sit vidnesbyrd om profeten Joseph Smith. Opsynsmanden blev rørt til tårer gennem den bekræftelse af Ånden, som han følte i en profets og apostles nærvær. Han erkendte overfor mig, da vi forlod kirken: „I dag har jeg været sammen med Guds tjenere."

Præsident Kimball arbejder med kærlig flid og med hele sit hjerte, kraft, sind og styrke. Han kræver ikke og forventer ikke, at de som er sammen med ham, skal arbejde i hans tempo, men i deres eget tempo. Han er en handlingens mand, hvilket viser sig ved det enkle skilt på hans bord, hvorpå der står: „Gør det".

For dem, som arbejder sammen med ham, udelukker hans eksempel fraser som: „Jeg vil prøve" eller „Jeg vil gøre mit bedste". Hans eksempel og kærlighed motiverer dem som følger hans eksempel, til at opnå højere mål og øge deres indsats for at nå fuldkommenhed. Han har den sjældne evne at opmuntre enhver af os til at yde mere end det bedste, vi kan gøre og til at blive ved med at stræbe, indtil vi når længere end vores mål.

Under planlægningen og forberedelsen til områdekonferencerne i Mexico, Central- og Sydameria i februar 1977 blev det planlagt, at vi skulle holde møder i La Paz i Bolivia, som ligger 3.100 meter over havets overflade. Dr. Ernest L. Wilkinson og dr. Russell M. Nelson gav os det råd, at præsident Kimball skulle hvile i 4–6 timer for at lade sit hjerte og blodtryk vænne sig til den store højde. Præsident Kimball har en meget stram tidsplan ved områdekonferencer, og dette tillader kun kort tid til at hvile sig i. (I virkeligheden havde generalautoriteterne læger med, således at vi kunne følge med præsident Kimball).

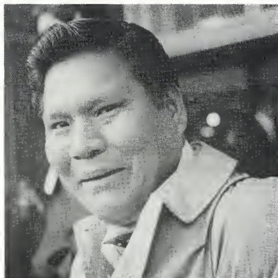
Jeg talte med præsident Tanner og præsident Romney for at få deres hjælp til at få præsident Kimball til at hvile sig i La Paz, før områdekonferencen begyndte. De smilede blot og sagde: „Du kan prøve."

Detaljerede planer blev fremlagt for Det øverste Præsidentskab for områdekonferencerne i Mexico, Central- og Sydamerika. Jeg så præsident Kimball sætte to små røde streger udenfor La Paz i Bolivia, hvor der var to møder, som det ikke var planlagt, at han skulle overvære. „Hvad er disse møder? Hvorfor skal jeg ikke være til stede?" spurgte han. Der var en pause, så svarede jeg: „Det er en hvileperiode, præsident Kimball." Så sagde han: „Er du træt, ældste Hales?" Vi kom til La Paz, hvor det første møde var en kulturaften. Han ville ikke hvile

sig. Mit hovede gjorde ondt, og det var, som skulle det eksplodere ved tilpasningen til den store højde, og vi fik ilt i et forsøg på hurtigere at vænne os til den store højde. Men præsident Kimball fik ingen ilt, han hilste på og omfavnede 2.000 hellige.
Efter det sidste møde indbød han endnu 1000 af sine elskede lamaniter, som var kommet ned fra Altiplano, til at hilse på sig. De kom og de omfavnede ham og hilste energisk på ham. Han ønskede at vise sin kærlighed til lamaniterne.
Dr. Wilkinson bekymrede sig over præsidentens energiske aktivitet i 3100 meters højde og gik til ham. Han spurgte præsident Kimball, om det snart var mulig for ham at standse. Præsident Kimball sagde: „Hvis du vidste, hvad jeg ved, så ville du ikke stille mig det spørgsmål."

„Oplevelser jeg har haft med og lektier jeg har lært af en nutidig profet, Spencer W. Kimball, hvis enkle men magtfulde budskab er: ‚Kom, følg mig.'"

Præsident Kimball drives frem af den viden, at vi forbereder Jesu Kristi andet komme. Han ved, at det er hans ansvar sammen med dem, som er udvalgt til at arbejde sammen med ham, at bringe budskab til alle nationer på deres eget tungemål og sprog.
Præsident Kimball sagde til generalautoriteterne: „Jeg er ikke bange for døden. Hvad jeg er bange for er, at jeg vil

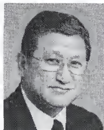
møde Frelseren, og at han vil sige; ‚Du kunne have gjort det bedre.'"
Kan du mærke det hengivne og det indtrængende i en profets stemme om at fremme rigets sag? „Er du træt, ældste Hales?" bliver ved med at lyde i mine ører, når jeg hviler et øjeblik. Hvis vi vidste, hvad præsident Kimball ved, så ville vi også arbejde af hele vort hjerte, kraft, sind og styrke.
Når vi prøvede på at bevare hans styrke, ville han sige: „Jeg ved, at I prøver at redde mig, men jeg ønsker ikke at blive reddet, jeg ønsker at blive ophøjet." Han fortalte os derpå, at Herren vil opretholde ham som profeten og at vi ikke skulle sinke kirken på grund af ham.
Profeten Joseph Smith fik dette råd:
„Min søn, fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot vare et øjeblik,
og om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje, og du skal triumfere over alle dine fjender.
Dine venner er trofaste, og de skal atter hilse dig med et varmt hjerte og vennehånd" (L&P 121:7–9).
Med mit vidnesbyrd beder jeg om Her-

rens velsignelser over os, så vi kan føle det påtrængende i dette store værk, at vi kan forstå, hvad der driver vor profet. Han er en missionær, fordi han ved, at hele menneskeheden skal undervises ved Ånden og døbes. Så vil vi, hvis vi lever værdigt, opnå evigt liv, blive ophøjet og vende tilbage til Gud Faderens og Jesu Kristi nærhed for at bo sammen med dem i al evighed.

Jeg vidner for jer, at en profet leder denne kirke i dag gennem åbenbaring. Ved afslutningen af en generalkonference sagde præsident Kimball engang: „Mit folk siger Herre, Herre, og gør ikke hvad jeg siger." Det er min bøn, at vi vil sige: „Herre, Herre" og gøre som vor profet og de, som leder denne kirke i dag, siger og følge deres eksempel. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Evangeliets lys

Ældste Adney Y. Komatsu
De halvfjerds' første Kvorum

For nogle år siden fik jeg til opgave at besøge en af øerne i det sydlige Stillehav for at indvi en netop færdiggjort kirkebygning. Da jeg den aften nærmede mig bygningen sammen med nogle af de lokale ledere, blev vi overraskede over at se, at bygningen lå hen i fuldkommen mørke.

Vi trådte ind i bygningen og så alle medlemmerne sidde i kirkesalen, og vi spurgte, hvorfor der intet lys var. Biskoppen informerede os om, at byggelederen tidligere på eftermiddagen havde inspiceret bygningen for at sikre sig, at alting var klar til indvielsen. Men nu, hvor tidspunktet for møderne nærmede sig, var der af en eller anden årsag intet lys, selv om der var lys i de omkringliggende huse. Alle muligheder for at løse problemet blev undersøgt uden held, men til trods herfor besluttede de lokale ledere og jeg at fortsætte med indvielsen. Mens programmet skred frem kun oplyst af en enkel petroleumslampe forrest i kirkesalen, var jeg sikker på, at dette var den første indvielse i kirkens historie udført i mørke.

Jeg er sikker på, at alle disse gode brødre

og søstre i forsamlingen sluttede sig til mig i en stille bøn i deres hjerter, om at bede Herren velsigne os med lys, således at kirken kunne indvies.
Talerne talte en efter en – i mørke. Koret sang nogle smukke sange – i mørke. Og som den afsluttende taler holdt også jeg min tale i mørke. Da jeg bad forsamlingen slutte sig til mig i indvielsensbønnen, tændtes lyset i kirken pludseligt. Hvor taknemmelige var vi ikke til Herren for denne særlige velsignelse! Jeg blev overvældet af bevægelse og følte mig sagtmodig og ydmyg over, at vi var blevet så velsignede. Men det, at der var blevet lys i kirken, kunne ikke sammenlignes med kærlighedslyset i vore hjerter for denne store velsignelse som svar på vore bønner.
Det fik mig til at mindes profeten Moronis ord:
„Og nu vil jeg, Moroni, sige noget om disse ting. Jeg vil vise verden, at tro er det, som håbes og ikke ses; modsig derfor ikke, fordi I ikke ser; Thi I får intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet . . .
Thi dersom der ikke findes tro blandt menneskenes børn, kan Gud ikke udføre noget mirakel blandt dem; derfor viser han sig ikke for dem, førend de tror.” (Ether 12:6, 12).
Ja, Herren velsignede os, selv da vores tro blev prøvet og vi bad med håb.
Der findes andre blandt os, som søger efter lyset i livet. En sådan ung mand havde brudt mange af landets love og var blevet straffet med en fængselsstraf. Han undslap endda fra fængslet kun for atter at blive fanget og indsat igen et kort stykke tid senere. Hans liv var i sandhed fyldt med mørke og ulykke, men gennem en omsorgfuld biskops konstante anstrengelser besluttede denne unge mand at omvende sig og vende tilbage til Kristus. Med et sagtmodigt og ydmygt hjerte begyndte han at omvende sig, og Helligånden rørte ved hans hjerte.
Da han gjorde sig rede til at forlade fængslet efter at have udstået sin straf, stod hans biskop, og de som havde arbejdet sammen med ham i alle disse år ved porten for at møde ham. Og biskoppen havde medbragt den unge mands far, mor og brødre og søstre, som modtog ham med åbne arme og stor glæde. Hvor stor taknemmelighed havde denne unge mand ikke for sin biskop og sin familie, som stod ved hans side, selv om han havde gjort dem yderst forlegne og givet dem mange søvnløse nætter med sine egensindige aktiviteter. Men deres tro blev aldrig rokket, og der skete i sandhed et mirakel. I dag tjener denne unge mand som ældsternes kvorumspræsident i sit ward.
Hvilken stor kraft ændrede denne unge

mands liv fra et liv i åndeligt mørke til et liv i lys og sandhed? Det var Kristi rene kærlighed som biskoppen afspejlede, da han arbejdede med ham. Og denne Kristi rene kærlighed er barmhjertighed (se Moroni 7:47).

Profeten Nephi sagde: „Og Gud Herren har udstedt det bud, at alle mennesker skal øve barmhjertighed, hvilken barmhjertighed er kærlighed. Og uden at de har kærlighed er de intet; men dersom de havde kærlighed, ville de ikke lade arbejderen i Zion omkomme" (2 Ne. 26:30).

Vi må også huske troen og modet hos denne unge mands familie, mens de udholdt mange prøvelser og smerter og derefter med åbne arme bød ham velkommen ved slutning af denne ildprøve. Profeten Moroni minder os om dette:

„Se, det var Nephis og Lehis tro, der bevirkede forandringen med lamaniterne, så at de blev døbt med ild og med den Helligånd.

Se, det var Ammons og hans brødres tro, som gjorde så stort underværk blandt lamaniterne.

Ja, alle de, som gjorde kraftige gerninger, udførte dem ved tro, både de, som levede før Kristus og ligeledes de, som kom efter ham . . .

Og ingen sinde har nogen udført mirakler, som ikke først har haft tro; derfor troede de først på Guds Søn" (Ether 12:14–16, 18).

Profeten Mormon forkyndte også, at „det er ved tro, undergerninger udføres . . .

thi efter Kristi ord kan intet menneske blive frelst, uden det har tro på hans navn . . .

dersom da et menneske har tro, må han nødvendigvis have håb; og uden tro kan der intet håb være.

Og atter, se, jeg siger jer, at man ikke kan have tro og håb, uden at man er ydmyg og sagtmodig af hjertet.

. . . og dersom et menneske er sagtmodigt og ydmygt af hjertet og ved den Helligånds kraft bekender, at Jesus er Kristus, da må han nødvendigvis have kærlighed" (Moroni 7:37–38, 42–44).

Gennem apostlen Paulus' brev til Korinterne bliver vi i dag mindet om barmhjertighedens betydning:

„Talte jeg end med menneskers og engles tunge, men ikke havde kærlighed, da var jeg et rungende malm eller en klingende bjælde.

Og havde jeg end profetisk gave og kendte alle hemmeligheder og sad inde med al kundskab, og havde jeg al tro, så jeg kunne flytte bjerge, men ikke havde kærlighed, da var jeg intet.

Og uddelte jeg end alt, hvad jeg ejer, til de fattige og gav mit legeme hen til at brændes, men ikke havde kærlighed, da gavnede det mig intet.

„Herren tilgiver og hans sande disciple tilgiver også. Venskabets hånd rækkes frem, synderen omvender sig og barmhjertighedens cirkel er sluttet."

Kærligheden er langmodig, kærligheden er mild; den misunder ikke; kærligheden praler ikke, opblæses ikke,

gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, lader sig ikke ophidse, bærer ikke nag,

glæder sig ikke over uretten, men glæder sig over sandheden;
Den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt.
Kærligheden ophører aldrig" (1 Kor. 13:1–8).
I kirken har vi mange muligheder for at udføre kærlige gerninger. Nogle af de største kærlighedsgerninger begynder med en udstrakt venskabets hånd. Et stort eksempel herpå blev fortalt af en ældre bror ved et wardskonferencemøde.
Denne gode bror var søndagsskolens præsident og var blevet bedt om at bære sit vidnesbyrd. I de 12 år han havde været uaktiv, havde livets problemer kastet ham hid og did og han var blevet fyldt med den dybeste fortvivlelse. Da livet så allermest sort ud, blev fællesskabets og venskabets hænder strakt frem, først af hjemmelærerne, så af biskoppen og derefter af wardets medlemmer. Da han vendte tilbage til aktivitet i kirken og følte den varme ånd, som medlemmerne tilbød ham uden fordomme eller reservationer, så vidste han, at Jesu Kristi evangelium var sandt og at der altid er plads til en sjæl, der omvender sig. Herren tilgiver og hans sande disciple tilgiver også. Venskabets hånd rækkes frem, synderen omvender sig og barmhjertighedens cirkel er sluttet.
Profeten Mormon lærte os også:
„Derfor, mine elskede brødre, dersom I ikke har kærlighed, er I intet; thi kærligheden bortfalder aldrig. Hold derfor fast ved kærligheden, som er det største af alt, thi alt andet skal ophøre.
Men den kærlighed, som er Kristi rene kærlighed, forbliver evindelig; og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel" (Moroni 7:46–47).

Når vi trofast opfylder vores ansvar i kirken, når vi husker, at vore gerninger udtrykker vort hjertes følelser og når vi udvider vor kærlighed til vor Frelser, som venter på at modtage os i sit rige, må vi så gøre det med håb, kærlighed og barmhjertighed. Hans invitation til menneskehedens generationer klinger frem i denne sang: „Kom kun til Herren":

Kom kun til Herren, alle som lider,
sorgfuldt, betynget, af synd brudt ned.
Han vil dig lede indtil sin glæde,
der vil du finde dit sted.

Kald kun på Herren, altid han svarer,
selv om i mørket du vandrer om.
Hans arm dig finder, din nød forsvinder,
når han til dig siger: Kom.

Bed kun til Herren, han vil dig høre,
når ydmygt du for ham knæler ned.
O, ved du ikke, engle fra oven
leder din gang, dine fjed

Kom da til Herren, hvor du end færdes,
lyt til hans røst, som indbyder dig.
Han højt deroppe, blandt himlens flokke
kalder: „O, kom kun til mig!"
(Sange, nr. 140).

Mine kære brødre og søstre, jeg vidner ydmygt, at jeg ved, at Jesus er Kristus, verdens Frelser og hvis vi lytter til hans kald om at komme til ham, så vil vi i sandhed blive velsignet med alle de velsignelser, som han har til de trofaste og de retfærdige. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

De „små ting" og evigt liv

Ældste Angel Abrea
De halvfjerds' første Kvorum

En udsædvanlig varm eftermiddag var jeg på vej gennem de grønne landbrugsområder på Pampaen i Argentina. Solen sved hovedvejen så meget, at varmebølgerne blev synlige. Ikke desto mindre følte jeg mig sikker og vel tilpas, for jeg havde netop købt en helt ny bil, der lige var kommet fra fabrikken, og som havde en stor motor og rigelig med kraft til at overvinde elementerne og tillade mig at køre rask til i luftkonditioneret behagelighed.

Pludselig bemærkede jeg, at temperaturen i min nye bil begyndte at stige og den store motor begyndte at lyde anstrengt. Da temperaturnålen nåede farepunktet holdt jeg ind til siden med det håb, at jeg med mit meget begrænsede kendskab til mekanik kunne finde ud af, hvad der var galt med bilen. Jeg må indrømme, at jeg var temmelig forarget over, at noget kunne standse min store nye bil. Straks efter at jeg havde løftet motorhjelmen, så jeg til min forbløffelse, at en myriade af farverige små sommerfugle havde samlet sig på køleren, tilstoppet kølersystemet og standset bilen. Jeg blev derefter slået af en erkendelse af, hvordan nogle få hundrede små sommerfugle med deres samlede styrke kunne betvinge motorens umådelige hestekræfter. Nej, det var ikke en ørn, en høg eller noget andet, der mere eller mindre kunne retfærdiggøres, men kun et par hundrede små sommerfugle.

Denne tildragelse fik mig til at tænke på, hvad der ofte sker i vores eget liv. Jeg kom til at tænke på de vældige muligheder, der eksisterer hos hver eneste af os, et potentiel der kan lede os til evigt liv. Profeten Joseph Smith sagde:

„Her er altså evigt liv – at kende den eneste alvise og sande Gud; og I må selv lære, hvordan I kan blive guder og blive Guds konger og præster, det, som alle guder har gjort før jer, nemlig ved at gå fra den ene lille grad til den anden, og fra noget småt til noget stort, fra nåde til nåde, fra ophøjelse til ophøjelse, indtil I når de dødes opstandelse og er i stand til

at bo ved evige bål og sidde i herlighed, som de gør, der sidder på en trone i evig magt . . .
. . . (I) skal blive Guds arvinger og Kristi medarvinger. Hvad er det? At arve samme magt, samme herlighed og samme ophøjelse, til man når at blive en Gud og stige op til den evige magts trone, som dem, der er gået forud" (*Profeten Joseph Smiths lærdomme,* s. 418–419)

„Vor største udfordring er trofast og beslutsomt at benytte alt, hvad han har givet os for at opnå vores ophøjelse."

Hvor ofte lader vi små „sommerfugle" nedsætte, beherske eller begrænse vort uendelige potentiel fra at lede os mod ophøjelse?
Forholdsmæssigt set er det kun få, der bliver tilbageholdt på deres vej gennem de såkaldte store eller alvorlige synder af den type, vi kan læse om i avisernes overskrifter. Det er almindeligvis ikke den almægtige ørn, som besejrer os, men de bittesmå „sommerfugle".
For bedre at illustrere denne tanke vil jeg gerne nævne nogle af de „farer på vejen", som bliver til hindringer på vor vidunderlige rejse til det celestiale rige.
Har vi tænkt på den vældige åndelige forringelse, som er et resultat af ikke at holde sabbaten hellig? Denne befaling omfatter langt mere end blot at hvile fra vort arbejde. At holde sabbaten hellig opbygger i sagens natur åndelig karakterstyrke og forbereder os til det, som skal komme. Ved at adlyde denne befaling vil vi få magt over det onde, vi vil bedre være i stand til at holde Herrens bud og holde os selv uplettede fra verdens synder. (Se L&P 59:9).
Når vi nu taler om sabbatsdagen har vi så mere specielt tænkt på den åndelige fejlernæring, der er et resultat af ikke at overvære vore nadvermøder eller overvære dem med en forkert indstilling? Den hellige pagt som kirkens medlemmer har indgået ved dåb bør være fremherskende i tanke og følelse, når vi nyder nadveren. Hvis vi kan opnå dette, vil vi altid have Herrens Ånd hos os.
Intet medlem af kirken kan ignorere eller undlade den ugentlige fornyelse af denne pagt og fastholde Ånden. Hvis vi virkelig forstår formålet med vore nadvermøder, vil vi overvære dem ikke blot for at høre en eller anden tale, hvad der selvfølgeligt er vigtigt, men for at forny de hellige pagter, som vi har indgået med vor himmelske Fader i hans Søns, Jesus Kristi navn. De, som gør det til vane ikke at overvære dette ugentlige møde og som undlader at omvende sig, sætter i høj grad deres åndelige stabilitet og velfærd på spil.
Er vi nogen sinde standset op for at tænke over, hvad det betyder for vor frelse, når vi undlader at bede eller ikke dagligt gennem vore bønner udvikler gentagende tilfredsstillende oplevelser? Vi taler hele tiden om „bønnens magt", men er vi altid villige til at betale prisen, således at det løfte, vi finder i 3 Ne. 18:18–20, kan blive opfyldt?
„Se, sandelig siger jeg jer, at I må altid våge og bede, så I ikke falder i fristelse; thi Satan begærer jer, så han kan sigte jer som hvede.

Derfor skal I altid bede til Faderen i mit navn,
og hvad I beder Faderen om i mit navn, som er ret, og tror, I skal få det, se, det skal gives jer."

Endnu en eksempel. Er vi klar over, at hver gang vi opretholder kirkens ledere, så er det vor pligt at støtte dem? Den oprakte hånd bliver et symbol på den pagt, vi indgår om at støtte dem. Hver gang vi kritiserer eller fordømmer dem, blive vi bogstavelig talt pagtsbrydere. Præsident Joseph F. Smith har givet følgende kommentar om dette problem: „I det øjeblik en mand siger, at han ikke vil underkaste sig kirkens lovformeligt oprettede myndighed, hvad enten denne myndighed er lærere, biskoprådet, højrådet, hans kvorum eller Det øverste Præsidentskab, og gennemfører det, i det øjeblik udelukker han sig selv fra præstedømmet og kirkens privilegier og velsignelser og udskiller sig fra Guds folk, for han ignorererer den myndighed, som Herren har indført i sin kirke." (*Evangeliske lærdomme,* kap. 3).

Jeg har haft utallige gange lyttet til årsager, hvorfor mennesker ikke har betalt deres tiende, hvoraf de fleste årsager simpelthen var mangel på tro.
Jeg husker engang i 1957, hvor jeg tjente som ny præsident for en gren i Argentina og hvor jeg besluttede at interviewe medlemmerne med af hensyn til vigtigheden af at betale tiende. Jeg var ved at tale med en god bror i grenen, som hed Jose, og som havde besvær med at betale sin tiende. Jeg spurgte ham ligefremt: „Bror Jose, hvorfor betaler du ikke din tiende?" Jeg er sikker på, at Jose ikke forventede at jeg ville være så direkte.
Efter et øjebliks tavshed svarede han: „Som du ved præsident, så har jeg to børn. En arbejders løn er meget ringe, og denne måned er jeg nødt til at købe sko til mine børn, så de kan gå i skole, og rent matematisk, så har jeg bare ikke nok penge."
Mit øjeblikkelige svar var: „Jose, jeg lover dig, at hvis du vil betale din tiende trofast, så vil dine børn få deres sko til at gå i skole i, og du vil være i stand til at betale for alle fornødenheder i dit hjem. Jeg ved ikke, hvordan han vil gøre det, men Herren holder altid sine løfter. Desuden," tilføjede jeg, „hvis du stadig synes, at du ikke har tilstrækkelig med penge, så vil jeg af min egen lomme tilbagebetale dig det, som du har betalt i tiende."
På vej hjem spekulerede jeg på, om jeg havde gjort det rette. Jeg var fornylig blevet gift, havde netop påbegyndt min karriere og stod overfor mine egne økonomiske problemer. Jeg begyndte at bekymre mig for mine egne sko, for slet ikke at tale om skoene til Joses familie! Selv om min kære hustru helhjertet støttede mig og, da jeg kom hjem, forsikrede mig om at alting ville gå godt, så må jeg indrømme, at der den aften ikke var nogen, der bad mere indtrængende for broder Joses økonomiske velfærd, end jeg gjorde.
En måned senere talte jeg igen med Jose. Selv om tårerne i hans øjne gjorde det næsten umuligt for ham at tale, sagde han: „Præsident, det er utroligt. Jeg betalte min tiende, og jeg har været i stand til at svare alle mine forpligtelser, og jeg har endda købt nye sko til mine børn, altsammen uden en lønstigning. Jeg ved, at Herren holder sine løfter!"
Jose er til denne dag forblevet en trofast tiendebetaler.
Indtil nu har jeg kun nævnt nogle få af de problemer, der opstår på grund af de

små „sommerfugle", som vi møder på vor evige vej. Der findes selvfølgelig mange flere. Vi kunne for eksempel nævne mangel på selvkontrol, som leder mange mennesker til at bryde vidsomsordet; de forskellige undskyldninger for ikke at rette sig efter programmet for den personlige og familiens beredskab, manglen på opmuntring, apatien med hensyn til vort genealogiske ansvar, undladelse af at vende tilbage til Herrens templer ofte for at udføre det nødvendige arbejde for vor døde slægt og i nogle tilfælde mangel på interesse og andre gange den frygt, der udelukker mange fra at deltage i missioneringen. Det er blot eksempler på en liste, som fortsætter i det uendelige.

Det er højst sandsynligt, at vi aldrig vil miste vor status som medlemmer af kirken, blot for ikke at efterleve én eller flere af de førnævnte befalinger. Ikke desto mindre påvirker disse små „sommerfugle" hvad enten det er enkeltvis eller samlet vor åndelige udvikling og i bund og grund den enkeltes virkelige evner.

„Thi kraften dertil har de i sig, hvorved de kan handle efter egen fri vilje. Og dersom mennesker gør det gode, skal de ingenlunde miste deres løn" (L&P 58:28).

Herren har ikke sat os her i verden, for at vi skal fejle. Vi har modtaget alle de talenter og evner, der er nødvendige for rejsen til atter at komme tilbage og være i hans nærhed. Vor største udfordring er

Nogle af de primarybørn som sang i et særligt kor ved mødet lørdag eftermiddag

trofast og beslutsomt at benytte alt, hvad han har givet os for at nå vores ophøjelse. Hvis vi opnår dette – hvis vi „leve(r) af hvert ord, som udgår af Guds mund" (L&P 84:44) – så vil vi ved rejsens slutning endnu en gang få del i en strålende oplevelse, som vi havde i begyndelsen, da „alle Guds Sønner råbte af glæde" (Job 38:7).

Jeg ved, at Herren har gjort dette muligt, og at han velsigner os og vil fortsætte med at velsigne os, mens vi udvikler os henimod vort strålende mål. I Jesu Kristi Navn. Amen. □

Rigets styrke er den indre styrke

Ældste Dean L. Larsen
De halvfjerds' Præsidium

Engang konfronterede en gruppe farisæere Frelseren og krævede at få at vide, hvornår Guds rige ville komme på jorden (se Luk. 17:20). Deres traditioner havde belært dem om, at Guds rige på imponerende måde ville demonstrere sin magt og sit jordiske herredømme. Deres spørgsmål var derfor en udfordring til Herrens påstand om, at når Guds rige blev etableret på jorden, ville det ikke være som andre jordiske riger. (Se Joh. 18:36).

Mesteren svar ved denne lejlighed udgør en vigtig lektie om den virkelige kilde til magt og indflydelse i hans rige. Han svarede: „Guds rige kommer ikke således, at man udvortes kan iagttage det. Ej hellere vil man kunne sige: ‚Se her!' eller : ‚Se, der er det!' Thi se, Guds rige er inden i jer." (Luk. 17:20–21).

Frelseren forsøgte at foreholde sine spørgere den kendsgerning at Guds riges virkelige styrke ikke repræsenteres i ydre ting, som man kan se. Rigets styrke findes i livskvaliteten hos rigets medlemmer. Det er deres dybe renhed, kærlighed, tro, retskaffenhed og hengivenhed overfor sandhed. Denne store lektie forstod farisæerne ikke. Den har betydning for os i dag.

I dag findes vore kirker og forsamlinger i næsten hvert eneste land i den frie verden. Vore templer vil snart være indenfor en let rejseafstand for næsten hvert eneste medlem. Den procentdel af medlemmerne, som overværer møderne og aktiviteterne, har aldrig været så høj. Det er opmuntrende tegn. Vi håber, at de giver udtryk for indre styrke. Vi glæder os over den vækst, som har præget kirkens udvikling i dette århundrede og især i det sidste årti eller to. Vi bliver opmuntrede gennem vor missionærsucces, som vi rettelig bør, men midt i al denne ydre manifestation af øget styrke må vi ikke glemme Frelserens påbud til dem, der så frem til, at Guds rige ville manifestere sig selv på måder, som ville være imponerende set med en jordisk målestok. „Se," sagde han „Guds rige er inden i jer" (Luk. 17:21).
For adskillige måneder siden overværede jeg en konference i en stav, der havde indsamlet et imponerende statistisk materiale. Set med alle målelige standarder var dette en stav, der bestod af hengivne og trofaste sidste dages hellige. Da jeg mødtes med stavspræsidenten til vores første interview overraskede det mig ikke, at han var ivrig efter sammen med mig at gennemgå de strålende statistiske optegnelser, som hans medlemmer havde været årsag til. Rapporterne var blevet lagt pænt frem på han skrivebord for at lette denne gennemgang. Før jeg så på dem, spurgte jeg præsidenten: „Sig mig, hvordan føler du med hensyn til dine medlemmer? Befinder de sig i al almindeligehed, med hensyn til deres åndelige kvaliteter, på et højere stade nu end for et år siden?" Jeg ønskede at vurdere præsidentens personlige bedømmelse af hans medlemmers åndelige styrke. Han benyttede sig med det

Ældste Jack H. Goaslind, Jun., fra De halvfjerds' første Kvorum sammen med sin yngste søn Richard

samme af denne mulighed for at henlede min opmærksomhed på rapporterne. Jeg kunne mærke, at han misforstod hensigten med mit spørgsmål, og jeg forklarede: „Jeg vil med glæde gennemgå rapporterne sammen med dig, men før vi gør det, vil du så fortælle mig, hvordan du *føler* med hensyn til dine medlemmer?"
Min fastholden af, at han skulle foretage denne form for vurdering udover de oplysninger, som fandtes i rapporterne, var både frustrerende og forvirrende for præsidenten. Jeg kunne mærke hans frustration, og vi gik uden yderligere

diskussion igennem de statistiske oplysninger. De angav en betragtelig udvikling på mange områder, som let kan tælles og ses. Jeg føler, at rapporterne på afgørende vis påviste medlemmernes åndelige kvalitet. Imidlertid lykkedes det mig ikke, at få stavspræsidenten til at fremkomme med den form for bedømmende evaluering, som jeg havde bedt om. På samme tid kunne jeg mærke, at han var en lille smule forvirret og noget tankefuld ved afslutningen af vores interview. Hans tankefuldhed fortsatte gennem eftermiddagens og aftenens møder og gav mig grund til en del bekymring.

Den følgende dag, da stavspræsidenten holdt tale ved konferencens hovedmøde, overraskede han mig ved at fortælle medlemmerne om sin oplelvelse med mig den foregående dag. Han erkendte sin frustration over min tilsyneladende modvillighed mod at begynde en øjeblikkelig gennemgang af hans korrelerede rapporter og denne frustration forblev hos ham indtil ud på natten. Mens han overvejede disse ting, kom han i sit sind til at tænke på en oplevelse, som han havde haft i ugen inden konferencen.

Han havde besøgt et medlem af staven, der lå på hospitalet og var ved at komme sig efter en operation. Under dette besøg var en sygeplejerske kommet ind på værelset på sin sædvanlige runde til patienterne. Hun var gået ind og havde set på nogle diagrammer og kurver, som hang ved fodenden af patientens seng. Hun havde omhyggeligt set gennem bemærkningerne og havde så tilføjet sine egne. Så havde hun stillet sig ved siden af patienten og følt hendes puls, følt hende på panden, stillet nogle spørgsmål og fået nogle svar. Stavspræsidenten sagde: „Det gik op for mig at sygeplejersken forsøgte at vurdere nogle af patientens vitale livstegn – noget som ikke kunne læses udfra bemærkningerne i papirerne."

Stavspræsidenten sagde, at det var på dette tidspunkt i hans overvejelser, at formålet med mine spørgsmål dagen forinden var gået op for ham. „Jeg forstod," sagde han, „at ældste Larsen bad mig vurdere jeres åndelige vitale livstegn på en måde, som rapporterne måske ikke kunne afsløre."

Så fortsatte han: „I dag vil jeg tale til jer om disse åndelige, vitale livstegn – tegn som går ud over oplysningerne på rapporterne." Han fortsatte med at give en af de bedste taler, som jeg nogen sinde har hørt en stavspræsident give, og det var interessant, at han ikke i sine bemærkninger kom med en eneste henvisning til de statistiske rapporter.

Vi har i dag god grund til at føle os opmuntrede og optimistiske, når vi betragter kirkens hurtige vækst overalt i verden. Vi glæder os over medlemmernes grad af deltagelse, selv om vi erkender, at den kan forbedres. Medlemmernes villighed til at tjene og ofre for Herrens værk er rosværdig.

Men hvad med det rige, som findes i vor egen sjæl? Der findes tegn på, at vi ikke er fuldkommen frie for indre svagheder, problemer i familierne mangedobles. Skilsmisse bliver mere almindelig. Tegn på optagethed af verdslige og materielle bekymringer er fremherskende overalt. Tvivlsom efterlevelse af tillidens og retskaffenhedens principper i forretningsanliggender forekommer alt for ofte. Høflighed og venlighed mennesker imellem erstattes alt for ofte af stejlhed og uforskammethed. Vi omgives i stigende grad af promiskuitet og utroskab overfor ægteskabspagten.

Mens Herren anerkender, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er „den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade, . . . dette siger jeg om kirken i almindelighed og ikke om dens enkelte medlemmer", så udtrykte Herren et forbehold med hensyn til de enkelte medlemmer og forklarede: „Thi jeg, Herren, kan ikke se på synd med den ringeste eftergivenhed" (L&P 1:30-31).
Ved en anden lejlighed advarede han medlemmerne af sin kirke:
„Se, hævnen kommer snart over jordens indbyggere . . .
og den skal begynde med mit hus, og fra mit hus skal den udgå, siger Herren.
Først blandt jer, siger Herren, som har foregivet at kende mit navn, men ikke har kendt mig og har bespottet mig i mit hus" (L&P 112:24-26).
I denne tid med en imponerende vækst for kirken er det godt for os at se ind i os selv for at vurdere vore individuelle åndelige vitale livstegn. Alt for ofte giver sidste dages hellige i alle aldre efter for

Guds riges virkelige styrke er kvaliteten af vort liv – vor dybe renhed, kærlighed, tro, retskaffenhed og hengivenhed overfor sandhed.

fristelsen til at udforske og prøve de forbudte ting i verden. Ofte sker det uden den hensigt vedvarende at fastholde disse ting, men med den bevidste beslutning om for et øjeblik at give efter overfor dem på en måde, som om de havde en eller anden værdi, der var for vigtig eller for spændende til at lade gå forbi sig. Selv om nogle slipper levende fra disse udflugter, så indtræffer der et stadig stigende antal tragedier, som bringer fordærv og fortvivlelse hos mange.
Den samlede effekt af dette er ødelæggende. Resultaterne vil påvirke både dem, som giver efter såvel som dem, der har elsket og stolet på disse mennesker, på en uheldig og uforudset måde i en uoverskuelig tid fremover. Som følge heraf bliver menneskeheden ubønhørligt forringet, kirkens virkelige magt og Guds riges indflydelse bliver formindsket og hele menneskeheden vil uundgåeligt komme til at føle tabet. Desuden bringer vi som en samlet kirke vor evne til at fortjene og gøre krav på Herrens beskyttende og bevarende velsignelser i fare.
Jeg nærer den dybeste beundring og taknemlighed overfor dem, som bevarer den tillid, der er blevet dem vist, og for dem, som ikke giver efter for tiderens mønster samt for dem, som er kommet tilbage eller er på vej tilbage fra mørke stier. I er vores virkelige styrke. I vil være en afgørende forskel i tingenes endelige resultat. I er det sidste store modstykke mod det onde, som omslutter jorden. Gud velsigne jer herfor!
Når jeg ser på den tid, som ligger forude, så er jeg fuld af håb på grund af Herrens løfte, og jeg ved, at hans rige vil fremherske, men jeg ryster, når jeg læser hans erklæring til os:
„Thi dette er en advarslens dag og ikke en dag til mange ord. Thi jeg Herren, lader mig ikke spotte i de sidste dage" (L&P 63:58).
Rigets vedvarende styrke findes ikke i

antallet af dets medlemmer, dets vækstrate eller skønheden i dets bygninger. I Guds rige stilles der ikke lighedstegn mellem magt og det, der kan tælles, ej heller med en ydre rutinemæssi efterlevelse af foreskrevne gerninger. Den findes i de stille, ikke nedskrevne kærlighedsgerninger, i lydighed og i kristen tjenestegerning, som måske aldrig bliver bemærket af de officielle ledere, men som efterligner Herrens egen tjenestegerning.

Tiden er nu for os til at vurdere vores egne åndelige vitale livstegn på de væsentlige områder, der går ud over oplysningerne på rapporterne. „Thi se, Guds rige er inden i jer." I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Vær I beredte

Ældste LeGrand Richards
De tolv apostles Kvorum

De mange gange jeg har talt fra denne talerstol ved en generalkonference i kirken, har jeg normalt talt som missionær til dem, der ikke er medlemmer af kirken i et forsøg på at overbevise dem om, at vi har den eneste sande kirke på jorden i dag – ikke bygget på menneskers visdom men direkte overdraget fra Himlen af Guddommelige budbringere.

Idet jeg har spekuleret på, hvad jeg gerne vil sige, har jeg i dag tænkt, at jeg gerne vil tale til denne kirkes uaktive medlemmer, til dem som burde være aktive, fordi mange af dem kommer fra gode sidste dages hellige familier, og endvidere til dem blandt jer, som har uaktive familiemedlemmer i kirken.

Herren talte gennem Moses og sagde: „Dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Moses 1:39). Eftersom dette forholder sig således, så skulle Herren sørge for en mulighed for os, hans åndelige børn, for at vi kan vide, hvad hans program er, så at vi kan være i stand til at opnå udødelighed og evigt liv – og det har han. Det er denne store kirkes mission.

Jeg tror, at mange af vore medlemmer i virkeligheden ikke præcis ved, hvad

Ældste LeGrand Richard fra De tolv apostles Kvorum

denne kirke står for. Jesus sagde: „I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv; og det er dem, som vidner om mig" (Joh. 5:39).

Og så sagde han, da han talte om dem, der vil blive dømt af ham på tidspunktet for hans tilbagevenden til jorden: „Mange skal sige til mig på hin dag: ,Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?'

Og da vil jeg sige dem rent ud: ,Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som øver uret'" (Matt. 7:22–23).

Da Johannes Åbenbareren blev forvist til øen Patmos, sagde en stemme fra Himmelen: „Kom herop, så skal jeg vise dig, hvad der skal ske herefter" (Åb. 4:1).

Herrens engel viste Johannes mange vidunderlige ting. Han viste ham at der skulle komme en ny himmel og en ny jord, og at der ikke skulle være nogen sygdom eller nogen smerte, ingen sorg og ingen død mere, hvor vi ikke længere ville have brug for solen om dagen eller månen om natten, thi Guds herlighed ville være over jorden, hvor intet menneske vil sige: „Kend Herren", thi ethvert menneske vil gå i lyset fra Herren, dets Gud. (Åb. 21:1,4, 23–24).

Da Johannes så alt dette, ville han knæle ned og tilbede englen, som viste det til ham, og englen sagde: „Gør det ikke; jeg er din medtjener og dine brødre, profeternes" (se Åb. 22:8–9).

Tidligere havde englen vist ham de døde, store og små, stå foran Gud og bøger blev åbnet og hvert menneske blev dømt udfra det, der stod skrevet i bøgerne efter deres gerninger. Og havet og dødsriget gav de døde tilbage, som var i dem (se Åb. 20:12–13). Så sagde englen: „Salig og hellig er den, som har del i den første opstandelse! Dem har den anden død ingen magt over, men de skal være Guds . . . præster og være konge med ham i de tusinde år" (Åb. 20:6). Vil det ikke være vidunderligt at være værdig til at komme frem i den første opstandelses morgen?

Men englen standsede ikke der. Han sagde: „De andre døde blev ikke levende, før de tusinde år var til ende" (Åb. 20:5). Findes der nogle klart tænkende mennesker, som vil ønske at spille om, hvorvidt han eller hun skulle forblive i sin grav i tusinde år, når Menneskesøn-

nen kommer i himlens skyer med alle de hellige engle, og alle, som døde i ham, skal bringes frem af graven samt dem, som lever i ham, skal løftes op i luften og forvandles i et øjeblik? Jeg kan lide udtalelsen af filosoffen Cicero (romersk taler og statsmand, 106–43 f.Kr.). Han sagde, at han var langt mere interesseret i det langvarige hinsides end i det korte nu.

I vort nutidige almindelige rutinemønster går vore børn i skole, som vi gjorde, i 12 eller 20 år for at lære, hvordan man kan leve et rigere liv her på jorden og få en bedre indkomst samt nyde de kulturelle og finere ting i livet. Hvis det er værd at bruge 12–20 år på at forberede sig til et liv på 75 år, hvad er det så værd at forberede sig på et liv, som aldrig ophører?

Profeten Alma sagde i Mormons Bog, at dette liv er tiden, hvor vi skal berede os til at møde Herren (se Alma 34:32). Og jeg synes, at vi bør være mere interesseret i det langvarige hinsides end vi er i blot det korte nu. Jeg spekulerer på, om vi nogen sinde standser op for at regne ud, hvor langvarig dette langvarige hinsides i virkeligheden er.

I har sandsynligvis hørt mig fortælle dette før, men da min hustru og jeg havde været gift i 35 år, sagde jeg: „Mor, hvad tror du vi vil lave i dag om 35 millioner år?"

Hun sagde: „Hvor har du fået den tossede idé fra? Jeg bliver træt bare af at tænke på det!"

Jeg sagde: „Du tror da på evigt liv, ikke? Vi får at vide, at tid er kun udmålt til menneskene, og at der hos Gud ikke findes sådan noget som tid. Det er en evig cirkel. (Profeten Joseph illustrerede dette ved at tage en ring. Han sagde: „Når du skærer den over, så er der en begyndelse og en slutning, men så længe du ikke skærer den over, så er der ingen begyndelse og ingen ende"). Så sagde jeg: „Hvis du tror det mor, så burde du og jeg kende hinanden ganske godt om 35 millioner år."

Er det ikke det Cicero mente, da han sagde, at han var langt mere interesseret i det langvarige hinsides end i det korte nu?

I løbet af sin tjenestegerning gav Frelseren os mange lignelser og udtalelser for at forberede os til hans andet komme, når han vil komme og regere på jorden med magt. Jeg vil gerne minde jer om nogle få af hans udtalelser.

Jeg vil først fortælle jer hans lignelse om talenterne. I husker lignelsen om manden, der rejste udenlands og gav sine talenter til sine tjenere. En gav han fem, en anden to og en anden én. Lang tid efter vendte han tilbage for at gøre regnskabet op med disse tjenere. Og den, som havde fået de fem talenter, sagde:

„Hvis det er værd at bruge 12–20 år på at forberede sig til et liv på 75 år, hvad er det så værd at forberede sig på et liv, som aldrig ophører?"

„Herre, fem talenter betroede du mig, se, jeg har tjent fem talenter til," og han gav ham de ti talenter. Så sagde Herren: „Vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget"

(Ville det ikke være vidunderligt at blive sat over meget?). „Gå ind til din Herres glæde." (Matt. 25:20–21).
Den, som havde modtaget to talenter (vi får ikke alle det samme), tjente endnu to talenter og han fik samme ros for sin trofasthed og for sine to talenter. Men ham, som havde modtaget det ene talent, gravede det ned i jorden og sagde: „Herre, jeg havde lært dig at kende som en hård mand, der høster, hvor du ikke såede, og samler hvor du ikke spredte, og af frygt for dig gik jeg hen og gemte din talent i jorden; se, her har du hvad dit er" (Matt. 25:24–25).
Og hvad sagde Mesteren? „Tag nu den talent fra ham og giv den til ham, der har ti talenter; thi enhver, som har, ham skal der gives . . . men den, der ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har. Og kast den unyttige tjener ud i mørket udenfor. Der skal der være gråd og tænderskæren" (Matt. 25:28–30).
Er der nogen, som gerne vil se frem til den tid, der aldrig ophører, til det langvarige hinsides og vide, at de skal være der, hvor der er gråd og tænderskæren?
Jeg vil nu fortælle jer en anden af Frelserens lignelser om at berede sig til hans komme, og det er lignelsen om de ti brudejomfruer. I husker, at fem af dem havde olie på deres lamper, og fem af dem ingen olie havde. Da råbet: „Se, brudgommen er der" lød, gik de fem med olie på lamperne ud for at møde ham. De andre ønskede at låne, men der var ikke nok til at dele, så de gik ud for at købe olie. De, som havde olie på deres lamper, gik ind til bryllupsfesten, mens de andre, da de vendte tilbage, fandt, at døren allerede var blevet lukket (Se Matt. 25:1–13). Hvorfor tror I, at Jesus gav os en lignelse som denne, hvis han ikke følte, at de uaktive har brug for at blive aktive i hans kirke?
Den næste lignelse, som jeg vil fortælle jer, er lignelsen om den rige mand og Lazarus. I husker, hvordan Lazarus spiste sig mæt i det, der faldt fra den rige mands bord, og hvordan hundene slikkede hans sår. Så døde både den rige mand og Lazarus. Lazarus fandt sin plads i Abrahams skød, dvs. at han blev modtaget med ære. Og den rige mænd opslog sine øjne i pine. Den rige mand så Lazarus i Abrahams skød, og han råbte: „‚Fader Abraham! forbarm dig over mig, og send Lazarus så han kan dyppe spidsen af sin finger i vand og læske min tunge; for jeg pines her i denne lue.'
Men Abraham sagde: ‚ . . . Tilmed er der lagt en dyb afgrund mellem os og jer, så at de, som vil gå herfra over til jer, ikke kan det'" (Luk. 16:24–26).
Så vendte den rige mand sine tanker mod jorden, hvor han havde haft fem brødre og „da sagde han: ‚Så beder jeg dig, fader (Abraham)! at du vil sende ham til min faders hus –
thi jeg har fem brødre . . . så ikke også de skal komme i dette pinested.'
Men Abraham svarer: ‚De har Moses og profeterne, dem kan de høre!' . . .
Da sagde han til ham: ‚Hører de ikke Moses og profeterne, så vil de heller ikke lade sig overbevise, selv om en opstod fra de døde'" (Luk. 16:27–29, 31).
Jesus sagde også med henvisning til tidspunktet for sit komme: „Da skal to mænd være sammen på marken; den ene tages med, og den anden lades tilbage" (Matt. 24:40–41).
Hvordan vil man føle det, hvis man ser sin arbejdsfælle blive taget med, og man selv bliver tilbage i tusind år?
Nu har Jesus ikke givet os alle disse smukke lignelser uden årsag. Han sagde:

„Derfor: enhver, der hører de ord, jeg har sagt, og handler efter dem, han ligner en klog mand, som byggede sit hus på klippegrund.

. . . Og vandstrømmene kom, og vindene blæste og kastedes mod det hus, men det faldt ikke; thi dets grundvold var lagt på klippen.

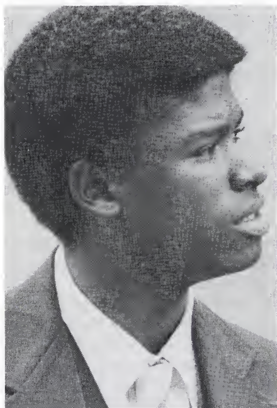
Men enhver, der hører de ord, jeg har sagt, og ikke handler efter dem, ligner en dåre som byggede sit hus på sand.

. . . Og vandstrømmene kom, og vindene blæste og slog imod det hus; og det faldt, og dets fald var stort" (Matt. 7:24–27).

Hvem vil ønske at bygge sit hus på sandet, således at det ikke kan udholde modstandens storme?

Det er min indtrængende bøn i dag, at vi forbereder os selv til hans komme.

I husker profeten Jeremias' ord. Han sagde, at den dag ville komme, hvor det ikke længere skulle siges: „Så sandt

Herren lever, der førte israelitterne op fra Ægypten!"

men: „Så sandt herren lever, der førte israelitterne op fra . . . alle de lande, til hvilke han havde stødt dem bort" (Jer. 16:14–15), og hvor han vil sende bud efter fiskere i mængde, og de skal fiske dem, og efter jægere i mængde, og de skal jage dem fra hvert bjerg, hver høj og klippernes kløfter. (Se Jer. 16:16). Det er de 30.000 missionærer, som er spredt over hele verden, og som indsamler det adspredte Israel.

Jeremias sagde: „Vend om, I frafaldne sønner, lyder det fra Herren; thi jeg er gift med jer" (Jer. 3:14]Ifølge King James' udgave. O.a./). Hvilken pagt! Er det ikke vidunderligt, at tænke på, at hvis vi giver agt på Helligåndens tilskyndelser, vil det være som at være gift med ham?

Så tilføjer Jeremias: „„. . . Jeg tager eder én fra en by og to fra en slægt og bringer eder til Zion,

og jeg giver eder hyrder efter mit sind, og de skal vogte eder med indsigt og kløgt" (Jer. 3:14–15).

Undersøg jeres verdenshistorie. I finder ikke noget andet sted, hvor mennesker er blevet indsamlet én fra en by og to fra en slægt, som mennesker er blevet til disse bjergdale og hvor de af Gud, den evige Fader, er blevet givet hyrder efter hans sind, sådanne som I her i dag har lyttet til ved denne konference, og som I vil lytte til i morgen.

Dette er mit vidnesbyrd til jer, og jeg beder om, at Gud vil bevare jer og jeres familier med Guds fulde rustning på, idet I benytter jeres gaver og talenter til opbygningen af vor Faders rige. Jeg efterlader jer min kærlighed og min velsignelse i Herren, Jesu Kristi navn. Amen. ☐

„Det aronske præstedømme"

Ældste Boyd K. Packer
De tolv apostles Kvorum

Jeg kommer altid tidligt til Tabernaklet til præstedømmemødet for at hilse på diakonerne, lærerne og præsterne. Jeg må først passere gennem mange ældster, halvfjerdser og højpræster for at finde dem, men det er i høj grad værd at mødes med det aronske præstedømme. Vi som bærer det højere præstedømme, hilser jer, vore brødre i det aronske præstedømme.

Jeg vil gerne fortælle jer om den usynlige magt i det aronske præstedømme. En dreng på 12 år er gammel nok til at lære om det. Mens I vokser op, bør I lære denne vejledende og beskyttende magt godt at kende.

Der er nogle, der tror, at med mindre magt er synlig, så kan den ikke være virkelig. Jeg tror, jeg kan overbevise jer om noget andet. Kan I huske, da I i dumhed satte fingrene ind i lyskontakten? Selv om I ikke helt præcis så, hvad der skete, så har I helt sikkert følt det! Ingen har nogen sinde set elektricitet, end ikke en videnskabsmand med de fineste instrumenter. De har imidlertid, ligesom jer, mærket den. Og vi kan se elektricitetens resultater. Vi kan måle den, kontrollere den, producere lys, varme og kraft med den. Der er ingen, der tvivler på, at den er virkelig, bare fordi man ikke kan se.

Selv om I ikke kan se præstedømmets magt, så kan I *føle* den, og I kan se dens resultater. Præstedømmet kan være en vejledende og beskyttende magt i jeres liv. Lad mig give jer et eksempel.

Efter at præsident Wilford Woodruff havde tilsluttet sig kirken, ønskede han at udføre en mission.

„Jeg var blot lærer," skrev han, „og det er ikke en lærers embede at drage udenlands og forkynde. Jeg vovede ikke at fortælle nogen af kirkens autoriteter, at jeg ønskede at prædike, da de kunne tro, at jeg søgte efter et embede. (*Leaves*

from My Journal, Salt Lake City: Juvenile Instructor Office, 1882, s. 8).

Han bad til Herren, og uden at afsløre sit ønske overfor nogen andre blev han ordineret til præst og sendt ud på en mission til Arkansas territoriet.

Han og hans kammerat kæmpede sig gennem 160 km våde, mudrede og alligatorfyldte sumpe, og de blev trætte. Broder Woodruff fik en skarp smerte i sit knæ og kunne ikke gå længere. Hans kammerat efterlod ham på en træstamme og gik hjem. Broder Woodruff knælede ned i mudderet og bad om hjælp. Han blev helbredt og fortsatte sin mission alene.

Tre dage senere ankom han til Memphis, Tennessee træt, sulten og meget snavset. Han gik hen til den største kro og bad om noget at spise og et sted at sove, selv om han ikke havde penge til at betale noget af delene.

Da kroejeren fandt ud af, at han var prædikant, lo han og besluttede sig til at lave sjov med ham. Han tilbød bror Woodruff et måltid mad, hvis han ville prædike for hans venner.

Et stort publikum af rige og moderigtige mennesker fra Memphis samlede sig og morede sig godt over denne mudderplettede missionær.

Ingen ville synge eller bede, så bror Woodruff gjorde begge dele. Han knælede ned foran dem og bad indtrængende Herren om at give ham hans Ånd og vise ham disse menneskers hjerter. Og Ånden kom! Broder Woodruff forkyndte med stor kraft. Han var i stand til at afsløre de hemmelige gerninger hos dem, som var kommet for at latterliggøre ham.

Da han var færdig, var der ingen, der lo ad denne ydmyge bærer af det aronske præstedømme. Han blev derefter behandlet venligt. (Se *Leaves from My Journal,* s. 16–18).

Han var under den vejledende og beskyttende magt i det aronske præstedømme, som han bar. Den samme magt kan også være hos jer.

Lad mig undervise jer i noget meget grundlæggende om det aronske præstedømme.

Det „kaldes aronske præstedømme, fordi det blev overdraget Aron og hans sæd i alle slægtled" (L&P 107:13).

Det aronske præstedømme kaldes også ved andre navne. Lad mig nævne dem og fortælle jer, hvad de betyder.

Det mindre præstedømme

For det første kaldes det aronske præstedømme af og til det mindre præstedømme.

„Det kaldes det mindre præstedømme, fordi det er et tillæg til det større eller melkisedekske, og har ret til at betjene i de ydre forordninger" (L&P 107:14).

Det betyder, at det højere præstedømme, det melkisedekske præstedømme, *altid* præsiderer over det aronske, eller det mindre præstedømme. Aron var højpræsten eller den præsiderende præst i det aronske præstedømme, men Moses præsiderede over Aron, fordi Moses bar det melkisedekske præstedømme.

Den kendsgerning, at det kaldes det mindre præstedømme, formindsker slet ikke det aronske præstedømmes betydning. Herren sagde, at det er „et nødvendig(t) ... tillæg til det højere præstedømme" (se L&P 84:29). Enhver bærer af det højere præstedømme bør i høj grad føle sig æret ved at udføre det aronske præstedømmes ordinanser, for disse ordinanser har en stor åndelig betydning.

Jeg har som medlem af De tolv apostles

Kvorum omdelt nadveren, og jeg forsikrer jer om, at jeg har følt mig mere æret og ydmyg, end nogen ord kan udtrykke, ved at udføre hvad, nogle måske betragter en rutineopgave.

Det levitiske præstedømme

Det aronske præstedømme kaldes også det levitiske præstedømme. Ordet *levitisk* stammer fra navnet Levi, en af Israels tolv sønner. Moses og Aron, som var brødre, var begge levitter.

Da det aronske præstedømme blev givet til Israel, modtog Aron og hans sønner det *præsiderende* og administrative ansvar. De mandlige medlemmer i alle de levitiske familier fik ansvar for ceremonierne i tabernaklet, herunder offerloven under Moseloven.

Offerloven var blevet adlydt lige siden Adams dage. Denne lov var et symbol på den frelse, som vil komme ved Messias' offer og forsoning. Den mosaiske offerlov blev opfyldt med Kristi korsfæstelse. Mennesker i fordums tid så frem til Kristi forsoning gennem offerceremonien. Vi ser tilbage til den samme begivenhed gennem nadverens ordinanse.

Både offeret før og nadveren efter centreres om Kristus, udgydelsen af hans blod og den forsoning, som han gjorde for vore synder. Både før og nu tilhører autoriteten til at udføre disse ordinanser, det aronske præstedømme.

Det er i sandhed et helligt ansvar, og det omfatter jer i et broderskab med disse fordums Herrens tjenere. Det er ikke mærkeligt, at vi føler os så ydmyge, når

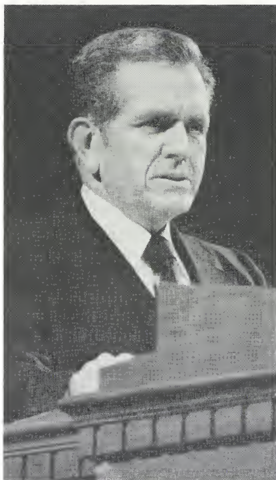
vi deltager i de ordinanser, som er tildelt det aronske præstedømme.
Kan I se, at det er korrekt at kalde det det aronske eller det levitiske præstedømme? Det er et spørgsmål om at fastsætte pligter. Det er altsammen ét præstedømme.

Det forberedende præstedømme

Endelig taler man om det aronske præstedømme som det forberedende præstedømme. Det er også en korrekt titel, eftersom det aronske præstedømme forbereder unge mænd til at bære det højere præstedømme, til en mission og til tempelægteskab.
Jeg synes, det er meget symbolsk, at Johannes døberen, en præst i det aronske præstedømme, forberedte Herrens komme i fordums tid. Han kom også for at gengive det aronske præstedømme til profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery som forberedelse til det højere præstedømme. Herren selv har sagt, at: „... der ikke (er) fremstået nogen større end Johannes Døber" (Matt. 11:11).
Det vil være godt for jer at lægge mærke til jeres fædre og jeres ledere og at studere, hvordan det melkisedekske præstedømme fungerer. I forbereder jer til at slutte jer til ældsterne, halvfjerdserne, højpræsterne og patriarkerne og til at tjene som missionærer, kvorumsledere, medlemmer i biskopråd, stavsledere og som familiefædre.
Nogle få af jer, som nu sidder der som diakoner, lærere og præster, vil en dag sidder her som apostle og profeter og præsidere over kirken. *Det er nødvendigt, at I er forberedte.*
Det er i sandhed korrekt at kalde det aronske præstedømme for det forberedende præstedømme.

Præstedømmeprincipper

Lad mig belære jer om nogle vigtige præstedømmeprincipper. Når I modtager det aronske præstedømme, modtager I det fuldt ud. Der findes 3 former for autoritet med hensyn til jeres præstedømme. I bør forstå, hvad de er.
For det første er det selve præstedømmet. Den ordination, som I modtager, indeholder den fulde myndighed til at udføre ordinanserne i og besidde magten i det aronske præstedømme.
Dernæst findes der embeder i præstedømmet. Hvert embede har forskellige privilegier. Tre af dem – diakon, lærer og præst – kan overdrages jer i alderen fra 12 til 19. Det fjerde embede som biskop kan blive jeres, når I er modne og værdige til også at blive højpræst.
Diakonen våger over kirken som en fast tjener. (Se L&P 84:111; 20:57–59). Kvorummet består af 12 diakoner. (Se L&P 107:85).
Læreren skal „bestandigt ... våge over menigheden ... være hos medlemmerne og styrke dem" (L&P 20:53). Lærernes kvorum tæller 24 lærere. (Se L&P 107:86).
Præsten skal „prædike, lære, forklare, formane, døbe og forrette ved uddelingen af den hellige nadver ... (og) besøge medlemmerne i hjemmene" (L&P 20:46–47). Præsternes kvorum tæller 48 præster. Biskoppen er præsident over præsternes kvorum. (Se L&P 107:87–88).
I bærer altid et af disse embeder. Når I modtager det næste højere embede, bevarer I stadig myndigheden i det første. Når f.eks. I bliver præst, har I stadig myndigheden til at gøre alt, hvad I gjorde som diakon og lærer. Selv når I modtager det højere præstedømme, bevarer I al myndigheden i og kan med den

Ældste Boyd K. Packer fra De tolv apostles Kvorum

rette godkendelse tjene i det mindre præstedømmes embeder.

Ældste LeGrand Richards, som var præsiderende biskop i 14 år har ofte sagt: „Jeg er blot en voksen diakon."

Der findes ikke nogen stram ordlyd for jeres ordination. Den omfatter overdragelsen af præstedømmet, indsættelse i et embede og en særlig velsignelse.

Jeg overværede en gang et møde med præsident Joseph Fielding Smith. Der var en, som spurgte præsident Smith om et brev, der på det tidspunkt var blevet udsendt af en frafalden, som påstod, at kirken havde mistet præstedømmet, fordi visse ord ikke var blevet benyttet, når det blev overdraget. Præsident Smith sagde: „Før vi taler om hans påstand, så lad mig fortælle jer lidt om manden selv." Han beskrev derpå mandens karakter og sluttede med at sige: „Og således ser I, at denne mand er en ren og skær løgner – måske ikke så ren."

Embederne er en del af præstedømmet, men præstedømmet er større end et hvilken som helst embede i præstedømmet.

Præstedømmet tilhører jer for evigt, med mindre I diskvalificerer jer selv gennem overtrædelse.

Når vi er aktive og trofaste, begynder vi at forstå præstedømmets magt.

Der findes en anden form for myndighed, som kommer til jer, hvis I indsættes som kvorumspræsident. Myndighedsnøglerne til dette præsidentskab bliver overdraget jer.

I modtager præstedømmet og det embede, som I besidder i præstedømmet (diakon, lærer og præst), gennem ordination. I modtager nøglerne til at præsidere ved at blive indsat.

Når I bliver diakon, kan jeres far, og bør normalt, ordinere jer. Eller også kan en anden, som bærer det rette præstedømme, gøre det.

Hvis I kaldes som præsident for jeres kvorum, vil jeres biskopråd indsætte jer. I kan kun modtage præsidentskabets nøgler fra en, som selv har modtaget dem.

Med mindre jeres far også er i biskoprådet, har han ikke disse nøgler.

Præsidentskabets nøgler er midlertidige, mens præstedømmet og embeder heri er permanente.

Endnu et punkt: I kan kun modtage præstedømmet fra en, som har myndighed og „som er kirken bekendt" (L&P 42:11).

Præstedømmet kan ikke overdrages som et diplom. Det kan ikke gives jer som et certifikat. Det kan ikke overleveres jer som et budskab eller sendes til jer i et brev. Det kommer kun gennem korrekt ordination. En bemyndiget bærer af præstedømmet er nødt til at være til stede, og han skal lægge sine hænder på jeres hoved og ordinere jer.

Det er en af årsagerne til at generalautoriteterne rejser så meget – at overdrage nøglerne til præstedømmets myndighed. Enhver stavspræsident overalt i verden har modtaget sin myndighed under hænderne af en af de præsiderende brødre i kirken. Der er aldrig sket en undtagelse.

Husk disse ting. Præstedømmet er meget, meget dyrebart for Herren. Han er meget omhyggelig med, hvordan det overdrages og af hvem. Det bliver aldrig gjort i hemmelighed.

Jeg har fortalt jer, hvordan *myndigheden* bliver givet jer. Den *magt,* som I modtager, vil afhænge af, hvad I gør med denne hellige og usynlige gave.

> „Styrke i præstedømmet kommer gennem at gøre din pligt i de almindelige ting; overvære møderne, acceptere opgaver, læse i skriften og holde visdomsordet."

Jeres myndighed kommer gennem jeres ordination, mens jeres magt kommer gennem lydighed og værdighed.

Lad mig fortælle jer, hvordan en af vore sønner lærte lydighed. Da han var ved at være i diakonalderen, besøgte vi hans bedstefars gård i Wyoming. Han ville begynde at træne en hest, som han havde fået. Den havde løbet vildt omkring i bakkerne.

Det tog næsten hele dagen at få de vilde heste ind i indelukket og binde hesten med en svær grime og et reb.

Jeg sagde til ham, at hans hest skulle være bundet der, indtil den igen var blevet rolig og havde vænnet sig til sine nye omgivelser. Han kunne tale til den, forsigtigt røre den, men han måtte under ingen omstændigheder løsne den.

Vi gik til sidst ind til aftensmaden. Han spiste hurtigt og skyndte sig ud for at se til sin hest. Jeg hørte ham råbe med det samme, og jeg vidste, hvad der var sket. Han havde løst sin hest for at lære den at trække. Idet hesten fjernede sig fra ham, gjorde han instinktivt noget, som jeg havde fortalt ham, at han aldrig, aldrig skulle gøre. Han snørede rebet om sit håndled for at holde bedre fast.

Idet jeg kom løbende fra huset, så jeg hesten løbe forbi. Vores søn kunne ikke frigøre rebet og han blev trukket afsted med store hoppende spring. Og så faldt han! Hvis hesten var drejet mod højre, ville han været trukket ud gennem porten og op i bakkerne og ville helt sikkert have mistet livet. Men hesten drejede til venstre og stoppede et øjeblik i et hjørne af hegnet – præcis længe nok for mig til at snøre rebet rundt om en pæl og frigøre min søn.

Derefter talte vi sammen som far og søn! „Søn, hvis du nogen sinde skal kontrollere den hest, så må du lære at bruge noget andet end dine muskler. Hesten er større og stærkere end du, og det vil den altid være. En dag vil du måske kunne

ride på din hest, hvis du lærer den at være lydig. Men det er en lektie, som du først selv må lære." Han havde lært en yderst værdifuld lektie.
To somere senere besøgte vi igen gården for at se til hans hest. Den havde løbet vildt omkring hele vinteren sammen med de vilde heste. Vi fandt dem i en eng nede ved floden og jeg så til fra en bakke, mens han og hans søster forsigtigt nærmede sig engens udkant. Hestene løb nervøst væk. Så fløjtede han. Hans hest tøvede, forlod så flokken og kom hen til dem.
Han havde lært, at der findes en stor styrke i ting som ikke ses, sådanne usynlige ting som lydighed. På samme måde som lydighed mod et princip gav ham magt til at træne sin hest, så har lydighed mod præstedømmet lært ham at kontrollere sig selv.
Gennem hele jeres liv vil I tilhøre et kvorum i præstedømmet og jeres brødre vil være en styrke og en støtte for jer. Og hvad mere er – I vil få det privilegium at være en støtte for dem.

Meget af det, som jeg har fortalt jer om det aronske præstedømme, gælder også for det melkisedekske præstedømme. Embedernes navne er forskellige og der bliver givet større myndighed, men principperne er de samme.
Styrke i præstedømmet kommer gennem at gøre jeres pligt i de almindelige ting, overvære møderne, acceptere opgaver, læse i skrifterne og holde visdomsordet. Præsident Woodruff sagde: „Jeg har rejst tusindvis af kilometer, forkyndt evangeliet som præst og som jeg før har sagt til forsamlinger, så han Herren opretholdt mig og manifesteret sin magt til forsvar for mit liv i lige så høj grad, da jeg besad det embede, som han har gjort, mens jeg har besiddet embedet som apostel. Herren opretholder enhver mand, som besidder en del af præstedømmet, hvad enten han er præst, ældste, halvfjerds eller apostel, hvis han ærer sin kaldelse og gør sin pligt" (*Millennial Star,* den 28. sept. 1905, s. 610).
Johannes Døberen gengav det aronske præstedømme med disse ord: „I Messias' navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som ejer nøglerne til englenes betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse" (L&P 13).
I – vore diakoner, lærere og præster – har modtaget hellig myndighed. Må englene betjene jer og må præstedømmets magt tilflyde jer, vore elskede unge brødre og jeres sønner i generationer fremover. Jeg bærer vidnesbyrd om, at evangeliet er sandt, at præstedømmet besidder stor magt, en vejledende og beskyttende magt for dem, som bærer det aronske præstedømme. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Tjenestegerningen for bæreren af det aronske præstedømme

Biskop H. Burke Peterson
Førsterådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Mine brødre i præstedømmet, denne aften er speciel for mig. Som nogle af jer måske ved, så har min hustru og jeg 5 døtre. De er smukke, talentfulde og trofaste. De er min øjesten. Men vi har ingen sønner. Som dreng gik jeg hver søndag til præstedømmemødet med min far og mine brødre. Som far har jeg altid gået alene. Som præstedømmeleder har jeg interviewet og undervist i hundredvis af drenge i det aronske præstedømme. Det har været en stor oplevelse, men jeg har aldrig undervist en af mine egne sønner. Jeg har deltaget i utallige far og søn udflugter, men aldrig med min egen søn.

I aften overværer mit ældste barnebarn som er tolv, sit første præstedømmemøde i kirken på hovedplan i et af stavscentrene i Arizona som diakon i det aronske præstedømme. Da han blev født, havde jeg ventet i over 20 år for at kunne købe et par cowboystøvler til en dreng. Til hans første jul gav jeg ham et par støvler. I aften vil jeg gerne tale til ham og fortælle ham om nogle ting, som han måske ikke ved om det præstedømme som han bærer. Jeg vil også gerne tale til hans venner – medlemmerne i hans kvorum – jeg til alle de unge mænd – diakoner, lærer og præster – i kirken. Jeg vil gerne tale til jer om den meget specielle myndighed i det aronske præstedømme, som I nu har.

Jeg erkender, at for nogle af jer synes denne særlige myndighed ikke at være ret meget lige nu. Der er måske andre af jer, som virkelig er begejstret over den, men I ved måske ikke, hvorfor I føler det på den måde. Og nogle af jer har måske endnu ikke kvalificeret sig til at modtage den.

Og nu for et øjeblik til mit barnebarn: Darren, jeg husker for nogle få uger siden, da vi overværede et nadvermøde i dit ward i Arizona. Jeg sad på forhøjnin-

gen og du havde fået til opgave at omdele nadveren til dem, som sad på forhøjningen. Du gav mig brødet og vandet *til minde om Frelseren.* I dit embede som en bærer af det aronske præstedømme hjalp du mig i virkeligheden til at genindvie mit liv til at holde Guds befalinger. Selv om jeg er din bedstefar og en bærer af det melkisedekske præstedømme, så benyttede du *din* myndighed til at hjælpe mig forny mine pagter. Jeg glædede mig meget over den oplevelse, som vi havde sammen. Da jeg så det lille smil hos dig, kom jeg til at tænke på, at du også synes, det var specielt. Ved du, at jeg har omdelt nadveren i hellige øjeblikke til Det øverste Præsidentskab i kirken såvel som til De tolv apostles Kvorum og de øvrige generalautoriteter? Er det ikke vidunderligt, at du og jeg bruger denne *samme myndighed i præstedømmet* til at hjælpe hinanden indgå disse pagter med Herren?

Nadveren er en særlig tid og du er nu en vigtig del heri. Du er forskellig fra, hvad du plejer da at være. Herren har sagt, at han vil dele noget af sin magt og myndighed med dig for at hjælpe andre gennem livet. Han vil lade dig udføre nogle hellige ting nu, som du ikke kunne gøre før. Lad mig fortælle dig mere om dem.

Hvis du lever værdigt, vil du som lærer være i stand til at komme hos nogle af medlemmerne i dit ward med ansvar for at hjælpe dem forstå nogle af evangeliets lærdomme. Du behøver ikke at være bange, du vil blive overrasket og glad, når du føler dig inspireret til at sige visse ting til dine familier. En af vore hjemmelærere er en bærer af det aronske præstedømme. Han kommer hver måned. For tre uger siden bad han med os og efterlod en velsignelse over vort hjem. Det fik os alle til at føle os godt tilpas.

Fordi du er en bærer af præstedømmet, så vil du få en chance til at være med til at tage sig af de fattige og de trængende, når du hjælper din biskop med at indsamle fasteofre fra medlemmerne i dit ward. Der findes ingen mere tilfredsstillende opgave end at hjælpe de trængende. At indsamle fasteofre er en velsignelse for dig, når du ser på det som en hjælp til biskoppen og de fattige. En dag vil du måske se smilet hos en enke og tårerne i hendes øjne, når biskoppen giver hende nogle indkøbsvarer eller betaler hendes husleje med de fasteofferydelser, som du har indsamlet for ham. Yderligere ansvar i præstedømmet vil blive givet til dig, når du bliver ældre. Når du er præst, som så mange ved dette møde er, så vil du være i stand til at administrere nadveren. Du vil være i stand til at døbe andre. Tænk bare på det! Du vil ligesom disse større drenge her i aften have den samme myndighed til at døbe som Johannes Døberen havde, da han døbte Frelseren. Ved du, at det var hans aronske præstedømme, som gav ham myndighed til at udføre denne dåb?

Husk brødre, at alt dette – og meget mere – vil komme til jer *hvis I lever værdigt.* At holde jer selv værdige til at bære præstedømmet vil af og til være svært. Jeg er klar over, at det ikke er let at være ung i dagens verden. Der kommer et tidspunkt i hver drengs liv, hvor han gerne vil – og hvor han har behov for – at blive accepteret af sine venner, af de drenge, som han omgås med. Af og til forekommer det næsten lige så vigtigt, som det at far og mor holder af én. Når du i skolen er underlagt denne form for pres, så er det ikke

let at sige nej, når nej er det rigtige at sige – eller sige ja, når ja er det rigtige at sige. Det kræver *virkelig mod* at være en trofast bærer af det aronske præstedømme.

Jeg har fundet ud af at *magt* i præstedømmet kommer til dem, som overholder nogle få enkle regler. Vi får ikke automatisk magt i præstedømmet *med mindre* vi lever, så vi kan få det. Desværre har vi nogle drenge, som på en eller anden måde er blevet ligeglade med deres vaner. Nogle har begået fejl i livet og har ikke omvendt sig fra dem. De kan i øjeblikket, selv om de stadig bærer præstedømmet, have mistet noget af dets magt. Ved I, hvad jeg mener?

For eksempel retten til at blive inspireret efter I har studeret til en tale i kirken eller en prøve i skolen.

Eller modet til at sige nej, når du bliver spurgt om at gøre noget, som ikke er rigtigt.

Eller den kraft du har behov for, når du beder for en syg mor eller far, bror eller søster.

Hvis jeg ønskede at få magt i præstedømmet – hvis jeg ønskede at være inspireret i de ting, jeg gør hver dag – så er her nogle af de ting, som jeg ville gøre:

1. Jeg tror, jeg ville prøve at læse i skrifterne 10–15 minutter hver dag. Jeg ville nok begynde med Mormons Bog. Det ville ikke bekymre mig, hvis jeg ikke forstod alt hvad jeg læste første gang – eller den anden – eller den tredie gang. Men jeg ville læse ofte.

2. Jeg ville knæle ned og bede hver morgen og aften. Da jeg var dreng, huskede jeg ikke altid at bede om

aftenen. Jeg ønskede at gøre det, men af og til glemte jeg det, fordi jeg var for søvnig. Da jeg blev ældre, fik jeg en storslået idé.
Hvis jeg var jer, så ville jeg finde en sten på størrelse med jeres knyttede hånd. Jeg ville vaske den ren og lægge den under

„Udvikl dit personlige forhold til Frelseren. Han lever! Han kender dit navn! Han kender dig indgående! Han elsker dig!"

min hovedpude. Når jeg så skulle i seng om aftenen, og jeg lagde mit hoved på puden ville det ramme stenen! Så ville jeg huske at stå op igen og knæle ned ved siden af sengen. Derefter ville jeg lægge stenen på gulvet ved min seng og falde i søvn. Når jeg så om morgenen ville springe ud af sengen, så ville min fod ramme stenen – av! Og så ville jeg huske at knæle ned og bede. Af og til har vi brug for noget til at minde os, så vi kan danne gode vaner.

3. Jeg ville i aften beslutte mig til at bede om et ønske om at udføre en mission og jeg ville bede hver eneste dag indtil jeg det ønske! Jeg ville nu begynde at spare op til en mission. Jeg ville i aften gå hjem og få fat i en dåse eller en krukke med et låg på, gøre den ren, og stille den på mit værelse. Efter at have betalt min tiende, ville jeg så begynde at spare op til en mission.

Måske burde vi sige nogle ting til vore venner, som har begået alvorlige fejl, og som på grund af dette enten har mistet eller endnu ikke modtaget denne særlige magt, som vi har talt om. Herren har givet os alle et stort løfte, for han har sagt: „Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu" (L&P 58:42).
Tænk! Han vil glemme, hvad vi har gjort forkert, hvis vi vil gøre følgende: „Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: se, han vil *bekende* dem og *aflægge* dem" (L&P 58:43, fremhævning tilføjet).
Det første skridt til at få bragt dit liv i orden, når du har begået disse meget alvorlige fejltrin er at tale med en af dine forældre. Hvis ikke en af dine forældre, så tal med din biskop – i morgen! Du vil blive overrasket over, hvor let det er at bede, når du har talt med din biskop eller med en af dine forældre. Jeg lover dig, at du vil føle dig godt tilpas, når du har talt med dem.
Enhver dreng som lytter nu, kan virkelig være et instrument i Herrens hænder til at udføre alle former for helligt ansvar i præstedømmet – ja selv mirakler, hvis det er nødvendigt. Jeg har en stor kærlighed til jer alle. Jeg håber, at I vil prøve i endnu højere grad at leve, som vi har belært jer om i aften. Lad mig slutte min tale med at dele en oplevelse med jer: For nogle år siden, da jeg tjente som biskop i et ward i Arizona, havde vi en usædvanlig gruppe unge. De fleste af dem havde mod til at gøre det, der var rigtigt. De holdt sig til hinanden og hjalp hinanden, når det blev vanskeligt. De fleste af dem gik på en nærliggende skole. I antal udgjorde de blot en håndfuld af det samlede elevtal. De mødte en pige i skolen, som ikke var medlem af kirken, og hendes situation

var usædvanlig, for hun var døv og havde en hjertefejl. Den eneste måde hun kunne vide, hvad man sagde, var ved at hun så på ens læber og aflæste dem. Hun sad forrest i klassen, så hun kunne *se* lærerne tale. Hun var en god elev, men når du ikke kan høre eller være aktiv, så er det svært at være en del af, hvad der foregår. Man er en slags tilskuer snarere end en deltager. Hun var en tilskuer, som så til fra sidelinien.

De unge mennesker fra wardet var venlige overfor hende og gjorde hende til en del af deres fællesskab. Hun reagerede positivt overfor deres venlighed. Det ene førte det andet med sig og med hendes forældres tilladelse blev hun til sidst inviteret til at modtage missionærlektierne i en af de unges hjem. Hun blev undervist af to 19–årige ældster, der ikke var meget ældre end hun. Hun kunne lide hvad hun hørte, hun troede på det og følte sig godt tilpas. Datoen blev sat for hendes dåb, og vi blev alle inviteret. Klædt i hvidt gik hun og en af missionærerne ned i vandet og hun blev døbt, idet

han sagde, efter at have nævnt hendes navn: „Med fuldmagt fra Jesus Kristus døber jeg dig i Faderen, Sønnens og den Helligånds navn" (L&P 20:73).

Det næste skridt for hende var at blive bekræftet. Nogle af os stod i en cirkel, idet præstedømmets hænder blev lagt på hendes hoved. Jeg var klar over, at hun ikke kunne se læberne på den person, som bekræftede hende. Og hun ville ikke være i stand til at høre den velsignelse, som han ville give. Jeg lyttede omhyggeligt, fordi jeg senere ønskede at invitere hende ind på mit kontor, hvor hun kunne *se* mig tale, og hvor jeg kunne fortælle hende, hvad der var blevet sagt. En 19–årig ældste bekræftede hende som medlem af kirken. Så fortsatte han med en velsignelse, og mens han talte begyndte han at give hende løfter, som jeg syntes var lidt usædvanlige. Jeg blev i virkeligheden lidt urolig over hans ord. Han fortsatte velsignelsen, og jeg begyndte at føle en fredens ånd, mens han talte. Senere sad jeg overfor hende og sagde: „Jeg vil gerne fortælle dig om den velsignelse, ældsten gav dig. Den var enestående."

Hun gjorde en pause, og med tårer i øjnene sagde hun: „Biskop, jeg *hørte* velsignelsen."

Hun var blevet helbredt. Hun kunne nu høre og hendes hjerte slog normalt. Hun kunne nu deltage mere fuldtud i evangeliet og i livets velsignelser.

Der er meget, man kan lære af denne historie. Det, som jeg gerne vil have, at I, bærer af det aronske præstedømme, husker, er: Her var en 19–årig missionær, en ældste, der bar det melkisedekske præstedømme. Han havde *forberedt* sig selv for en mission. Han havde *gjort sig selv værdig* til at være et instrument i Herrens hænder for at udføre et mirakel.

Således følte han, da han stod med hænderne på hendes hoved en påvirkning – et himmelsk budskab – der fortalte ham, at der var en særlig velsignelse for denne unge kvinde, og at han var blevet udvalgt til at give den.

Han lyttede, han adlød og gennem præstedømmets magt og myndighed blev et ungt liv helbredt.

Må Herren velsigne alle jer unge mænd, mens I udvikler *jeres* personlige forhold til Frelseren. Jeg vidner, at han lever! Jeg vidner, at han kender dit navn. Han kender dig indgående! Han elsker dig! Må hans magt og velsignelse være hos dig i din tjenestegerning i det aronske præstedømme. I Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Men er I beredt, behøver I ikke at frygte

Ældste L. Tom Perry
De tolv apostles Kvorum

Når vi rejser overalt i verden, møder vi alt for ofte en dyster stemning blandt menneskene. Deres bekymringer rækker lige fra krig, rygter om krig, hungersnød og inflation til narkotikatilvænning, klimaforandringer, forurening og statsapparatets størrelse og så videre. Jeg kan forstå, hvorfor mennesker uden tro på vor Herre og Frelser bliver ulykkesprofeter. Tiderne kan være vanskelige, men en undersøgelse af årsagerne til vanskelighederne viser, at de er menneskeskabte, og at deres løsning ligger indenfor menneskets rækkevidde.

Herren har givet os den forsikring: „Men er I beredt, behøver I ikke at frygte" (L&P 38:30). Jesu Kristi evangelium belærer om håb og mulighed. For at finde den lykke, som vi søger, samt slippe af med vor frygt, må vi være forberedte på at følge det system og den

orden, som Herren har etableret for sine børn her på jorden.

Kirkens ledere har siden begyndelsen undervist os og trænet os i den måde, hvorpå vi skulle være organiserede. Under hvad jeg anser for at være den vanskeligste periode i kirkens historie, hvor profeten Joseph Smith uretfærdigt blev fængslet i Liberty Jail, valgte Herren dette tidspunkt til at give ham åbenbaringen om præstedømmet. Til profetens råb om hjælp svarede Herren:

„Hvor længe kan rindende vand forblive urent? Hvilken magt kan standse Himlene? Mennesket kunne lige så godt strække sin svage arm ud for at standse Missourifloden i dens løb eller vende strømmen i modsat retning, som hindre den Almægtige i at udgyde kundskab fra Himlen over de sidste dages helliges hoveder.

Se, mange er kaldede, men få er udvalgt. Og hvorfor er de ikke udvalgt?

Fordi deres hjerter er de verdslige ting hengivne, og de tragter efter menneskelig ære, så de ikke kan lære denne ene lektie:

At præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med Himlens kræfter, og at Himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger" (L&P 121:33–36).

Hvis en mand begrænses i sin vækst og i sin fuldkommenhed gennem sin evne til at benytte sit præstedømme, så må vi i sandhed til stadighed stræbe efter at benytte præstedømmes magt og organisere os selv mere perfekt.

Når jeg har rejst rundt til kirkens stave, har jeg fundet, at præstedømmets organisationer fungerer ganske effektivt på stavs- og wardsplan. Men almindeligvis eksisterer der store svagheder både i det aronske og det melkisedekske præstedømme kvorummers organisation og drift. Lad mig kort instruere jer, som har ansvaret for dette vigtige led i præstedømmets kæde.

Præsident Stephen L. Richards gav os en gang en trefoldig definition på et præstedømmekvorum. Han sagde, at et præstedømmekvorum er tre ting: „For det første en klasse, dernæst et broderskab og for det tredie en tjenesteenhed" (Conference Report, okt. 1938, s. 118). Lad os se, hvordan hans definition forholder sig til vore præstedømmekvorummer.

For det første en klasse. I Lære og Pagter læser vi:

„Og da ikke alle har tro, så søg med flid og lær hinanden visdoms ord; ja, søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro" (L&P 88:118).

Kvorumsmøderne er organiseret med det formål at undervise os i Herrens lov. Det grundlæggende i denne belæring er instruktioner i vore pligter som bærere af præstedømmet. Det er ikke en tid til spekulation over verdens mysterier. Det er et tidspunkt for grundlæggende og praktisk instruktion i hvordan vi skal anvende de grundlæggende principper i vort liv. Lektierne bør lære os, hvordan vi kan blive bedre ægtemænd, fædre og kvorumsmedlemmer samt undervise os i vores ansvar for vor næste.

I sommer havde jeg lejlighed til at overvære et gruppemøde for højpræster i et lille samfund i det sydlige Wyoming. Lektien den uge handlede om retfærdiggørelse og helliggørelse. Da lektien begyndte, var det tydeligt, at læreren var godt forberedt til at belære sine brødre. Så afstedkom et spørgsmål et svar, der ændrede hele lektiens forløb. Som svar

på spørgsmålet gav én af brødrene denne kommentar: „Jeg har lyttet med stor interesse til lektien, og jeg kom netop til at tænke på, at de oplysninger, som her fremkommer snart vil gå tabt, hvis vi ikke finder en måde at anvende det lærte på, i vort daglige liv."

Så fortsatte han med at foreslå et handlingsprogram for kvorummet. Natten forinden var et af det lille samfunds borgere død. Hans hustru var medlem af kirken, men det havde manden ikke været. Denne højpræst havde besøgt enken og vist sin medfølelse. Da han forlod hjemmet efter besøget, havde han set ud over den afdøde brors smukke gård. Han havde lagt så meget af sit liv og sit arbejde i at opbygge denne gård. Lucernen var klar til at blive høstet, og det var kornet også snart. Hvordan ville denne stakkels søster klare de problemer, som hun pludselig havde? Hun havde brug for tid til at indordne sig sit nye ansvar.

Så foreslog han gruppen, at de anvendte det princip, som de var blevet belært om – ved at hjælpe enken med at holde gården i gang indtil det tidspunkt, hvor en mere permanent løsning kunne nås af enken og hendes familie. Resten af mødet blev benyttet til at organisere projektet for at hjælpe hende. Lektiens principper blev øjeblikkelig anvendt.

Da vi forlod klasseværelset, var der en god følelse blandt brødrene, og jeg hørte en af dem bemærke, idet han gik ud af døren: „Dette projekt er lige hvad vi trængte til for at få dette kvorum til at arbejde sammen igen." En lektie var blevet undervist, et broderskab styrket og et tjenesteprojekt organiseret for at hjælpe et menneske i nød.

Brødre, lad os gøre vores kvorummer til en klasse, hvor vi vil modtage den bedst mulige instruktion, for at lede os i vores ansvar og forpligtelser, som bærere af hans hellige præstedømme.

Dernæst kvorummet som et broderskab. For mange år siden blev jeg kaldet som vejleder til et præsternes kvorum. Det var på et tidspunkt, da kirken havde indstiftet en belønning i forbindelse med et standardiseret kvorumsprogram. Progammet var udarbejdet for at opmuntre hele kvorummet til at interessere sig for hvert enkelt medlem. En belønning blev givet for hele kvorummets resultat, og ikke for individuelle præstationer.

Dette kvorum bestod af meget åndelige og hengivne unge mænd. De udfyldte

deres kvorumsansvar næsten 100% med undtagelse af ét medlem. Bill havde mistet sin far det foregående år, og det var svært for ham at vænne sig til dette store tab i livet. Hans mor gjorde alt, hvad hun kunne, for at hjælpe Bill til at finde sig selv igen, men han begyndte at blive væk fra møderne og fik nogle andre dårlige vaner.

Efter at Bill havde sprunget et møde over, fik et af kvorummets medlemmer til opgave at kontakte ham og opmuntre ham til at overvære sit kvorumsmøde. Dette kvorumsmedlem var kun i stand til at få fat i hans mor, som forklarede, at Bill var blevet så længe ude lørdag nat, at hun ikke kunne få ham op søndag morgen. Endnu en uge gik, og der var stadig ingen Bill til kvorummets møde. Man forsøgte igen at kontakte ham, men med samme resultat.

Da vi samledes til kvorumsmødet den tredie uge uden Bill, kunne jeg se, at kvorummet i høj grad bekymrede sig for deres fraværende medlem. De gav udtryk for den kendsgerning, at de ikke var et fuldt kvorum uden ham, og at de ikke kunne afholde endnu et møde uden Bill. Jeg bad om forslag, og hurtigt kom svaret, at vi skulle tage hjem til ham og holde mødet der.

Vi kørte hen til Bill. Hans mor var yderst samarbejdsvillig og inviterede os ind på Bills værelse. Der lå Bill og sov behageligt i sin seng. Vi begyndte mødet med en åndelig åbningssalme. Da den første tone lød, røg Bill op af sengen som skudt ud af en kanon. Han prøvede at forstå, hvad der var sket med ham.

Hvad der derefter fulgte er én af de dejligste oplevelser i mit liv. Hvert medlem i kvorummet gav udtryk for sin kærlighed til Bill. Dette blev fulgt af en bøn på knæ rundt om Bills seng. Efter bønnen rejste Bill sig mens tårerne løb ham ned ad kinderne. Vi gav hånd og tog afsked og var atter et fuldt kvorum. Bill erkendte den kærlighed, som medlemmerne i hans kvorum havde for ham, og han ønskede at være med i det.

Øverst på vores prioriteringsliste i de kommende måneder bør være en styrkelse af vore præstedømmekvorummer.

Ældste Rudger Clawson fra De tolvs Råd sagde engang: „Guds præstedømme på jorden er blevet organiseret i kvorummer til gensidig bedste for medlemmerne og for kirkens fremgang. Et kvorum, som blot mødes for at studere lektier, opfylder kun delvis sit formål . . . broderskabets ånd bør være den ledende kraft i alle kvorummets planer og funktioner. Hvis denne ånd opelskes klogt og hårdnakket vil ingen anden organisation blive mere attraktiv for den mand, som bærer præstedømmet." Lad os opbygge et broderskabs bånd mellem alle medlemmerne i vores kvorum.

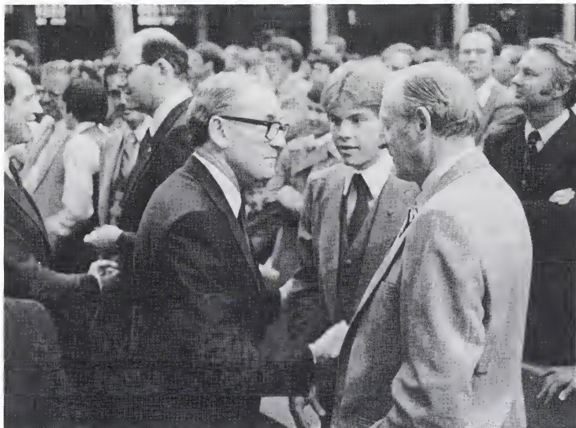
Og for det tredie er kvorummet en tjenesteenhed. „Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre," lød Frelserens råd til Peter (Luk. 22:32). Pligten som medlem af vor himmelske Faders rige er at tjene hans børn.

Præsident Joseph F. Smith fortalte engang om et tilfælde, som han huskede fra sin drengetid. Han sagde, at da han var meget ung, overværede han en fest i

Mansion House i Nauvoo, Illinois, en fest som blev givet af hans onkel, profeten Joseph Smith. Der var mange mennesker til stede, som deltog i festen. Pludselig gik døren op, og en mand trådte ind klædt i laset og lurvet tøj. Han var beskidt og hans hår og skæg var langt og utrimmet. Han lignede en vagabond. Profeten befandt sig på dette tidspunkt i den anden side af værelset, lige overfor den dør, som manden var kommet ind igennem. Præsident Smith sagde, at Joseph som den atletiske mand han var, næsten sprang fra den ene side af lokalet til den anden, omfavnede denne lurvet klædte mand, og trykkede ham til sig, som var han en nær og kær slægtning. Denne mand var en broder i præstedømmet. Han havde haft en sindsoprivende oplevelse og ydet et kæmpemæssig offer for sin bror, Guds profet. (Se Stephen L. Richards, ,The Priesthood Quorum: A Three–fold Definition," *Improvement Era,* maj 1939, s. 294.) Kirkens historie er fyldt med beretninger om brødre i kvorummet som har tjent hinanden, brødre i kvorummet med stor kærlighed og forståelse.

Præsident Stephen L. Richards har sagt: „Præstedømmet defineres normalt ganske enkelt som ,Guds magt uddelegeret til mennesket'. Jeg mener, at denne definition er nøjagtig. Men af praktiske årsager vil jeg gerne definere præstedømmet som noget, der har med tjeneste at gøre, og jeg kalder det ofte for ,den fuldkomne tjenesteplan'. Jeg gør dette,

Ældste Derek A. Cuthbert til venstre fra De halvfjerds' første Kvorum taler med en konferencebesøgende

fordi det forekommer mig, at det kun er gennem benyttelsen af den guddommelige magt, som er overdraget mennesket, at det man nogen sinde blot kan håbe på at forstå den fulde betydning og livskraft i denne begavelse. Det er et tjenesteredskab. Dets anvendelighed og formål defineres som noget, der har med tjeneste at gøre, og den mand, som undlader at benytte det, mister det let, for vi får klart at vide gennem åbenbaring, at den, som tilsidesætter det ‚skal ikke agtes værdigt til at stå i sit kald.' (L&P 107:100)."

Ældste Richards fortsætter:

„Præstedømmet er ikke stillestående, og når en mand får overdraget præstedømmet, er det ikke en stillestående indsættelse. Det kan imidlertid være, at der findes visse mænd, som betragter det således, for de synes at være så selvtilfredse og glade for deres ordinationer. Jeg kan let tænke mig, at en sådan mand vil træde frem for den store evige dommer og sige: ‚Mens jeg var på jorden, var jeg højpræst, og jeg er nu kommet for at gøre krav på min belønning som højpræst.' Jeg tror ikke, at det vil være vanskeligt at forestille sig det svar, han ville få. Han vil sandsynligvis blive mødt med spørgsmål som disse: ‚Hvad lavede du, mens du var højpræst? Hvordan benyttede du denne store magt, som du besad? Hvem velsignede du med det?' Ud fra hans svar på sådanne indgående spørgsmål, vil hans belønning blive fastsat" (Conference Report, april 1937, s. 46–47).

Brødre, lad os undervise vores kvorummer i hvordan man tjener.

Jeg har den overbevisning, at den største forberedelse, som vi kan gøre for at fjerne vores egen frygt for fremtiden, ikke vil være det års forråd, som vi

indsamler i kælderen, de opsparingskonti, som vi opbygger eller de aktier og obligationer, som vi opbevarer i vores bankbokse. Hvor vigtige disse ting end er for vores families beskyttelse, så tror jeg, at vores virkelige sikkerhed ligger i vores forståelse af præstedømmets organisation, og i den kloge anvendelse af præstedømmets principper. Selve grundlaget for præstedømmets struktur er, at de er ordentligt organiserede, og oplærte, at kvorummerne i præstedømmet ungererer.

Lad os vende tilbage til vore ward og stave og endnu engang bedømme, hvor godt I er forberedte i vore præstedømmekvorummer. Fungerer de som en klasse der underviser brødrene i deres ansvar i præstedømmet? Fungerer de som et broderskab til velsignelser for hvert eneste af dets medlemmer? Fungerer de, så de tjener kvorummernes familier, kirken og de samfund, som de lever i?

Må vore hjerter denne aften blive levendegjort med den faste beslutning om øverst på vores prioriteringsliste i de kommende måneder at sætte en styrkelse af vore præstedømmekvorummer, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Fire forslag til drenge

Præsident Gordon B. Hinckley
Rådgiver i Det øverste Præsidentskab

Brødrene har bedt mig om at tale til jer. Dette har været et vidunderligt møde, og jeg håber, at vi længe vil huske, hvad vi har hørt.

Når jeg overvejer på nogle af de problemer, som mennesker selv forårsager ved at undlade at se fremad, kommer jeg til at tænke på et brev, som jeg for længe siden klippede ud af en avis. Dette brev blev først offentliggjort i England. Jeg håber, at I vil tilgive mig lidt humor, men jeg bruger det kun for at forberede det, jeg ønsker at sige.

Et engelsk selskab ejede en del ejendomme i Vestindien. En kraftig storm beskadigede en af bygningerne, og en mand blev sendt dertil for at reparere skaden. Om det han oplevede, skrev han til sin chef:

„Højstærede!

Da jeg kom til bygningen, fandt jeg ud af, at orkanen havde slået nogle af de øverste mursten af. Så øverst på bygningen riggede jeg en bjælke med en bloktrisse til og hejste to tønder, fulde af mursten, op. Da jeg havde repareret bygningen, var der en masse mursten tilbage.

Jeg hejste tønden op igen og fastgjorde rebet nede ved jorden, hvorefter jeg gik op og fyldte tønden op med de overskydende mursten. Derpå gik jeg ned og løsgjorde rebet.

Desværre var tønden med mursten tungere end jeg, og før jeg vidste, hvad der skete, begyndte tønden at komme ned og trække mig op fra jorden. Jeg besluttede at holde fast og halvvejs oppe mødte jeg tønden på vej ned og fik slået skulderen kraftigt.

Derpå fortsatte jeg hele vejen op, hvor jeg slog mit hoved mod bjælken og fik min finger ind i bloktrissen. Da tønden ramte jorden, blev bunden slået i stykker, hvorved alle murstenene røg ud.

Jeg var nu tungere end tønden, og nu gik det med fuld fart nedad. Halvvejs nede mødte jeg tønden, der var på vej op, og fik mine skinneben svært beskadiget. Da jeg ramte jorden, landede jeg på murste-

nene, hvis skarpe kanter gav mig mange smertefulde sår.
På dette tidspunkt tænkte jeg ikke længere klart, for jeg slap rebet. Så faldt tønden ned og ramte mig hårdt i hovedet, hvorpå jeg nødvendigvis måtte indlægges på hospitalet.
Jeg anmoder høfligt om sygeorlov."
Efter at have hørt alt dette, spekulerer man på, hvordan nogle kan være så tankeløse og så kortsynede. Og alligevel ser vi hver dag mennesker, hvis liv bliver forkludret, og som løber hovedet mod en mur og bliver beskadiget, fordi de ikke planlægger, tænker, konsulterer andre eller følger evangeliets lærdomme.
Jeg værdsætter, hvad der i aften er blevet sagt til drengene i det aronske præstedømme. Og eftersom de udgør en meget stor del af denne kæmpemæssige forsamling, og fordi disse drenge har det meste af livet foran sig, vil jeg gerne tale til dem, for at være med til at redde dem fra nogle af livets stød og slag.
Jeg vil gerne tale om, hvad jeg har valgt at kalde: „fire forslag til drenge". Det er: (1) vær dygtig, (2) vær retfærdig, (3) vær ren og (4) vær tro.

1. *Vær dygtig.*

Ved dette mener jeg ikke, at I skal være uforskammede eller frække eller noget i den retning. Jeg mener, at I skal være kloge, Vær dygtige til at træne jeres hjerne og jeres hænder til gavn for fremtiden. Hver eneste af jer er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hver eneste af jer er en søn af Gud. I har pligt til at få det meste ud af livet. Planlæg nu at få al den uddannelse, som I kan få, og arbejd derefter på at opfylde denne plan.
I lever i en indviklet tidsalder. Verden har brug for mænd og kvinder med både evner og træning. Tilsidesæt ikke jeres uddannelse.
Jeg foreslår ikke, at I allesammen skal have et liberalt erhverv. Hvad jeg foreslår er dette: hvad end I vælger at gøre, så uddan jer til det. Kvalificer jer selv. Drag fordel af den erfaring og lærdom, som de har, der er gået forud for jer, indenfor et hvilket som helst arbejdsfelt I vælger. Uddannelse er en genvej til færdighed, og gør det muligt at undgå fortidens fejltagelser. Uanset hvilke erhverv I vælger, kan I hurtigere nå frem til jeres mål gennem uddannelse.
Herren selv har sagt til os alle: „Søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro" (L&P 88:118).
I årenes løb har kirken brugt enorme summer på såvel verdslig som religiøs uddannelse. Lige fra dette værks begyndelse har vore ledere undervist os om betydningen af at lære noget.
Vær dygtig. Forspild ikke den skoleuddannelse, som vil forbedre jeres fremtid, for i stedet at tilfredsstille jeres ønsker om en øjeblikkelig og flygtig nydelse.
Giv jer af med det langtsigtede i livet. De fleste af jer vil nemlig komme til at leve et godt stykke tid her på jorden.
Vær smart – i jeres udseende, i jeres optræden og i jeres opførsel. Jeg foreslår ikke, at I går klædt som en fotomodel. Jeg foreslår, at I er rene og pæne i jeres udseende, at I taler pænt og at I er høflige og respektable i jeres opførsel. Hver eneste af jer er en mormondreng. Hvad enten I tror det eller ej, så vil I kaste godt eller dårligt lys tilbage på kirken gennem jeres opførsel.
Vær klog og vær ikke så kortsynet, at I begynder at nyde alkohol, tobak og narkotika. Det er ganske enkelt usmart

at gøre dette. Det er dumt, hvis I vil undskylde det hårde ord, at benytte kokain, hash eller anden form for narkotika, som berøver jer kontrollen over jeres hjerne. Hver gang et menneske har været „høj" af narkotika, kommer der er en reaktion, et antiklimaks. Hvorfor bruge penge på noget, som kun skader jer? Hvorfor blive slave af en vane, som kun hindrer og besværliggør jeres fremtid?

Øl og andre former for alkohol vil ikke gavne jer. Det er dyrt at drikke. Det vil sløve jeres samvittighed og kan føre jer til den sygdom, som hedder alkoholisme, som er både ydmygende, farlig ja endda dødelig. Rygning vil forkorte jeres liv. Undersøgelser viser, at det vil gøre jer til slaver, svække jeres lunger og statistisk set afkorte jeres liv med 7 minutter for hver eneste cigaret, som I ryger.

Vær klog. Tag Herren på hans ord. Han har givet et vidunderligt løfte til de hellige, som følger hans råd i disse ting: „De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte.

De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte" (L&P 89:19–20). Unge mænd, ønsker I at kunne løbe uden at blive trætte og at kunne gå og ikke blive matte, samt at vokse i kundskab og forståelse? Så vær kloge nok til at undgå de ting, som uundgåelig vil lægge jer i lænker, forringe jeres helbred, formørke jeres hjerne og afkorte jeres liv.

2. *Vær retfærdig.*

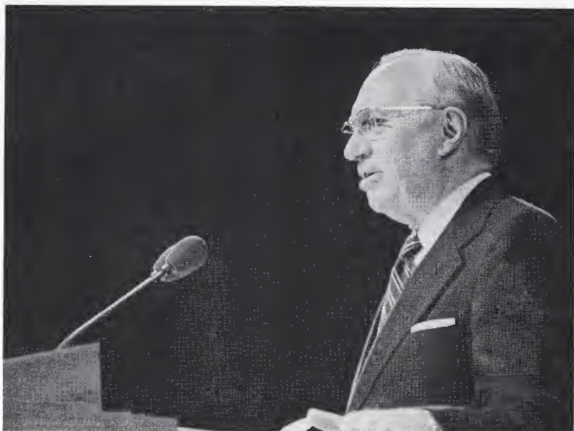
Vi hører klager over, at i skoler, hvor de sidste dages hellige er i flertal, føler de, som ikke er medlemmer af kirken, at de bliver diskrimineret. De fleste af jer vil udføre en mission, og vi håber, at I alle vil gøre det. I vil lære vigtigheden af venskab og fællesskab. Det er nu tiden til at øve disse principper og at vende sig til andre i forståelse og venlighed. Mange unge mænd har tilsluttet sig denne kirke på grund af venskab med en skolekammerat. Jeg håber alvorligt, at ingen dreng indenfor min stemmes rækkevidde nogen sinde vil gøre noget, der kan give en ven fordomme overfor kirken eller dens medlemmer.

Jeg vil gerne tilføje, at jeg føler, at der intet virkeligt grundlag er for sådanne anklager om diskrimination. Men om disse anklager er sande eller ej, så vil jeg foreslå, at I udvikler en kærlig indstilling, for at hjælpe og opmuntre dem, som ikke er medlem af kirken, samt lede dem på en pæn og venlig måde til de venskabsbånd, som kan sætte dem i kontakt med kirkens vidunderlige progammer.

Jeg tænker på Edwin Markhams digt:

> *Han tegnede en cirkel, som lukkede mig ude –*
> *som en kætter, en rebel, én man håner.*
> *Men kærligheden og jeg var kloge nok til at vinde:*
> *vi tegnede en cirkel, som omsluttede ham!*
> („Outwitted", i *The Best Loved Poems*
> *of the American People,* udvalgt af Hazel Felleman, New York: Doubleday, 1936, s. 67).

Når jeg nu siger dette, så foreslår jeg ikke, at sidste dages hellige drenge skal „gå" sammen med piger, som ikke er sidste dages hellige og omvendt. Jeres chancer for et lykkeligt og vedvarende ægteskab vil være langt større, hvis I „går" sammen med dem, som er aktive og trofaste i kirken. Hvis I holder jer til

Præsident Gordon B. Hinckley, Rådgiver i Det øverste Præsidentskab

dette, vil det efter al sandsynlighed føre til ægteskab i Herrens hus.

Hvad jeg taler imod er enhver holdning, som er nedværdigende, nedvurderende og som fører til, at man taler ondt om hinanden.

I idrætskonkurrencer bør der ikke være tid til øv- og fyråb. Selvfølgelig begår dommere og linievogtere fejl, og selvfølgelig gør spillerne noget, som er udenfor reglerne, men resultatet ændres ikke, uanset hvor mange fy- og øvråb der lyder.

Vær retfærdig. Efterhånden som I kommer frem i livet, i jeres universitetsstudier og videre, så undgå uærlige og tvivlsomme vaner. Ren konkurrence er sund, men umoralske, uærlige eller uretfærdige vaner er forkastelige, og især for en sidste dages hellig.

Vær retfærdig. Den bedste regel, der nogen sinde er givet for retfærdighedens standarder, blev udtalt af Herren, da han sagde: „Derfor, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem" (Matt. 7:12).

3. *Vær ren.*

Herren har selv sagt: „Vær rene" (L&P 38:42). Jeg taler især om moralsk renhed. Der findes ingen erstatning under Himlene for personlig dyd.

Vi lever i en tid, hvor verden tager let på dyd og moral!. I, unge mænd i kirken, må ikke gøre det samme. For en sidste dages hellig betyder tab af dyd uundgåeligt tab af selvrespekt, tab af respekt for hende, som han overtræder sammen med, tab af den disciplin, der skal til for at styre sine tanker og sit legeme, og

uhæderlighed overfor det præstedømme han bærer. Selvfølgelig kan man omvende sig, og selvfølgelig kan man blive tilgivet, men der vil også komme sorg, anger og skuffelse. Der kan også blive kastet en skygge over jeres mulighed for fremtidig tjeneste i kirken.
Jeg beder jer ikke om at være snerpede, jeg beder jer om at være dydige, og jeg mener, der er en stor forskel mellem disse to ting.
Vær ren. Pas på hvad I læser. Der kan ikke komme noget godt ud af at læse pornografiske blade eller andet sådan litteratur, men kun stor skade. De vil kun stimulere tanker i jer, som vil svække jeres selvdisciplin. Der vil ikke komme noget godt ud af at gå i biografen for at se film, som er lavet for at stjæle jeres penge og kun give jer en svag vilje og tarvelige løfter til gengæld.

4. Til sidst, *vær tro.*

I er unge med en ædel fødselsret. I ved måske ikke på nuværende tidspunkt, hvad dette betyder. Det betyder, at der før jer fandtes store mænd og kvinder, som udførte vidunderlige og modige ting. De traf beslutninger, som ikke var lette at træffe, og i mange tilfælde betalte de en frygtelig pris for disse beslutninger, ja, nogle af dem gav endda deres liv fremfor at forsage den sandhed, som de havde taget til sig.
I 1897, da præsident Wilford Woodruff var 90 år gammel, var en stor forsamling af børn og unge til stede i dette tabernakel. Denne gamle mand, som havde kendt til så megen sorg og besvær, såvel som til kærlighed for Herren og hans store værk, stod foran denne forsamling og sagde med velforberedte ord:
„Jeg kan ikke vente at forblive ret meget længere sammen med jer, men jeg ønsker at give jer nogle få gode råd. I har en plads i kirken og i Guds rige og I har modtaget det hellige præstedømmes magt. Himlens Gud har udpeget jer og kaldt jer frem i denne generation. Jeg ønsker, at I skal se på dette. Unge mænd,

> „Forslag til nutidens unge mænd: vær dygtig, retfærdig, ren og tro."

lyt til jeres brødres råd. Lev nær til Gud, bed, mens I er unge, lær at bede, lær at benytte Guds hellige Ånd, gør den til en fast del af jer, og den vil blive en åbenbaringens Ånd for jer i samme grad, som I nærer den." (*Wilford Woodruff; History of His Life and Labors, udvalgt af Matthias F. Cowley, Salt Lake City: Bookcraft,* 1964, s. 602–03).
Jeg vil gerne fortælle jer om tre 18–årige drenge. I 1856 befandt mere end 1.000 af vore medlemmer, hvoraf nogle af dem måske var jeres forfædre, sig i alvorlige vanskeligheder på vej over sletterne til denne dal. På grund af en række uheldige omstændigheder, var de begyndt deres rejse sent. De løb ind i sne og bitter kulde i Wyomings højsletter. Deres situation var desperat, og mennesker døde hver eneste dag.
Præsident Young hørte om deres tilstand, da generalkonferencen i oktober skulle til at begynde. Han anmodede straks om muldyr, vogne, kuske og udstyr til at tage ud for at redde de efterladte hellige. Da det første redningshold nåede frem til Martin–kompagniet, var der for få vogne til at transportere de lidende mennesker.

Redningsfolkene måtte insistere på, at håndkærrene skulle fortsætte.
Da de nåede Sweetwaterfloden den 3. november, flød der isflager på det iskolde vand. Efter alt hvad disse mennesker havde været igennem, og i deres svækkede tilstand, forekom denne flod dem umulig at krydse. Blot tanken om at bevæge sig ud i det iskolde vandløb virkede som at gå i døden. Mænd, som engang havde været stærke, sad på den frosne jord og græd, hvilket også børn og kvinder gjorde. Mange kunne ganske enkelt ikke klare den prøvelse.
Og nu citerer jeg fra optegnelsen: „Tre 18–årige drenge, som tilhørte hjælpe-

mandskabet, trådte til og til, alles forbløffelse bar de næsten hver eneste medlem af det ulykkelige håndkærrekompagni over det tilsneede vandløb. Anstrengelsen var så frygtelig og udmattelsen så stor, at alle drengene år nogle senere døde af eftervirkningerne. Da præsident Brigham Young hørte om denne heltemodige gerning, græd han som et barn, og erklærede senere offentligt ,At denne gerning alene ville sikre C. Allen Huntington, George W. Grant, og David P. Kimball en evig frelse i Guds celestiale rige, verdener uden ende'" (Salomon F. Kimball, Improvement Era, feb. 1914, s. 288).
Læg mærke til, at disse drenge var 18 år gamle på det tidspunkt. Og på grund af det program, som dengang fungerede, var de sandsynligvis bærere af det aronske præstedømme. Deres heltemod var stort, og helligt var det offer, som de gav, i form af deres helbred, og til sidst selve livet for at frelse dem, som de hjalp.
De er en del af den arv, som ligger bag jer i det aronske præstedømme. Mine unge brødre, vær tro overfor denne store arv.

Mer nu end før vil vi kæmpe og stride,
tro stå til Herren, omend vi må lide;
kæmpe os frem, opnå et hjem
hos Gud vor Fader
til evig tid.
(„Skal vi svigte vore pagter?"
Sange, nr. 110).

Og det er så mine „fire forslag til drenge": vær dygtige, vær retfærdige, vær rene og vær tro. Gud har givet jer sit hellige præstedømme. Må I leve som unge mænd, der på denne måde er blevet begavet. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Den fuldkomne frihedslov

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Jeg har givet mine bemærkninger overskriften: „Den fuldkomne frihedslov."

Som ung blev jeg meget påvirket af Patrick Henrys berømte udtalelse: „Giv mig frihed eller død!"

Betydningen af ordet *frihed* er vanskelig at forklare fuldtud. Abraham Lincoln (1809–1865, USAs 16. præsident) havde den mening, at „verden har aldrig haft nogen god definition af (ordet). Vi taler alle om frihed," sagde han, „men selv om vi bruger det samme ord, mener vi ikke det samme. For nogle kan ordet frihed betyde, at den enkelte kan gøre, hvad han ønsker, med sig selv og sit arbejdes resultater. For andre kan ‚frihed' måske betyde, at de kan gøre med andre mennesker og resultaterne af andres menneskers arbejde, som de lyster." Han sagde atter: „Hyrden jager ulven væk fra fårets hals, hvorfor fåret takker hyrden som sin befrier, mens ulven fordømmer ham for den samme gerning." (Tale holdt den 18. april 1864; citeret i John Bartletts bog, *Familiar Quotations*, 15. udgave, Boston; Little, Brown and Co., 1980, s. 523).

Problemerne har ændret sig siden Lincolns dage, men den mangeartede brug af ordet *frihed* har ikke ændret sig. De frihedsgoder, som vi normalt taler om, kan klassificeres som (1) politisk uafhængighed (2) økonomisk frihed og (3) handlefrihed.

Jeg ønsker, at vi skal stræbe efter den frihed, som omfatter alle tre former for frihed og mere til. Jeg ønsker, at vi skal stræbe efter en frihed for sjælen, hvortil de alle tre punkter bidrager. Jeg ønsker, at vi skal opnå den velsignede tilstand, som blev forudset af profeten Joseph Smith, da han sagde: „Pryd altid dine tanker med pryd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn" (L&P 121:45). Mennesker, som nyder denne form for frihed, er med Jesu ord „virkelig frie" (Joh. 8:36). Et sådant menneske besidder fuldkommen frihed.

Jeg beder jer rette jeres opmærksomhed mod nogle få illustrationer, som støtter

denne tanke, at mens politisk uafhængighed, økonomisk frihed og handlefrihed kan bidrage til sjælens frihed, så garanterer de den ikke.

For det første politisk uafhængighed og magt.

På dette område er Alexander den Store (356–323 f.Kr.) blandt de bedst kendte. Med stort fysisk mod, en inspirerende energi og en levende fantasi blev han i den umodne alder af 32 år på alle måder herre over den da kendte verden. Men han nød langtfra frihed, for han var ikke herre over sig selv. 33 år gammel døde han som offer for sin egen umodenholdenhed, som en fuldkommen fremmed overfor sjælens frihed.

Kardinal Wolsey (1475?–1530, engelsk kardinal og statsmand) lærte til sin sorg hvor lidt politisk uafhængighed og endog politisk magt kan bidrage til sand frihed. I husker måske, at han tilbragte et langt liv i tjenesten for tre engelske konger, mens han hele tiden nød stor frihed og politisk magt. Til sidst blev han imidlertid berøvet al sin storhed af en utålmodig konge. Da han desillusioneret stod i sit livs ruin, sagde han beklagende til sin ven:

> *O Cromwell, Cromwell!*
> *Havde jeg blot tjent min Gud halvt så*
> *ivrigt*
> *Som jeg tjente min konge, så ville han ikke i min*
> *alder*
> *lade mig nøgen overfor mine fjender.*
> (William Shakespeare, *Henry VIII,* 3. akt, 2. scene).

For nogle år siden bragte et blad en artikel om nogle af dette århundredes finansgenier. Her fortaltes, hvordan nogle af disse mænd døde ruinerede og i unåde, andre havde begået selvmord og nogle tilbragte en tid i fængsel. Alle havde de, i hvert fald midlertidigt, opnået økonomisk frihed, men deres økonomiske overflod bragte ingen af dem frihed for sjælen.

Selv om det sjældent eller måske aldrig bestrides, at hverken politisk uafhængighed, eller økonomisk frihed alene giver fuldkommen frihed, så er det ikke ualmindeligt at betragte handlefrihed som et synonym for sjælens frihed. Og det er sandt, at den gudgivne ret til at vælge, hvad man vil gøre, er en uundværlig forudsætning for en sådan frihed. Uden den kan vi næppe nyde nogen som helst form for frihed – det være sig politisk, økonomisk eller personlig. Handlefrihed hører med til vor største arv. Gud gav handlefrihed til mennesket i Edens Have. (Se Moses 7:32).

Imidlertid er handlefriheden, uanset hvor værdifuldt den end er, i sig selv ikke den fuldkomne frihed, som vi søger, ej heller fører handlefrihed nødvendigvis hertil. Det er en kendsgerning, at mange mennesker, gennem udøvelsen af deres handlefrihed, er blevet politisk, økonomisk og personligt bundet, snarere end at have opnået frihed.

For eksempel bragte nephiterne sig på et tidspunkt, gennem udøvelsen af deres handlefrihed, i en sådan situation, at den eneste måde, de kunne reagere på, førte til politisk slaveri. Dette gjorde de ,mens de levede under en regering, der sørgede for den friest mulige udøvelse af handlefriheden. Optegnelsen siger: „Thi deres love og styreformer bestemtes ved folkets stemme, og de, som valgte det onde var talrigere end de, der valgte det gode." Derfor „kunne (de ikke) regeres ved loven eller retten, undtagen de gik deres undergang i møde." (Hel. 5:2–3.)

Under disse forhold valgte de onde mænd som deres ledere, der med sikkerhed ville nedbryde deres politiske frihed, og de erstattede de retfærdige mænd, som førhen havde beskyttet og bevaret disse friheder, og som også ville have gjort det fremover.

„Lydighed mod Kristi lov bringer sjælen frihed, den højeste form for frihed"

Det, at jarediterne af egen fri vilje valgte en konge, førte direkte til deres fangenskab. (Se Ether 6:21–7:5.)
Dette handlingsmønster blev gentaget i Israels tid. Folket, der afviste det dommerstyre, som Gud havde etableret, krævede højlydt, at Samuel skulle give dem en konge. På trods af at Samuel advarede dem om, at en konge ville gøre deres børn til tjenere, pålægge dem tunge skatter og byrder, samt sende dem i krig, så „ville (folket) dog ikke rette sig efter Samuel, men sagde: ,Nej, en konge vil vi have over os,
vi vil have det som alle andre folk.'" (1 Sam. 8:19–20).
Derfor salvede Samuel Saul som deres konge. Og som Samuel havde forudsagt blev der, da tiden kom, lagt store byrder på dem, deres sønner og døtre blev gjort til kongens tjenere og der blev krig. Nationen blev delt i to kongeriger, Israel og Juda, som begge efter tur blev ført bort i fangenskab. De mistede ikke alene deres politiske frihed, men selve deres politiske eksistens som nationer ophørte også.
Vi har i 1 Mosebog et klassisk eksempel på tabet af økonomisk frihed gennem misbrug af handlefriheden. Ægypterne havde, i stedet for at udøve deres handlefrihed til at forberede sig på en nødens stund, gjort sig afhængig af staten. Som resultat heraf blev de, da hungersnøden indtrådte, nødvendigvis tvunget til at købe mad fra staten. Først brugte de deres penge, og da de var sluppet op, gav de deres flokke og deres land, og blev til sidst tvunget til at sælge sig selv som slaver for at få noget at spise. (Se 1 Mos. 41:54–56; 47:13–26).
I det sidste hundrede år har vi selv fulgt denne vej et langt stykke. Mit råd er, at vi er varsomme overfor den lærdom, som opmuntrer os til at søge statsstøttet sikkerhed fremfor at sætte vores tillid til vort eget arbejde. Husk Alexander Popes (1688–1744, engelsk poet) bonde, som havde nydt den rige mands fest og havde opdaget følgerne, og som derfor beklagede sig:

> *„Må det behage Deres nåde," sagde bonden*
> *„Denne samme dessert er ikke så behagelig:*
> *Giv mig atter mit hule træ,*
> *min brødskorpe og min Frihed"*
> (Alexander Pope, „The Sixth Satire of the Second Book of Horace," linie 218–21).

Med hensyn til tab af personlig frihed gennem misbrug af handlefriheden, så er dagliglivet fyldt med tragisk bevis herpå. Vi ser alkoholikeren med sin trang efter noget at drikke, narkomanen i sit vanvid, og hvad værre er, det perverse menneske med sit uigenkaldelige tab af

mandighed. Hvem vil sige at sådanne personer nyder frihed?
Handlefriheden vil altid bestå, uanset den kendsgerning at den politiske, økonomiske og personlige frihed tabes ved misbrug af handlefriheden, fordi handlefrihed er et evigt princip. Imidlertid øges eller formindskes den grad af handlefrihed, som et enkelt menneske besidder, i henhold til den brug vedkommende gør af sin handlefrihed. Enhver forkert beslutning begrænser det område, indenfor hvilket man bagefter kan udøve sin handlefrihed. Jo længere man går, i det at træffe forkerte beslutninger med sin handlefrihed, des vanskeligere bliver det at indvinde det tabte. Man kan ved at blive ved tilstrækkelig længe nå til det punkt, hvor man ikke kan vende tilbage. Man bliver derefter en ynkelig slave. Gennem sin handlefrihed har man formindsket det område, hvori man kan handle til det punkt, hvor der næsten ikke længere findes nogen handlefrihed.
Den lamanitiske profet Samuel talte til dem, som blev ved med at misbruge deres handlefrihed og sagde: „Og i jeres fattigdoms dage skal I anråbe Herren, men I skal råbe forgæves, thi jeres ødelæggelse er allerede kommet over jer, og jeres undergang er sikker: og på den dag skal I græde og hyle . . . og sige: . . . O, gid vi dog havde omvendt os den dag, da Herrens ord kom til os . . .
Se, vi er omgivet af onde ånder, ja, vi er omringet af hans engle, som har søgt at fordærve vore sjæle . . . O Herre, vil du ikke bortvende din vrede fra os? Og således vil I tale i de dage.
Men se, jeres prøvelses dage er forbi; I har forhalet jeres frelses dag, indtil det for bestandigt er for sent, og jeres undergang er sikker" (Hel. 13:32, 36–38).

Disse stakkels sjæle har overgivet sig selv til den Lucifers og hans følgesvendes magt der, som I ved, blev kaldt fortabelse. (Se L&P 76:26). Deres endelige skæbne vil være at blive kastet ud i det yderste mørke, hvilken straf er en naturlig følge af det alternativ, som de valgte i udøvelsen af deres handlefrihed. Den kendsgerning, at de af deres Skaber oprindelig var blevet begavet med handlefrihed, frelser dem ikke fra den mest frygtelige form for trældom, nemlig syndens trældom.
På samme måde som de forkerte valg begrænser handlefriheden og fører til slaveri, så vil de korrekte valg udvide

området for ens handlefrihed og føre til fuldkommen frihed. Man kan i virkeligheden på denne måde opnå sjælens frihed, mens man på samme tid bliver nægtet sin politiske, økonomiske og personlige frihed.
Se for eksempel profeten Joseph Smith. Her var en mand, som nød sjælens frihed, selv om han led under berøvelsen af næsten enhver anden form for frihed. Hans livs oplevelser kan på visse måder sammenlignes med apostlen Paulus', som under sit arbejde ofte blev pisket og fængslet, samt gentagne gange stod overfor døden. Da han overfor kirken i Korint gennemgik nogle af sine oplevelser, sagde han:
„Af jøderne har jeg fem gange fået ‚fyrretyve slag på et nær'.
Tre gange er jeg blevet pisket, en gang stenet, tre gange har jeg lidt skibbrud, et døgn har jeg tilbragt på dybet;
ofte på rejser, i fare på floder, i fare blandt røvere, i fare fra landsmænd, i fare fra hedninger, i fare i by, i fare i ørken, i fare på havet, i fare blandt falske brødre;
under slid og møje, ofte under nattevågen, under sult og tørst, ofte under faste, i kulde og uden klæder"(2 Kor. 11:24–27).
På trods af dette kunne han skrive til sin elskede Timoteus fra sin fængselscelle i Rom kort før sin død: „Thi mit blod skal nu snart udgydes som drikoffer, og tiden er inde, da jeg skal bryde op.
Den gode strid har jeg stridt, løbet har jeg fuldført, troen har jeg bevaret.
Så venter mig nu retfærdighedens sejerskrans, som Herren, den retfærdige dommer, vil give mig på hin dag og ikke blot mig, men også alle dem, der har glædet sig til hans tilsynekomst" (2 Tim. 4:6–8).
Det er sikkert, at Paulus i sin sjæl nød den fuldkomne frihed.
Apostlens konklusion, at den belønning, som han havde vundet, også er tilgængelig for andre, antyder, at der må være et livsmønster, hvorved hver eneste af os kan opnå denne belønning, og det tror jeg, at der er.
For mange år siden, mens jeg i tog kørte gennem Cleveland i Ohio, så jeg denne inskription på en bygning: „Lydighed mod loven er frihed." Med den rette fortolkning af ordet *lov* har vi i denne inskription en udtalelse om den endelige sandhed. Indsættes ét ord, lyder sætningen således: „Lydighed mod Kristi lov er frihed" (Se L&P 88:21). Dette er ikke blot en udtalelse om den furlkomne frihedslov, men også en erklæring om, hvordan man kan opnå fuldkommen frihed. I det 8. kapitel hos Johannes findes der nedskrevet en uoverensstemmelse mellem Jesus og jødernes herskere. De forkastede ham selvfølgelig, men nogle af dem, der hørte på, troede, og til dem sagde han: „Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple,
og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer" (Joh. 8:31–32).
Frihed, der opnås på denne måde – dvs. gennem lydighed mod Kristi lov – er sjælens frihed, den højeste form for frihed, og det mest pragtfulde ved det hele er, at denne frihed kan opnås af hver eneste en af os, uanset hvad mennesker omkring os eller selv nationer gør. Alt hvad vi behøver at gøre er at lære Kristi lov og adlyde den. At lære og at adlyde Kristi lov er hovedformålet med hver eneste sjæls jordiske liv.
At Gud må bistå os og give hver eneste en af os fremgang på vor vej mod fuldkommen frihed, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

4. oktober 1981
MØDET SØNDAG MORGEN

„Hvo troede det, vi hørte . . .? "

Ældste Bruce R. McConkie
De tolv apostles Kvorum

Vil I sammen med mig se på disse spørgsmål?

Hvis I havde levet i Jerusalem på Jesu tid, ville I så have accepteret ham som Guds Søn, sådan som Peter og apostlene gjorde? Eller ville I have sagt, at han var besat af en djævel og udførte sine mirakler ved hjælp af Beelzebul sådan som Annas og Kajfas hævdede?

Hvis I havde boet i Nazaret, Kana eller Kapernaum ville I så have troet på denne nye religion, som blev forkyndt af nogle få almindelige fiskere? Eller havde I fulgt jeres fædres traditioner, hvori der ingen frelse fandtes?

Hvis I havde boet i Korint, Efesus eller Rom, ville I så have troet på dette mærkelige, nye evangelium, som Paulus forkyndte? Eller havde I sat jeres lid til de påfund, traditioner og tilbedelsesformer, som da var fremherskende?

Hvis I nu bor i New York, London, Paris, eller Chicago, Los Angeles eller Salt Lake – vil I så acceptere denne nye, men alligevel gamle religion, dette nye men alligevel gamle evangelium, denne nye, men alligevel gamle livsmåde, som Gud har åbenbaret på ny i vor tid? Eller vil I opretholde og støtte kirker, som ikke længere har nogen virkelig lighed med den kirke, der blev oprettet blandt de oprindelige hellige?

Hvis I hører en profetisk stemme, hvis et apostolisk vidnesbyrd bliver båret i jeres nærvær, eller hvis Herrens tjenere giver jer et budskab fra deres Mester – hvad er så jeres reaktion? Tror I eller tror I ikke?

Hvis I på en pæn måde får fortalt, at Joseph Smith blev kaldet af Gud og at det evige evangeliums fylde er blevet gengivet gennem ham, samt at Herren endnu engang har etableret sin kirke blandt mennesker – tror I så på de ord, som er sendt fra Himlen? Eller holder I jer som Annas og Kajfas til det eksisterende, og betror jeres evige frelse til de

skiftende former for menneskeskabt gudsdyrkelse, som florerer overalt?
Med disse spørgsmål for øje må jeg da være så dristig at komme med denne højtidelige erklæring: Vi er Herrens tjenere og han har givet os et budskab, som vi skal give til alle mennesker overalt.
Vi er svage, almindelige og ulærte. Af os selv kan vi intet gøre, men med Herrens styrke kan vi ikke fejle. Det er hans magt, som opretholder og vejleder os.
Vi ved, hvad fremtiden bringer, og vi kender til de krige, plager og ødelæggelser, der snart vil ramme jorden som en fortærende ild.
Dette er en dyster dag med sorg og tungsind. Himlen formørkes og mennesker dåner af rædsel, (Se Luk. 21:26). Nationerne er forvirrede og ved ikke, hvor de skal vende sig for at finde fred og sikkerhed.
Dette er en tid, hvor gale mennesker i høje stillinger pludselig og i løbet af et øjeblik kan slippe sådanne frygtelige våben løs, at millioner af mennesker kan udryddes mellem solopgang og solnedgang.
Der har aldrig hersket en så skrækkelig tid som denne. Uretfærdigheden florerer overalt, samtlige Sodoms perversiteter og onder har fundet sine tilhængere. Og åbenbaringerne forsikrer os om, at forholdene vil blive værre, ikke bedre, før Menneskesønnen kommer.
Det er på grund af den ondskab og de sygdomme, som dækker jorden, og fordi mennesker har vendt sig fra Herrens ordinanser og brudt hans evige pagt samt fordi mange i dag lever på verdens måde og er kødelige, sanselige og djævelske, at Herren har givet os et budskab, som vi skal give til vore medmennesker. Han har sagt: „Derfor har jeg, Herren,

Ældste Bruce R. McConkie, De tolvs Kvorum

kaldt min tjener Joseph Smith jr. og talt til ham fra Himlen og givet ham befalinger, da jeg vidste, at ulykker skulle ramme jordens indbyggere" (L&P 1:17).
Hvad er så vort budskab til alle mennesker? Det er budskabet om genoprettelsen. Det er det glade budskab, at en nådig Gud har gengivet sit evige evangelium i dets fylde. Det er de hellige ord, at alle mennesker kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger. Genoprettelsens budskab omfatter tre store sandheder. Sandheder som hele menneskeheden må acceptere, hvis de vil redde dem selv. For det første Kristi

guddommelige sønneforhold, for det andet, profeten Joseph Smiths guddommelige mission og for det tredie, sandheden samt guddommeligheden af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Derfor har Herren befalet os at forkynde det glade budskab, prædike hans evangelium og løfte en advarslens røst for at sige, hvad han personligt ville have sagt, hvis han nu betjente menneskene, som han engang gjorde.

Vor position, status og guddommelige bemyndigelse adskiller sig ikke fra profeterne og apostlene i fordums tid. Vi er også Herrens repræsentanter, hans ambassadører, vi er, som de var, bemyndige administratorer, som har magt til at binde på jorden og sørge for at det evigt bliver bundet i Himlene.

Det er blandt visse mennesker på mode at påstå, at mormoner ikke er kristne, samt at betvivle vor tro på og vor troskab overfor Herren Jesus Kristus.

Hvis det at være en kristen betyder at tro på Kristus og accepterer ham som Guds Søn i dets fulde betydning, hvis det betyder at have evangeliet i dets evige fylde, hvis det vil sige at tro på, hvad Peter og Paulus troede på, samt at tilhøre den samme kirke, som de tilhørte, hvis det betyder at give de sultne at spise, klæde de nøgne og elske vor næste, samt holde os uplettede af verden (se L&P 59:9) – hvor ellers ville vi så finde sande kristne, undtagen blandt de sidste dages hellige?

Lad mig sige det så pænt, så enkelt og så klart jeg formår, at vi tror på Kristus og at vi stræber af al vor magt på at overholde hans befalinger. Han er vor Herre, vor Gud og vor Konge. Det er hans evangelium, som vi har modtaget. Vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer i hans navn, og vi ved at der ikke under Himlen er givet menneskene noget andet navn end hans navn, hvorved vi kan frelses. (Se Ap. g. 4:12).

Vi belærer og vi vidner om, at han er Faderens førstefødte, at han er som Gud og at han selv er den almægtige Herre, den store Jehova, Skaberen af denne jord og alle former for liv.

Vi ved, at han er Israels Gud, den lovede Messias, Faderens enbårne Søn.

Vi ved at Herren, Jesus, gjorde kød til sin bolig, at Maria var hans mor og Gud hans Far, at han fra sin mor arvede magten til at dø, og fra sin Fader magten til at leve i udødelighed.

Det var hans tosidige natur, dette dødelige men alligevel guddommelige sønneforhold, som gjorde det muligt for ham at udarbejde den uendelige og evige forsoning, samt at købe menneskene fri fra både den timelige og åndelige død, der kom ind i verden gennem Adams fald.

Det er ligeledes på mode blandt visse mennesker at hævde, at vi som mormoner sætter profeten Joseph Smith så højt, at selv Herren Jesus må indtage andenpladsen.

Det er sandt at Joseph Smith er én ud af ti til tyve af de profeter, som overgår alle mennesker i storhed og åndelig betydning. Det er sandt, at hans plads i det himmelske hierarki gør ham til profeternes profet og seernes seer. Han står på linie med Enok, Abraham og Moses. Men frelsen sker gennem Kristus, ikke gennem Abraham, Moses eller Joseph Smith.

Alle profeterne er Herrens tjenere. Deres tjenestegerning er at forkynde hans ord og gøre hans vilje. De forkynder hans evangelium og udfører hans ordinanser.

Deres mission er at bringe sjæle til Kristus.

Og således er det også med Joseph Smith. Han så Gud, engle betjente ham og evigheden blev åbnet for hans blik. Han er den, gennem hvem evangeliet blev genoprettet, og til ham gav Herren rigets nøgler.

Joseph Smith tilhører denne dag, denne tidsalder og denne uddeling, han er den, som åbenbarede Kristus, samt kundskaben om frelse. Under Herrens ledelse organiserede han den eneste sande og levende kirke på jorden. (Se L&P 1:30). Kirken er en organisation af sande troende; den forsamling af mennesker, som har accepteret det hellige evangelium, og evangeliet er frelsensplanen. Det højere præstedømme administrerer evangeliet, og kirken er det redskab, hvorved Herrens anliggender på jorden reguleres og gennem hvilket frelse er muliggjort for alle, som tror og adlyder.

Det er derfor, at vi som Herrens tjenere, lydige mod hans befaling, frembærer hans budskab til verden. Vi bærer vidnesbyrd om Kristus, som på ny åbenbarede sig til Joseph Smith, og vi indbyder alle mennesker overalt til at tro på Kristi evangelium, og tilslutte sig hans kirke, samt blive arvinger til det rige, hvor han og hans Fader dvæler.

Som det var med de fordums profeter i deres tjenestegerning, således er det også med os. Vi siger, som de sagde: Omvend jer og tro på evangeliet, thi Himlens rige er nær. (Se Matt. 3:2). Forlad Babylon, fly til Zion og find sikkerhed i en af hendes stave. Stå på hellige steder og forbered jer til Menneskesønnens andet komme. (Se L&P 45:32).

Frelse kommer til de mennesker, som accepterer det sande evangelium og efterlever dets love. Frelse er for dem som, påkalder Herren i åndelig bøn, indtil han udgyder sin Ånd over dem.

Det var Paulus som sagde:

„Hvorledes skulle de nu kunne påkalde ham, som de ikke er kommet til at tro på? og hvorledes skulle de kunne tro på ham, som de ikke har hørt om? og hvorledes skulle de høre, uden at der er nogen, som prædiker?

Og hvorledes skulle nogen kunne prædike, hvis ingen sendes ud? (Rom. 10:14–15).

Det er sandt, at troen kommer ved at høre Guds ord undervist af en bemyndiget tjener, som er blevet kaldet af Gud.

„Genoprettelsens budskab omfatter tre store sandheder: Kristi guddommelige sønneforhold, profeten Joseph Smiths guddommelige mission samt sandheden og guddommeligheden af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige."

(Rom. 10:17). Og som det var i fordums tid, således er det også i dag – det behager „Gud, ved prædikenens dårskab at frelse dem, som tror" (1 Kor. 1:21).

Vort budskab er fyldt med glæde, herlighed, ære og sejr. Sande troende glæder sig altid i Kristus og hans evangelium.

Vi siger ikke, at alle, som accepterer det gengivne evangelium, vil undgå de sidste dages krige, plager og ødelæggelser. Men vi siger, at al deres sorg og alle deres lidelser vil blive opslugt i glæden over evangeliet.

I fremtiden vil nogle af de, som er sande og trofaste, omkomme sammen med de onde og de ugudelige. Hvad betyder det, om vi lever eller dør, når vi har fået Kristus, og han har beseglet os som sine? Hvis vi mister livet for sandhedens og retfærdighedens sag, eller i forsvar for vor religion og familie og vore frie institutioner, hvorfor skulle vi så bekymre os?

Vi hænger ikke begærligt fast ved livet, fulde af frygt for fremtiden. Når vi en gang har accepteret evangeliet, og gennem Kristi formidling er blevet forsonet med Gud, hvad betyder det så, hvis vi bliver kaldet til fredens land, for der at vente på vor arvelod i de retfærdiges opstandelse?

Med håb i Kristus ved vi, at vi skal opstå i strålende udødelighed og indtage vores plads sammen med Abraham, Isak og Jakob i Guds rige, for ikke mere at gå ud.

Som Esajas udtrykte det: „Hvo troede det, vi hørte, for hvem åbenbaredes Herrens arm?" (Es. 53:1).

Hvem vil tro på vore ord og hvem vil høre vort budskab? Hvem vil ære Joseph Smiths navn og acceptere, at evangeliet er blevet gengivet gennem ham?

Vi svarer: De samme mennesker, som ville have troet på Herren Jesus og de fordums apostle og profeters ord, hvis de havde levet på deres tid.

Hvis I tror på Joseph Smiths ord, så havde I også troet på, hvad Jesus og de fordums apostle og profeter sagde.

Hvis I forkaster Joseph Smith og hans budskab, så ville I også have forkastet Peter og Paulus og deres budskab.

Hvis I accepterer de profeter, som Herren sender i vor tid, så ville I også acceptere dem, som Herren sendte dengang.

Hvis I forkaster det gengivne evangelium og finder fejl i frelsens plan, således som den undervises af dem, Gud har sendt i disse sidste dage, så havde I forkastet de selvsamme lærdomme fra de fordums profeter og apostle.

Jeg har talt ligefremt om vor forpligtelse som Herrens tjenere til at forkynde genoprettelsens budskab for verden. Dette gør vi nu i det omfang, vor tid, talenter og midler tillader det.

Men hvad med dem, som budskabet sendes til? Hvad med vor Faders andre børn, som endnu ikke har accepteret Kristus og hans evangelium, således som det blev åbenbaret gennem Joseph Smith? Påhviler der ikke hvert eneste menneske på jorden en personlig forpligtelse til at søge tro og efterleve sandheden?

Vi indbyder alle mennesker fra alle sekter, sammenslutninger og trosbekendelser til at overveje spørgsmål som disse:

Hungrer og tørster jeg efter retfærdighed, som de fordums hellige gjorde? (Se Matt. 5:6).

Har jeg et åbent sind, og er jeg villig til at prøve alle ting og holde fast ved det, som er godt? (Se 1 Tes. 5:21).

Er jeg villig til at modtage nyt lys og ny sandhed fra Himlen, lys og sandhed, som kommer fra en nådig Gud, i hvis øjne en sjæl er lige så dyrebar nu, som den altid har været?

Har jeg det moralske mod til at finde ud af, hvorvidt Joseph Smith blev kaldet af

Gud, om han og hans efterfølgere har de samme nøgler i Guds rige, som Peter, Jakob og Johannes havde fordum?

Er jeg villig til at betale den pris, det koster at undersøge det og opnå en personlig åbenbaring, som fortæller mig, hvad jeg må gøre for at opnå fred i denne verden og blive arving til det evige liv i den tilkommende verden?

Vi vidner, at Gud har givet os sit evige evangelium, og vi indbyder alle mennesker til at komme og få del i dets velsignelser sammen med os.

I Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

Helliggørelse gennem missionering

Ældste William R. Bradford
De halvfjerds første Kvorum

Jeg vidner højtideligt for jer, at Gud er den evige Fader og hans søn Jesus Kristus har vist sig i denne uddeling. Disse to herliggjorte personer stod virkelig foran Joseph Smith og talte til ham.

Dette skete i 1820. Siden da er himlene forblevet åbne. Jesu Kristi evangelium i dets fylde er blevet gengivet gennem åbenbaring. Engle er blevet udsendt som hellige budbringere. Vi har modtaget optegnelserne over Guds handlemåde med sine børn, Helligånden har udgydt sandhederne i Guds plan for ophøjelse af hans sønner og døtre.

Den sande kirke, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er blevet organiseret under ledelse af Jesus Kristus selv.

Profeter og apostle er blevet kaldet; de har modtaget magt fra det høje og er særlige vidner om Jesus Kristus overalt i verden.

De besidder nøglerne og er blevet udsendt for at åbne dørene til forkyndelsen af Jesu Kristi evangelium. Gennem deres arbejde bliver dørene åbnet. Evangeliet forkyndes for hele verden.

Gennem Herrens ledelse og inspiration har disse profeter, seere og åbenbarere

kaldt på Jesu Kristi disciple og gennem denne befaling udsendt dem.

„Og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage.

De skal gå ud, og ingen skal kunne hindre dem; thi jeg, Herren, har befalet dem at gå.

Derfor, frygt og skælv, o, I folk; thi, hvad jeg, Herren, har bestemt deri, skal gå i opfyldelse" (L&P 1:4–5,7).

I øjeblikket tjener omkring 30.000 missionærer i 188 missioner. De forkynder det gengivne evangelium i 82 nationer, territorier og besiddelser på 48 forskellige sprog.

I tusindvis af vor faders børn hører evangeliet, modtager et vidnesbyrd om dets sandhed og døbes i hans sande kirke. Der er nu omkring 5 millioner medlemmer.

Den succes, vi har i vores missioneringsanstrengelser, gør os ydmyge og i høj grad tilfredse. Vi erkender Herrens Ånd og hans disciples hengivenhed i hvad der indtil nu er blevet opnået, men der er stadig meget at gøre endnu.

Vi føler, at værket trænger sig på i høj grad, og vi spekulerer på, om vi kan få det til at gå hurtigere fremad.

Vi bekymrer os om, hvorvidt alle, som bør og kunne deltage i dette værk virkelig forstår og tror på de grundlæggende principper og formål, hvortil Guds faste erklæring om at forkynde dette evangelium til hele verden blev givet.

Selv om vi nu har 30.000 missionærer ude, så burde og kunne der være mange, mange flere. Hvis de ville forberede sig og stå frem for at gøre det, som er deres foreskrevne pligt, så kunne værket blive udført med en hastighed og i en dimension, som overgår vores største forventninger.

Jeg har tænkt og bedt om dette. Jeg har søgt efter ord og indtrængende bønfaldt himlene om kraft til at fremføre dem, således at de vil motivere dem, som burde være trofaste i dette værk.

Ordene er kommet til mit sind. Det er enkle ord, som vi ofte er blevet undervist i. At sige dem er at gentage, hvad vi har hørt igen og igen.

De indbyder os til at komme til Kristus og blive fuldkommengjort i ham. Dette sker ved at tjene ham af hele jeres hjerte, sjæl, sind og styrke (se L&P 4:2). Hvis vi gør dette modtager vi en tilgivelse for vores synder og bliver hellige og uplettede, og vi kan atter vende tilbage til vores himmelske Fader for at dvæle hos ham, for at leve den form for liv som han lever.

Frelseren står med udstrakte hænder og tilbyder os strålende velsignelser, hvis vi vil tjene ham. Når vi studerer, hvad han mener med denne tjeneste, så forstår vi, at det i al væsentlighed er at undervise dem, som endnu ikke kender hans evangeliums sandheder.

Men selv med disse enkle ord og den guddommelige kilde, hvorfra de kommer, og selv med det sikre løfte om evige velsignelser, så er der stadig nogen, som kunne og burde tjene, der vælger ikke at tjene.

Det får mig til at tænke på, om de i virkeligheden forstår og tror på missioneringens to formål: for det første at helliggøre misssionæren selv og for det andet at bringe omvendte til kundskab om sandhederne i Jesu Kristi gengivne evangelium samt døbe dem i hans kirke. Dette er et sikkert og naturligt produkt for en missionær, som er i gang med helliggørelsens proces.

Satan forsøger at standse dette værk.

Hans indflydelse er lumsk og vedvarende. Mange, som burde og kunne udføre dette arbjede, er faldet som offer for hans indflydelse.

Nogle bedrages og glider væk fra det, som er sandt for at eksperimentere med det, der er falsk og dumt.

Tillad mig at tale til I unge mænd, som nærmer jer eller allerede nu har alderen til at blive kaldet til at udføre en mission. Nogle af jer vil måske sige til jer selv: „Nåh, du forstår bare ikke min situation, for den er anderledes. Jeg har planer om at blive en stor sagfører, læge, idrætsmand eller en anden stor person. Hverken du eller Herren vil da forvente, at jeg skal forlade mine studier på et så vigtigt tidspunkt. En mission vil gribe forstyrrende ind i mine fremtidsplaner."

Andre tænker: „Ja, jeg ved godt jeg skal udføre en mission, men hvis du havde en pige som min, så ville du aldrig forlade hende. Hvad vil der ske med hende, mens jeg er væk?"

Og atter andre blandt jer tænker: „En mission koster så meget. Jeg har lige fået det her job og har netop købt en bil og et stereoanlæg. Det er netop det tidspunkt i livet, hvor jeg nu begynder at få tingene til at køre for mig selv. Jeg kan ikke opgive alt det nu. Jeg har ganske enkelt ikke råd til det."

Så er der også dem blandt jer, som tænker: „Min situation diskvalificerer mig. Jeg har begået overtrædelser og jeg deltager ikke i kirkens aktiviteter. Jeg har altid planlagt at udføre en mission, men jeg gjorde en fejltagelse og nu efterlever jeg ikke de standarder, som kræves af en missionær."

Hvis jeg kunne lytte til jer hver især, så ville I alle have en ting til fælles. Alle ville I retfærdiggøre jer selv for ikke at udføre jeres pligt overfor Gud.

Mange af jer forsøger endog at retfærdiggøre jer selv overfor jeres forældres korrekte råd og lærdomme. De elsker jer, og de vil støtte jer på enhver måde til at gøre det, som er rigtigt, hvis I ville tillade dem at gøre det.

Men desværre er der også forældre, som tager jeres parti i retfærdiggørelsen for ikke at udføre en mission. De har lagt planer for jeres fremtid, og disse planer omfatter ikke en mission. De siger: „Min søn skal være en stor sagfører, læge eller topidrætsmand. Han kan ikke afbryde sine studier for at fjante rundt i verden i to år. Lad andre menneskers sønner gøre det. Min søn er noget særligt."

Hvis jeg kunne tale med hver eneste af jer unge mænd og jeres forældre, som således retfærdiggør jer selv, så vil jeg med al den talekraft, som jeg kunne opvise, sige: „Hvem tror I at I er? Hvilken ret har I til at sammenligne jeres visdom med Guds, han som gennem sine profeter har udstedt en fast forordning, en højtideligt befaling om, at det gengivne evangelium skal forkyndes for hele verden gennem hans disciple? Det vil sige dig!"

Jeg vil minde jer om Herrens egne ord, da han tiltalte dem, som „ikke gør noget" og som har et tvivlende hjerte.

„Hvem er jeg, som skabte mennesket, siger Herren, at jeg skulle holde dem, der ikke adlyder mine befalinger, uskyldig? Hvem er jeg, siger Herren, som har lovet og ikke holdt det?

Jeg befaler, og menneskene adlyder ikke, jeg tilbagekalder, og de modtager ikke velsignelsen.

Men da siger de i deres hjerte: Dette er ikke Herrens værk, thi hans forjættelser er ikke blevet opfyldt, men ve sådanne, thi deres løn venter dem nedefra og ikke ovenfra" (L&P 58:29–33).

Tror I virkelig, at jordisk berømmelse og ære, der er knyttet til jordiske stillinger og erhverv, kan sammenlignes med Guds løfter til de trofaste? Han har lovet: „Troner, riger, fyrstendømmer og magter, herredømme". Han har lovet „ophøjelse og herlighed i alle ting". Han har lovet „en fylde og en fortsættelse af slægten fra evighed og til evighed". Han har lovet evigt liv. (L&P 132:19).
Jeg vil sige til jer, at I ingen undskyldning eller retfærdiggørelse har, og at I har sat jeres evige frelse i alvorlig fare. Jeres uddannelse kan vente. Herren vil åbne uddannelsens døre og sørge for et passende erhverv for jer, når I vender tilbage fra jeres mission.
Og angående jeres veninder, så ønsker Faderen at give jer en af hans udvalgte døtre, en som han elsker og sætter højt, en som er ren, en som forstår de evige værdier og stræber efter ophøjelse, en som I kan blive beseglet til i hans hellige tempel. I kan da ikke forvente, at dette skal ske, hvis I ikke er trofaste til at gøre det, der skal gøre jer værdige til at modtage hende som en evig partner. Det er efter jeres mission har været med til at helliggøre jer, at dette kan ske.
For ikke at blive misforstået, må jeg så sige til jer unge kvinder, at dette også gælder for jer. Mange af jer siger: „Hvad skal jeg gøre, hvis han forlader mig?" I holder ham tilbage. I tillader jeres omgang med ham at gå ud over hvad det burde være. I bidrager ofte til hans beslutning om ikke at tjene. I bidrager endda af og til til hans uværdighed til at tjene. Ved at gøre dette diskvalificerer I jer selv fra de velsignelser, I havde til hensigt at opnå.
Lad ham gå. Lad ham ikke blot gå, men

anspor ham hertil! I udgør måske den største enkelte indflydelse på ham på dette tidspunkt i hans liv. I kan gøre hele forskellen . Hjælp med at bevare ham ren. Hjælp ham med at forberede sig.
Måske både ønsker og burde I også tjene som kvindelige missionærer. Mange kvindelige missionærer tjener nu. De samme velsignelser, som er lovet unge mænd, loves også jer. Selvom jeres vigtigste rolle i dette liv er moderskabets rolle, så kan det være passende for jer først at udføre en mission.
Til de af jer, som føler, at I ikke kan tjene fordi, I har begået overtrædelser vil jeg sige: „Fortvivl ikke. Der findes en vej tilbage. Omvendelsens vej er virkelig effektiv. I kan på denne måde skridt for skridt vende tilbage til fuld værdighed. I kan udføre en acceptabel genoprettelse og hengive jer til at tjene Herren.
Hvis jeg kunne tale med hver eneste biskop og stavspræsident om dem, som burde og kunne udføre en mission, så ville jeg sige: „Du er en dommer. Det er din hellige pligt at arbejde med dem og deres forældre indtil de forstår samt udfører deres pligt.

„Mission – en strålende gave bestående af tid til at rense og forny sig i, en af jeres bedste muligheder for at blive kandidat til det celestiale rige.

I kan ikke lade dem hænge som frugt på et træ, der modnes for derpå at falde til jorden og blive ødelagt eller fordærvet, uden nogen bekymrer sig om at bevare høsten. Hvis du gør det, vil du med sikkerhed blive holdt ansvarlig herfor. Den dag vil komme, hvor du vil stå foran Guds domstol og stå til regnskab for dem alle, navn for navn."
Dette er en vidunderlig plan. Det er en helliggørelsesproces. Når en missionær bliver placeret i en missions miljø med orden og disciplin, hvor alt bliver gjort i harmoni med Ånden, så gennemgår missionæren en stor omformning. Himlene er åbne. Magt og kraft bliver udøst, mysterier åbenbaret, vaner forbedret og helliggørelsen begynder. Gennem denne proces bliver missionæren til et lys, som udstråler Jesu Kristi evangelium til en verden i mørke.
Der er meget der skal gøres. I er den kongelige generation, som har været „skjult for verden med Kristus" for nu at komme frem for at udføre værket. (Se L&P 86:9).
I må forberede jer, I må nu gøre jer selv værdige samt stille jer selv til rådighed. Hvis I ikke gør det, så vil værket fortsætte uden jer. Det vil gå fremad i et langsommere tempo, men det vil gå frem. Hvis I ikke er en del af det, og hvis I ikke gør jeres pligt, hvad vil der så ske med jer? Hvordan vil I så blive helliggjort?
Hvis I ikke gør jeres pligt, så vil de, som I kunne have undervist, men ikke underviste, til sidst få mulighed for at høre evangeliet fra en anden, men hvad med jer? Hvordan vil I blive helliggjort?
Mission er for missionærer. Det er en vidunderlig gave, bestående af tid hvor I kan opleve glimt af himmelsk liv her på jorden. Det er en tid, hvor man kan rense

og forny sig. Det er en særlig tid, hvor Helligånden kan besegle kundskaben på jer om den store plan for jeres ophøjelse. Det er en af jeres bedste muligheder for at blive kandidat til det celestiale rige. Undervisning og omvendelse af andre er den naturlige følge af denne proces. For at helliggøre jer selv, må I tjene andre. Den største form for tjeneste overfor andre er at undervise dem i sandheden og bringe dem ind i Guds rige.

Således lyder befalingen: Udsend ældsterne og lad dem forkynde mit evangelium til alle stammer, tungemål og folk (se L&P 133:8).

I Jesu Kristi navn, Amen. ☐

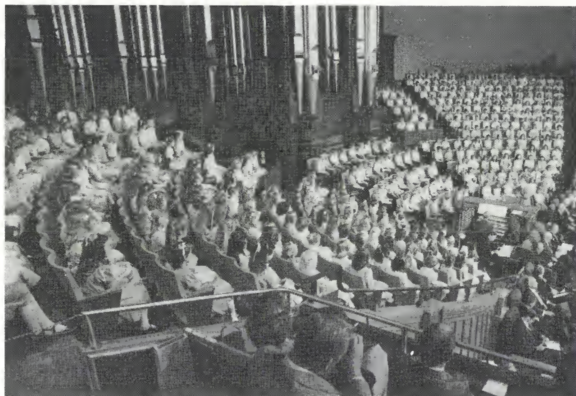
At følge eller ikke, der er spørgsmålet

Ældste Charles Didier
De halvfjerds første Kvorum

„,Il faut se battre! Vi må kæmpe', gurglede den hæse stemme hos en mand, som havde ligget stiv i det ødelæggende mudder, lige siden vi var vågnet. ,Vi må!' hans krop drejede sig tungt. ,Vi må give alt, hvad vi har, vor styrke, vor hud, vore hjerter, vort liv og de glæder som er tilbage for os. Med det fængselsliv vi har, må vi fuldt ud tage hånd om det. Vi må udholde alt, selv uretfærdighed – og det er uretfærdigheden, som regerer nu – og de skammelige og modbydelige ting vi ser nu, så vi kan rejse os over det og vinde. Men hvis vi må ofre,' tilføjer den formløse mand, idet han atter vender sig, ,så er det fordi vi kæmper for fremskridt og ikke for et land, mod fejltagelser og ikke imod et land'" (Henri Barbusse, *Under Fire: The Story of a Squad (Le Feu),* oversat af Fitzwater Wray, New York: E. T. Dutton and Co., 1917, s. 345).

„Jeg vil ikke dø," lød råbet fra en menneske, som blev stillet op mod en mur. Der blev givet korte ordrer til henrettelsespelotonen: „Klar, sigt, skyd!" Derpå tavshed. Soldaterne vendte tilbage til deres kvarter. De havde

netop overværet henrettelsen af en desertør. (En scene fra slagmarken et eller andet sted i Frankrig i 1917).
I går udspandt der sig et eller anden sted i missionsmarken en samtale mellem en missionær og en præstedømmeleder:
„Ældste, du blev kaldet af en Herrens profet til at tjene Herren. Kan du huske, da du modtog dit kald, der var underskrevet af en Herrens profet? Han sagde, at man forventede, at du ville give al din tid og hele din opmærksomhed til at tjene Herren og lade alle andre personlige anliggender bagude."
Svaret kom hurtigt: „Jeg ønsker ikke længere at tjene. Jeg kan ikke lide menneskene, jeg kan ikke lide landet og jeg kan end ikke lide maden!"
„Hvad kan du så lide?"
„Åh," svarede han langsomt „jeg kan lide at køre rundt i min bil, jeg vil hjem."
Et andet sted i verden for mange år siden sad nogle børn med deres far og mor i dagligstuen og holdt et familieråd. En tragedie var ved at udvikle sig. Børnene bad indtrængende deres far om at blive boende sammen med dem. Efter en pause udtalte faderen disse ord: „Jeg kan ikke blive, jeg må leve mit eget liv."
Og så gik han.
Og i San Francisco stod der for to uger siden en kort bemærkning i avisen: „Tre mennesker valgte at dø og sprang ud fra Bay Bridge."
Og for ca. 2000 år siden udspandt der sig en samtale i en mængde på 5000 jøder, 5000 af Herren Jesu Kristi disciple. Mængden spurgte: „Rabbi, hvornår er du kommen herover?"
Jesus svarede dem, og sagde: „Sandelig,

sandelig siger jeg eder: I søger mig, ikke fordi I har set tegn, men fordi I spiste af brødene og blev mætte.
Arbejd ikke for den mad, som er forgængelig, men for den mad, som varer til evigt liv, den, som Menneskesønnen vil give jer; thi ham har Faderen, Gud selv, sat sit segl på."
Da sagde de til ham: „Hvad skal vi gøre for at udføre Guds gerninger?"
Jesus svarede og sagde til dem: „Dette er Guds gerning, at I tror på den, han har sendt" (Joh. 6:25–29).
„Thi dette er min Faders vilje, at enhver, som ser Sønnen og tror på ham, skal have evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag" (Joh. 6:40).
Da knurrede jøderne. Ja selv nogle af disciplene knurrede. Efter en kort pause blev der truffet to afgørelser.
Den første: „Af den grund trak mange af hans disciple sig tilbage og vandrede ikke mere med ham" (Joh. 6:66). De fulgte deres egen vej.
Den anden: „Jesus sagde da til de tolv: „Vil I også gå bort?"
Simon Peter svarede ham: „Herre! til hvem skal vi gå hen? Du har det evige livs ord" (Joh. 6:67–68). De fulgte vejen, den eneste sande vej.
At desertere, hoppe af, give op, resignere, overgive sig, give afkald på, abdicere, give sig, falde fra, trække sig tilbage, trække sig ud, opgive – alt dette har næsten den samme betydning. Vi kunne finde et ord for enhver situation i livet, hvor vi kunne være vægelsindede, når vi står over for det, som hedder pligten – pligt mod landet, pligt mod kirken, pligt mod familien, pligt mod en selv og pligt mod Gud.
At være vægelsindet er at tøve, når man skal vælge, hvilken vej man vil følge, det er at forsøge at bevæge sig i forskellige retninger på samme tid eller blot det at forsøge at tjene to herrer. En af de største prøvelser mennesket har stået overfor i en stor del af historiens løb er fristelsen til at sørge for sig selv først og tilfredsstille sine egne lyster først. Dette valg kan føre til opgivelsens ånd. Hvem end *vi* er, rig eller fattig, magtfuld eller ydmyg, trofast eller ikke – så er vi alle underkastet denne fristelse.
At tilpasse sig livets udfordringer er ikke let, og ofte udsteder vi ultimatum overfor dem, som repræsenterer liv: Vor Himmelske Fader og os selv, far eller mor, en biskop eller en nabo. Et sådant ultimatum kan være forskelligt: „Jeg vil holde op med at betale tiende" eller „jeg rejser hjemmefra" eller „lad mig blive afløst fra min kaldelse" eller „jeg tager mit eget liv."
De varierer fra stille modstand til knurren eller vold.
Lige siden forudtilværelsen har Herren advaret os imod først at sørge for os selv og tilfredsstille vore egne lyster.
„De søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen Guds billede, hvis billede er i verdens lignelse, og hvis væsen er en afguds væsen, som bliver gammelt og skal forgå i Babylon . . . den store, der skal falde" (L&P 1:16).
Herren har også hjulpet os til at undgå denne situation:
„Derfor har jeg, Herren, kaldt på min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra Himlen og givet ham befalinger, da jeg vidste, at ulykker skulle ramme jordens indbyggere.
Og at ligeledes de, som fik disse befalinger, måtte få magt til at lægge grundvolden til denne kirke og bringe den ud af dunkelhed og mørke, den eneste sande og levende kirke på hele jordens overfla-

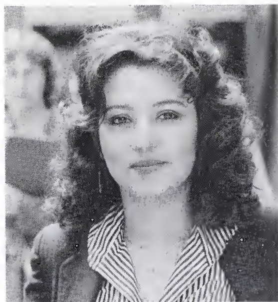
de, hvori jeg, Herren, har velbehag. Dette siger jeg om kirken i almindelighed og ikke om dens enkelte medlemmer" (L&P 1:17,30).

Alle Herrens og profeternes lærdomme indeholder dette vedholdende budskab at overtale verden til at kende ham og hans Fader gennem en levende profet og hans kirke. Når først denne forståelse er opnået, vil den hjælpe os til at træffe afgørelsen om at holde ud til enden.

Den uophørlige pligt overfor Gud, sig selv, sin familie, kirken og sit land repræsenterer et mål, som vi alle bør stræbe efter, og som Herren gav nephiterne, da han underviste dem:

„Derfor ønsker jeg, at I skal være fuldkomne, ligesom jeg eller jeres Fader, som er i Himlen, er fuldkommen" (3 Nephi 12:48).

Disse ord blev ikke givet for at gøre os mismodige eller friste os til at desertere men snarere for at motivere os til at være beredte og uden frygt. Beredt til at gøre hvad? Herren har atter og atter befalet os at forberede os på at „leve af hvert ord, som udgår af Guds mund" (L&P 84:44) for at tjene ham med hele vort hjerte, sjæl, sind og styrke (se L&P 59:5). At udholde i lydighed og i tjeneste er det modsatte af at desertere. Det er at fortsætte, uden at omkomme, det er at holde ved, at forblive urokkelig under prøvelser, at lide eller udholde tålmodigt, at udholde hårde prøvelser, smerte, sorg eller ødelæggende indflydelse uden at give efter.

Det opmuntrende ved at anerkende modstand er at vi ikke er alene. Herren fortalte Joseph Smith: „Vær tålmodig i trængsler; thi du skal få mange. Men udhold dem, thi se, jeg er med dig lige til dine dages ende" (L&P 24:8).

George Q. Cannon skrev i sin bog *Gospel Truths:* „Således er det med os alle, fra tid til anden gennemgår vi store prøvelser. Det forekommer at være nødvendigt, at vi bliver prøvet og vejet for at se, om vi er fuldstændig retfærdige eller ikke. På denne måde lærer vi os selv og vore egne svagheder at kende, og Herren kender os, og vore brødre og søstre kender os.

Derfor er det en dyrebar gave at have tålmodighedens gave, at have et blidt temperament, at være glad og ikke nedtrykt, at undlade at give plads for dårlige følelser, utålmodighed og irritation. Det er en velsignet gave, som alle kan besidde" (udgivet af Jerreld L. Newquist, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1957, 2:198).

Ja, der findes forhindringer og udfordringer. Mennesker bliver af og til kyniske. Nogle fortvivler og mister håbet og troen på fremtiden men budskabet står fast: Giv ikke op, thi Herren lever. Han er vor Frelser og Forløser, han er Fredsfyrsten. Livets store forsikring, den store årsag til evigt liv er

Herren Jesus Kristus. Der findes ingen anden vej.

Der findes kun én vej. Lærdommene om vor pligt mod Gud bestemmer vor pligt mod os selv og, vor familie, vor kirke og vort land. Her kan ingen vægelsindethed tillades, thi „ingen kan tjene to herrer; thi enten må han hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon" (3 Nephi 13:24).

Præsident George Albert Smiths bedstefar sagde: „Der findes en meget veldefineret grænselinie. På den ene side af linien findes Herrens territorium. På den anden side af linien findes djævelens territorium. Hvis du forbliver på Herrens side af linien, er du i fuldkommen sikkerhed, for modstanderen af al retfærdighed kan ikke krydse linien for at friste dig. Du er fuldkommen sikker, så længe du forbliver på Herrens side af linien. Men hvis du krydser over på djævelens side af linien, er du i hans territorium og i hans magt, og han vil bearbejde dig for at få dig så langt væk fra den linie som han på nogen mulig måde kan, fordi han ved, at det kun kan lykkes ham at ødelægge dig ved at holde dig væk fra det sted, hvor der er sikkerhed" (citeret af George Albert Smith i Conference Report, oktober 1945, s. 118).

Ihærdighed i at søge Helligåndens indflydelse samt ihærdighed i at efterleve Herrens befalinger fører til evigt liv.

Når vi betragter det, vi er som enkeltpersoner, og ser på de to kræfter, kirken og verden, det gode og det onde, sandhed og fejltagelser, hvordan kan vi så undgå at blive revet i stykker, når vi ved, at disse kræfter bevæger sig i to forskellige retninger? Vi planter begge fødder solidt i kirken og forbereder os på at blive involveret fuldkomment og for evigt.

Der findes en gammel fabel om en konge og en hofnar. En dag besluttede kongen at belønne hofnarren, så han kaldte ham til sig, tilbød ham en smuk stav og sagde til ham: „Du kan beholde denne smukke stav, indtil du finder et større fjols end dig."

> „At være vægelsindet – at sørge for sig selv først og tilfredsstille sine egne lyster – er en af de største prøver mennesket står overfor."

Tiden gik, og en dag blev kongen alvorligt syg. Han tilkaldte hofnarren og fortalte ham, at han sandsynligvis skulle på en lang rejse og aldrig ville vende tilbage. Så spurgte hofnarren ham: „Har du gjort nogen forberedelser til den rejse, som varer for evigt?"

Kongen svarede: „Nej:"

Så gav hofnarren staven til kongen og sagde til ham: „Konge, hvis du ikke har gjort nogen forberedelser til en rejse, som varer for evigt, så tilhører denne stav dig. Du er et større fjols end jeg."

Har vi forberedt os? Forbereder vi os på at stå overfor en af de største fristelser: at forlade Herrens tjeneste i et øjebliks tvivl eller prøvelse, hvad der kan medføre at andre også deserterer?

Shakespeares Hamlet stillede dette spørgsmål: „At være eller ikke?" da han stod på fortvivlelsens og selvødelæggel-

sens rand. (*Hamlet*, 3. akt 1. scene linie 56). Lad mig udtrykke det på en anden måde:

At være en soldat eller ikke.
At være en missionær eller ikke.
At være en far eller ikke.
At være sig selv eller ikke.
At være en Kristi discipel eller ikke.

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har vi svaret på det spørgsmål et guddommeligt svar, at vi *kan* være det, at vi kan leve som en sand discipel, som en Kristi discipel – der holder ud til enden på grund af vort vidnesbyrd.
Vort vidnesbyrd til verden er, at Jesus er Kristus, vor Frelser og Forløser, at Joseph Smith er den profet, som gengav sandheden på jorden, og denne kirke er guddommelig, hvorom jeg også vidner i Jesu Kristi navn, Amen. ☐

Menneske til menneske

Ældste David B. Haight
De tolv apostles Kvorum

Arturo Toscanini (1867–1957, italiensk dirigent), den berømte nu afdøde dirigent for New York Philharmonikerne modtog et kortfattet krøllet brev fra en ensom fårehyrde i et fjernt bjergområde i Wyoming:
„Hr. dirigent. Jeg har kun to ejendele – en radio og en gammel violin. Batterierne i min radio svigter og vil snart være udbrændte. Min violin er så ustemt at jeg ikke kan bruge den. Vil De ikke nok hjælpe mig. Når De næste søndag begynder på Deres koncert, vil De så ikke spille et højt A, så jeg kan stemme min A–streng. Derefter kan jeg så stemme de andre strenge. Når batterierne i min radio er døde, så har jeg min violin."

Ved begyndelsen af sin næste landsomfattende radiokoncert fra Carnegie Hall i New York bekendtgjorde Toscanini:

„For en kær ven og lytter i Wyomings

GENERALAUTORITETERNE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Det øverste præsidentskab

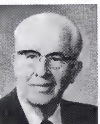

Præsident
N. Eldon Tanner
Førsterådgiver

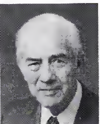

Præsident
Spencer W. Kimball

Præsident
Marion G. Romney
Andenrådgiver

Præsident
Gordon B. Hinckley
Rådgiver

De tolvs Råd

Ezra Taft Benson

Mark E Petersen

LeGrand Richards

Howard W Hunter

Thomas S Monson

Boyd K Packer

Marvin J Ashton

Bruce R McConkie

L Tom Perry

David B Haight

James E Faust

Neal A Maxwell

De halvfjerds' Præsidium

Franklin D Richards

J Thomas Fyans

Carlos E Asay

M Russell Ballard

Dean L Larsen

Royden G Derrick

G Homer Durham

De halvfjerds' første kvorum

Marion D Hanks

A Theodore Tuttle

Theodore M Burton

Paul H Dunn

Hartman Rector, Jr

Loren C Dunn

Robert L Simpson

Rex D Pinegar

W Grant Bangerter

Robert D Hales

Adney Y Komatsu

Joseph B Wirthlin

Gene R Cook

Charles Didier

William R Bradford

George P Lee

John H Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J Featherstone

Robert E Wells

James M Paramore

Richard G Scott

Hugh W Pinnock

F Enzio Busche

Yoshihiko Kikuchi

Ronald E Poelman

Derek A Cuthbert

Robert L Backman

Rex C Reeve, Sr

F Burton Howard

Teddy E Brewerton

Jack H Goaslind Jr

Angel Abrea

Det præsiderende biskopråd

H. Burke Peterson
Førsterådgiver

Victor L. Brown
Præsiderende biskop

J. Richard Clarke
Andenrådgiver

Emeritus patriark

Eldred G Smith

Emeritus medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum

Sterling W Sill

Henry D Taylor

Bernard P Brockbank

James A Cullimore

Joseph Anderson

John H Vandenberg

O Leslie Stone

bjerge vil orkesteret nu spille et A." Alle musikerne spillede et perfekt „A".
Den ensomme fårehyrde havde kun brug for en tone. Ja blot lidt hjælp til at stemme sin violin, så kunne han selv fortsætte herfra. Han havde brug for en, som ville hjælpe ham med bare den ene streng, så ville de andre strenge være lette. Og når så alle violinens strenge stemte i harmoni med hinanden, så ville den ensome fårehyrde have en kilde til fællesskab og glæde, og så kunne han spille opløftende musik.
Mine udtalelser og min opmuntring denne morgen retter sig mod de af Guds børn, hvis batterier enten er nedbrændte, eller hvis strenge trænger til at blive stemt, de, hvis sjæl engang blev bevægede af ordene og lærdommene fra Mesteren og hans tjenere, men som er blevet trukket væk af andre interesser og aktiviteter. Nogle er måske blevet tilsidesat eller er ikke i tilstrækkelig grad blevet involveret i et meningsfyldt ansvar i kirken, eller føler sig måske såret, ja endog uværdige.
Nogle har tilladt, at deres strenge ikke længere stemmer sammen. De har måske mistet tonen og er drevet væk fra den oprindelige plan. Verdens Frelser gav os regler til at leve efter og underviste i kærlighedsprincipper, som omfatter omsorg og opmuntring:
„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.
Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; 'så skal i finde hvile for jeres sjæle.'
Thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let" (Matt. 11:28–30).
Han begrænsede det ikke eller sagde „alle som er fuldkomne kom til mig" eller kun de rige, de fattige, de sunde, dem uden synd eller dem, som beder længst eller blot de syge. Han invitation lyder til alle: „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile," trøst og fred; „thi mit åg er gavnligt, og min byrde er let". Hans bøn til alle er, at elske Gud, elske Guds børn, holde hans befalinger og tro på, at Jesus er Kristus født af Gud (se 1 Joh. 5:1–3).
Nogle af dem, som har accepteret Frelserens lærdomme, og som er blevet døbt i Herrens kirke, er nu midlertidigt tabt fra flokken, nogle som følge af deres eget valg, mens andre mange gange er gået tabt, fordi vi har tilsidesat dem.
Mattæus fortæller os om disciplenes sidste jordiske samtale med Jesus. De havde forsamlet sig på bjerget, som de havde fået besked på og ventede på deres Herre. Han var midtpunktet i deres liv. De tilbad ham. De ved nu, at han snart vil forlade dem. Hvor skulle de gå hen? Hvad skulle de gøre? 11 af dem mod hele verden og hvad ville han sige til dem?
„Da trådte Jesus frem, talte til dem og sagde: „Mig er givet al magt i Himmelen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,
og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende" (Matt. 28:18–20).
Disse sidste instruktioner gik ikke alene ud på at finde og døbe men også at undervise. Disciplenes fremtid var nu klar – som også kirkens og dens medlemmers fremtid er klar i dag – nemlig at bringe nye sjæle til Kristus og undervise dem. Undervis dem i befalingerne, undervis dem i evangeliets principper, undervis dem i kærligheden til Gud og

kærligheden til vores næste, undervis ved Ånden, undervis med kærlighed. Så kan og vil de adlyde og efterleve befalingerne.

Der er ingen, der skal mistes, men enhver skal føle Mesterens kærlighed gennem hans tjenere. Han vidste, at det for at bringe evangeliets budskab til alle nationer var nødvendigt, at enhver, som er blevet døbt, deltager aktivt – ikke blot nogle, men alle.

Der var blandt jøderne på Kristi tid stærke sociale barrierer; alligevel blandede Frelseren sig frit med både toldere og syndere, hvad der var væsentligt forskelligt fra farisæerne, som mente, at syndere ikke skulle være gæst i deres hus. Kristus irettesatte dem for deres uvenlighed og sagde: „De raske har ikke brug for læge, men de syge" (Matt. 9:12).

Hans fjender klagede over, at Jesus blandede sig og spiste sammen med syndere, men Jesus retfærdiggjorde sin handlemåde og forklarede mere klart formålet med Guds kærlighed overfor de syndere, som omvender sig og om den glæde, som er i himlen over en synder, der omvender sig:

Frelseren spurgte dem: „Hvis et menneske har 100 får, og et af dem farer vild, vil han så ikke forlade de 99 oppe på bjergene og gå ud og lede efter det, der fo'r vild?

Og lykkes det ham at finde det, sandelig siger jeg eder: han glæder sig mere over det end over de 99, som ikke er faret vild. Således er det ikke jeres himmelske Faders vilje, at en eneste af disse små skal fortabes" (Matt. 18:12–14).

Og så fortsætter han: „Og når han kommer hjem, kalder han sine venner og naboer sammen og siger til dem: ‚Glæd jer med mig; thi jeg har fundet mit får, som jeg havde mistet.'

Jeg siger jer: således bliver der mere glæde i Himlene over en synder, som omvender sig, end over 99 retfærdige, som ikke trænger til omvendelse" (Luk. 15:6–7).

Michael Duffy fortæller: „Jeg fangede ikke deres navne og lagde ikke særlig mærke til, hvad de sagde, undtagen at de kom fra mormonkirken. På en eller anden måde havde de fundet ud af, at jeg var mormon og spurgte, om jeg ønskede at få hjemmelærerbesøg. Jeg havde ikke været i kirke i 16 år!

Jeg ved ikke præcis, hvorfor jeg sagde ja. Det forekom mig, at mange begivenheder var faldet på plads for at overbevise mig om, at der var noget, der manglede i mit liv. Førhen havde vi levet ved siden af en mormonfamilie. Vi gik ikke i kirke, men jeg blev mindet om, at vore to sønner aldrig var blevet velsignet og aldrig havde overværet kirkens møder. Min hustru var ikke mormon, ja slet ikke kristen. Alligevel var hun enig i, at der manglede noget.

Hjemmelærerne kontaktede os snart og begyndte at besøge os regelmæssigt. Det startede en proces, som ville tage mange måneder, og som kom til at forandre min familie for evigt.

Jeg begyndte at gå til præstedømmemødet – først uregelmæssigt og så regelmæssigt. Jeg blev til sidst i stand til at overvinde mit problem med visdomsordet. Vor ældste søn, som nu var 5, begyndte at komme i søndagsskolen. Vi begyndte endda at betale lidt tiende. Min hustru støttede mig, men var ikke interesseret i kirken.

Så bankede en dag to missionærer på vores dør. Mange måneder senere, efter at jeg netop var blevet ordineret til ældste, døbte og bekræftede jeg min hustru som medlem af kirken. Vi blev

senere beseglet som en familie i Washington templet." Han fortsatte: „Når jeg ser tilbage på de mange omstændigheder, som indtraf, så mindes jeg med glæde kærligheden, bønnerne og fællesskabet fra biskoprådet, ældsternes kvorumspræsidentskab og andre.

„Mennesker holder sjældent op med at komme i kirken på grund af lærdomsmæssige uoverensstemmelser. De venter på at der bliver vist dem ægte kærlighed, så deres sorg og tvivl kan læges."

Vi var i sandhed velsignet med at leve i et ward, som aktivt arbejdede med de mindre aktive medlemmer; hvor ældsternes kvorumspræsident (den stilling som jeg nu har) lagde særlig vægt på genaktivering og hvor selv et medlem af stavspræsidentskabet personligt interesserede sig for os."

Profeten Ezekiel gav denne advarsel: . . .
„Men hjorden røgtede I ikke;
de svage dyr styrkede I ikke, de syge lægte I ikke, de sårede forbandt I ikke, de adsplittede bragte I ikke tilbage, de vildfarne opsøgte I ikke" (Ez. 34:3–4).

På vej til Los Angeles lufthavn sammen med en travl radioleder fik jeg at vide, at han og hans kone, selvom de var født i kirken, aldrig havde deltaget i kirken. Deres selskabsliv med fester og weekender med sjov og virkelighedsflugt dominerede deres liv.

Efter 8 års ægteskab og 3 børn var de begyndt at bekymre sig for den måde, de levede på men gjorde ikke noget ved det. Forskellige sæt hjemmelærere kom og gik. En ny hjemmelærer – en sand hyrde – kom til dem og efter en tid fik denne nye hjemmelærer forpligtet manden til at gå i kirke en enkelt gang. Bror Adamson sagde, at han aldrig ville holde op med at ryge og drikke. Han havde truffet en fast beslutning om *ikke* at overholde visdomsordet, og hvis han ikke var velkommen i kirken på grund af det, så var det i orden. Hjemmelæreren sagde: „Du er velkommen, og jeg kommer og henter dig."

Den første søndag broder Adamson kom i kirken, ventede han på at en eller anden skulle flytte sig væk fra ham på grund af den stærke tobakslugt, men det skete ikke. „De vil anmode mig om at bede eller arbejde i kirken," tænkte han, men det skete heller ikke.

Hjemmelæreren ringede ikke søndag morgen for at give ham en chance for komme med en undskyldning om at bakke ud af det, men han kørte hen til denne broders hus og sagde: „Er du klar?" Denne hjemmelærer hentede ham hver søndag i mere end et år.

Familien Adamson begyndte at læse i *Et Stort og Forunderligt Værk* og fandt ud af, at kirken består af mere end blot visdomsordet, som han havde hørt så meget om i hele sit liv, (og fordi han ikke efterlevede visdomsordet, følte han, at kirken intet havde at tilbyde ham).

Dette ægtepar fandt snart ud af, at det er en kærlighedens kirke og ikke en frygtens kirke. De lærte om Frelserens mission, om vor himmelske Fader og om omvendelse. De blev så stolte af kirken, som de var blevet født ind i, at visdomsordet ikke længere var en vigtigt punkt.

Han gennemgik ikke de sædvanlige vanskeligheder ved at aflægge sine dårlige vaner. Det skete bare. Der var så mange andre af evangeliets principper, som nu var vigtige i deres liv.

Han sagde: „Jeg begyndte at arbejde på vores nye kirkebygning, og så sagde jeg stille til biskoppen en dag: ‚Jeg er nu klar. Du kan anmode mig om at bede til møderne.'"

Frelseren gav Peter denne belæring: „Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre" (Luk. 22:32).

Sjæle er overgivet i kirkens omsorg – så den kan våge over og holde dem på den rette vej samt huske dem og give dem det, de trænger til (se Moroni 6:4).

Et ældre ægtepar, der boede i et lille mormonsamfund i Idaho, havde været medlem af kirken hele deres liv. Manden var 86 og hustruen 84 år gammel. Han var stadig præst i det aronske præstedømme. Nye hjemmelærere, som havde hørt om denne families mangel på interesse overfor kirken, spurgte om de kunne besøge familien.

Dette ældre ægtepar var glade for, at nogen bekymrede sig for dem. Hjemmelærerne underviste i evangeliets principper og ægteparret reagerede positivt. Denne 86 år gamle mand blev ældste og gjorde sig sammen med sin hustru fortjent til at tage til templet og blive gift for tid og evighed.

Hvis betænksomme hjemmelærere ikke havde besøgt denne familie, var de sandsynligvis døde uden at have modtaget evangeliets nødvendige velsignelser. Omsorgsfulde hyrder kunne være nået ind til denne familie år tidligere, mens deres børn voksede op. Ægteparret var taknemmelig for, at hjemmelærerne til sidst havde mod til at komme.

Mennesker, som driver bort fra den sande lære, ved normalt for sig selv, at noget mangler. Men sandhedens kerne, selv om den er lille, forbliver – for aldrig at blive erstattet af berømmelse, penge eller verdslig glæde.

Frelseren satte et lille barn midt blandt disciplene og lærte dem, at de måtte blive som små børn for at indgå i himlens rige. Han sagde: „Menneskesønnen er kommen for at frelse det fortabte" (Matt. 18:11) og for at kalde syndere til omvendelse.

Michael Weir sagde:

„Mit ægteskab var gået i stykker. Jeg levede et liv, der var i modstrid med kirkens principper, og jeg var ikke alene inaktiv men havde også mistet tilliden til min evne til at vende tilbage. Jeg fik succes i forretningslivet, kørte rundt i den bedste bil og købte dyrt tøj. Jeg havde alt, hvad verden kunne ønske sig. Men en dag ansatte mit firma Ken Wheeler, som jeg vidste var mormon på den måde han optrådte på. Vi blev venner, og han inviterede mig til kirken. Jeg ønskede at komme, men jeg følte mig ikke værdig. Han fortsatte med at invite-

re mig og jeg fortsatte med at afslå. Jeg ønskede at vende tilbage, men jeg havde ikke styrken til at gøre det.
En aften da jeg var alene i min lejlighed, blev jeg yderst deprimeret og begyndte at græde ukontrolleret. Jeg bad til Herren og anmodede indtrængende om hans hjælp. Næste dag spurgte Ken mig, hvordan jeg havde det. Han kunne føle, at der var noget galt. Han lagde armen omkring mig og sagde: „Han elsker dig stadig, og det gør vi også. Hvorfor kommer du ikke med hjem?" Det var svaret på mine bønner. Det var den hjælp, som jeg så indtrængende havde anmodet om aftenen før.
Jeg kom med hjem! Først følte jeg mig ubehagelig til mode, men den følelse af, at de allesammen bekymrede sig om mig, gjorde det lettere. I dag kører jeg ikke rundt i den bedste bil eller går i det mest moderigtige tøj, men jeg føler mig rigere, end jeg nogen sinde har følt før."
Han fortsatte: „De, som er faldet bort, ønsker så stærkt at komme tilbage, men de er bange for at tage skridtet. De mister ikke deres vidnesbyrd, de mister tilliden til sig selv."
De, som farer vild, har brug for en ven – men de har brug for en, som kender Hyrden. Mennesker holder sjældent op med at komme i kirken på grund af lærdomsmæssige uoverensstemmelser. De venter på at der bliver vist dem ægte kærlighed og et venligt fællesskab, så deres sår og tvivl kan læges.
Nephi vidnede: „Gud Herren arbejder ikke i mørke.
Han gør ikke noget, med mindre det er til gavn for verden; thi således elsker han verden, at han endog nedlæggde sit eget liv for at drage alle mennesker til sig . . .
. . . Han siger: Kom hid til mig, alle i jordens ender . . .
Har han befalet, at nogen ikke skulle deltage i hans frelse? . . . Nej, men han har givet den frit til alle mennesker, og . . . har befalet sit folk, at de skulle søge at bevæge alle mennesker til omvendelse" (2 Nephi 26:23–25,27).
Vi er hans folk. Gud forventer at vi finder, belærer og vinder dem tilbage, hvis strenge måske trænger til at blive stemt. Må vi blive ledt af Kristi rene kærlighed til at spille et fundkomment „A" for dem.
Gud lever. Jesus er Kristus. Dette er hans værk om hvilket jeg vidner i Jesu Krisi navn. Amen. □

Ældste Bruce R. McConkie og ældste Thomas S. Monson fra De tolvs Kvorum

Joseph Smith: en profet for vor generation

Præsident Ezra Taft Benson
Præsident for De tolv apostles Kvorum

Jeg vil denne morgen gerne tale om kaldelsen og missionen for en nutidig profet for vor generation.

Det antages normalt, at troen hos medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige hviler på det krav, at Joseph Smith er en Guds profet samt, at han erklærede, at Mormons Bogs fremkomst var et resultat af de englebesøg, som han havde i årene 1823–1827.

Nogle mennesker fremfører efter de er kommet til kundskab om dette krav, at det forekommer latterligt, at engle ville besøge jorden i denne moderne tidsalder.

Bibelen indeholder et vidnesbyrd om, at Gud ledte sin kirkes anliggender på jorden i mere end 4000 år gennem åbenbaring, og når det var nødvendigt gennem himmelsk betjening.

I sin beskrivelse af forholdene i de sidste dage inden Jesu Kristi andet komme, profeterede Johannes i Det nye Testamente, at verden før Frelserens tilbagevenden ville blive advaret om, at timen for Guds dom var nær. Advarslen ville komme gennem en engel fra Himlen, der ville forkynde et „evigt evangelium."

Lyt til Herrens ord:

„ . . . Jeg (så) en engel flyve midt oppe under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk.

Og han råbte med høj røst: ,Frygt Gud og giv ham æren; thi nu er hans doms time kommet. Ja, tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene.'" (Åb. 14:6–7).

Hvis man accepterer Johannes Åbenbarerens vidnesbyrd, så skulle man forvente ny åbenbaring og besøg af en himmelsk budbringer til jorden.

Vort højtidelige vidnesbyrd er, at denne englebudbringer viste sig for profeten Joseph Smith i begyndelsen af det 19.

århundrede. Denne erklæring om, at en Guds engel viste sig for en profet i vor tid falder fuldt ud i tråd med Det nye Testamentes profetier og bør derfor vække interesse hos enhver ærlig sandhedssøger.

I lyset af den kendsgerning at Jesus sagde, at der både ville være sande og falske profeter i de sidste dage forud for hans andet komme, så er det centrale spørgsmål: „Talte Joseph Smith på Guds vegne? Var han en sand profet?"

Det er min hensigt i dag at fremkomme med bevis til støtte for Joseph Smiths mission som profet for denne generation.

Det mest enestående vidnesbyrd til støtte for Joseph Smiths krav om at være talsmand for den almægtige Gud var udgivelsen af en hellig skriftlig optegnelse, nemlig Mormons Bog.

Mormons Bog er en optegnelse om de fordums indbyggere på det amerikanske kontinent og den beretter om Jesu Kristi besøg og tjenestegerning blandt menneskene på dette kontinent, efter han opfor til himmels i Jerusalem. Hovedformålet med denne optegnelse er at overbevise en senere generation om, at Jesus er Kristus Guds Søn. Mormons Bog udgør derfor et yderligere vidnesbyrd sammen med Bibelen på Jesu Kristi guddommelighed.

Joseph Smith modtog denne gamle optegnelse fra en himmelsk budbringer, præcis som Johannes profeterede. Denne engel viste sig for ham og åbenbarede det sted, hvor de gamle optegnelser som var skrevet på metalplader, var begravet i en stenkasse. Da tiden var inde fik den unge profet pladerne og de hjælpemidler, hvorved de blev oversat. Bogen blev derefter offentliggjort for verden som hellig skrift.

Denne bog indeholder også i harmoni med Johannes' vidnesbyrd „det evige evangelium". Det forkyndes nu for verden af vores missionærer.

Vi indbyder jer til at prøve gyldigheden af vores vidnesbyrd om Mormons Bogs oprindelse. I kan gøre dette ved at læse den og spørge vor himmelske Fader om disse ting er sande. Jeg lover jer, at I, hvis I er oprigtige, vil modtage en bekræftelse om dens sandhed gennem Helligånden. Millioner vidner sobert og oprigtigt, at de ved, at den er fra Gud.

Et afslørende kendetegn for en sand profet er, at han forkynder et budskab fra Gud. Han giver ingen undskyldning for budskabet, ej heller frygter han for nogen som helst virkning, der kan føre til latterliggørelse og forfølgelse.

Som ung mand søgte Joseph Smith efter sandheden. Forvirring blandt de eksisterende kirker fik ham til at spørge Gud hvem af dem, der var sand. Som svar på den bøn bedyrede han, at en søjle af strålende lys viste sig. Dette er hans ord: „Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!"* (Joseph Smith 2:17 D.k.P).

Joseph spurgte den anden person, som var Jesus Kristus, hvilken af de kristne sekter, der var korrekt. Han fik at vide, at han ikke måtte tilslutte sig nogen som helst af dem, da ingen af dem var korrekte.

En del behandlede Herrens vidnesbyrd med stor foragt og begyndte at tilskynde til falske historier og forfølgelse mod ham. Den unge profet ville ligesom apostlen Paulus i fordums tid ikke

tilbagekalde sit vidnesbyrd, men forsvarede sit krav med disse ord:

„ . . . Jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, og jeg vovede heller ikke at gøre det. Thi jeg vidste i det mindste, at ved at gøre så, ville jeg forsynde mig imod Gud og komme under fordømmelse" (Joseph Smith 2:25 D.k.P).

Den endelige prøve på en sand profet er, at når han taler i Herrens navn, at hans ord så bliver opfyldt. Denne standard forklarede Herren for Moses med disse ord:

Præsident Ezra Taft Benson, De tolvs Kvorum

„ . . . Hvad en profet taler i Herrens navn, uden at det sker og indtræffer, det er noget, Herren ikke har talet. I formastelighed har profeten udtalt det" (5 Mos. 18:20).

Mange af Joseph Smiths profetier er nedskrevne, og her kan denne prøve anvendes. Tillad mig at fremkomme med to eksempler.

I 1832 profeterede han, at de sydlige og nordlige stater snart ville blive delt i en borgerkrig, og at denne krig ville blive begyndelsen til de verdenskrige, som til sidst ville involvere alle nationer og resultere i død og ulykke for mange mennesker. Han sagde specifikt, at den store amerikanske borgerkrig ville begynde med et oprør i Syd Carolina. (Se L&P 87). Denne profeti blev offentliggjort for verden i 1851.

Som enhver skoleelev i USA ved, så begyndte borgerkrigen med Syd Carolinas løsrivelse fra unionen, hvorefter andre stater fulgte med. Da den amerikanske præsident Abraham Lincoln sendte forsyninger til unionens styrker i Fort Sumter i Syd Carolina åbnede sydstatshæren ild mod fortet. Siden den skæbnesvangre dag i 1861 har verden som et resultat af krig set død og ulykke for mange mennesker.

Det var profeten Joseph Smiths ønske at redde unionen fra denne blodige konflikt. Han erkendte slaveriets uretfærdighed og bad indtrængende den amerikanske kongres ophæve det og erstatte slaveejernes tab gennem salg af offentlige landområder. Budskabet gik upåagtet hen og næsten en halv million mennesker døde i borgerkrigen.

I en anden profeti, som er en af de mest bemærkelsesværdige, der nogen sinde er udtalt over et menneskes hoved, sagde Joseph Smith til en ung dommer ved

navn Stephen A. Douglas, mens adskillige andre var til stede: „Hr. dommer, De vil tragte efter at blive De forenede Staters præsident; men hvis De nogen sinde vender Dem imod mig eller de sidste dages hellige, vil De komme til at føle vægten af den Almægtiges hånd på Dem; og De vil leve og se og vide, at jeg har fortalt Dem sandheden; thi vor samtale her i dag vil sidde Dem i blodet gennem Deres liv" (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 363).

Stephen A. Douglas søgte at blive De forenede Staters præsident. Han havde lejlighed til at forsvare kirken, men i en politisk tale i 1857 angreb han ondsindet kirken „som en afskyelig og modbydelig byld i det politiske legeme", og han anbefalede, at kongressen skar den væk. Nogle har hævdet, at ingen havde bedre mulighed for at blive præsident end Douglas, men da valgresultaterne blev gjort op, fik han ikke nok stemmer til at vinde. Valgsejren gik til en ukendt nybygger ved navn Abraham Lincoln.

Et år efter valget døde hr. Douglas som en meget skuffet mand i sin bedste alder.

En anden prøve på en sand profet blev fastsat af Frelseren selv. Sande profeter kan kendes fra falske profeter gennem denne standard: „Altså: af deres frugter skal I kende dem" (Matt. 7:20). Tænk på nogle af „frugterne" fra Joseph Smiths lærdomme:

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige drager omsorg for sine fattige og trængende gennem tiende og offerydelser fra kirkens medlemmer. De sidste dages hellige tager denne udtalelse fra Frelseren alvorligt: „Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre der, har I gjort imod mig" (Matt.25:40).

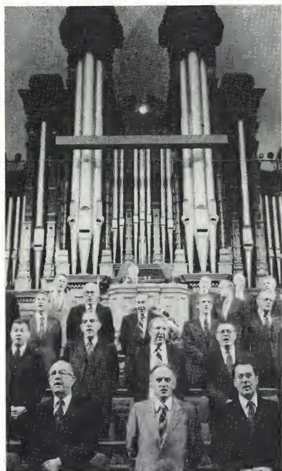
Profeten Joseph Smith sagde, at kirken ikke var fuldstændig organiseret, før kvinderne havde deres egen organisation. Derfor organiserede han i 1842 kvindernes hjælpeforening, som i dag er den største kvindeorganisation i verden. Utah var en af de første stater, som gav kvinderne stemmeret.

„Joseph Smiths lærdomme har modstået 150 års undersøgelse, kritik og forfølgelse. Budskabet, kirken og medlemmerne står som bevis på hans vidnesbyrd og værk."

Dette er en missionerende kirke, som I har hørt her til morgen. Jesus sagde, at et af tidernes tegn før hans andet komme var forkyndelsen af rigets evangelium til hele verden som et vidnesbyrd for alle nationer. (Se Matt. 24:14).

Missionærtjeneste forventes af alle unge mænd og af mange ægtepar. Oplæringen begynder i hjemmet og forstærkes gennem yderligere træning i ansvar i kirken. Oplæringen i præstedømmet for de unge mænd begynder, når de er 12 år gamle og fortsætter gennem hele livet. Herudover opererer kirken med missionærtræningscentre, hvor missionærer modtager instruktion og oplæring i forberedelsen til at undervise i evangeliet til nationerne i disses eget sprog.

Hvor effektiv er oplæringen? Det tog 117 år for kirken at nå en million medlemmer. Den anden million blev nået i løbet af 16 år, den tredie million i løbet af ni år,

Brødre blandt generalautoriteterne synger en salme under velfærdsmødet

den fjerde i løbet af seks år og den femte million i løbet af kun tre år.

I mindre end to årtier er tre millioner mennesker blevet medlemmer af kirken. I dag findes der omkring 30.000 missionærer, der arbejder i 71 af verdens nationer. De fleste af dem giver deres tid og tjeneste på deres egen eller deres families bekostning.

Joseph Smith og hans efterfølgere har fremhævet uddannelse for alle kirkens medlemmer. Denne fremhævelse har fremkaldt nogle bemærkelsesværdige resultater. Dr. Clark Kerr, formand for Carnegierådet for retningslinieundersøgelser i den højere uddannelse, har bemærket:

„Utah er den ledende stat i nationen inden for uddannelse og således i verden. . .

Utah har den højeste procentdel af den samlede befolkning i alderen fra 3–34, som er indskrevet i skolesystemet.

Utah har den højeste procentdel af den samlede befolkning, der er indskrevet i skolesystemet på ethvert alderstrin undtagen i alderen fra 16–17. . .

Utah er nr. 1 i det gennemsnitlige antal gennemførte skoleår for alle sine borgere, som er 25 år gamle og ældre. . .

Utah har samlet været . . . en model for den uddannelsesmæssige udvikling og en rig kilde til lederskab" („New Areas for Leadership" *1974 University of Utah Commencement Address,* Salt Lake City: University of Utah, 1974, s. 2–4).

Hvis nogen åbenbaring givet til Joseph Smith kan underkastes videnskabelige undersøgelser, så er det den diætmæssige sundhedslov kendt som visdomsordet. I den åbenbaring, som blev givet i 1833, blev kirkens medlemmer bedt om at afstå fra kaffe, te, tobak og alle alkoholiske drikke.

De, som adlyder befalingen, er blevet lovet „sundhed i navlen og marv i benene" (L&P 89:18).

En række videnskabelige undersøgelser med deltagelse af SDH-kirkens medlemmer er blevet foretaget. En undersøgelse viste, at de sidste dages hellige i Utah har 65% færre lungekræfttilfælde end den amerikanske befolkning i almindelighed, samt at antallet af hjertesygdomme ligger 35% under det nationale gennemsnit (*Church News,* 23 juni 1979, s. 5,10).

I en anden undersøgelse i Californien hvor mormonerne udgør mindre end 2% af befolkningen, har dr. James Enstrom, der er strålefysiker ved University of California i Los Angeles, og

som ikke er medlem af kirken, fundet endnu mere overraskende afsløringer. Dr. Enstrom fandt, at lungekræfttilfældene blandt mormonerne lå 75% under det nationale gennemsnit, samt at alle tilfælde med kræft lå 45% under det nationale gennemsnit. Da dr. Enstrom konkluderede sin undersøgelse, sagde han om mormonerne: „De må gøre *et eller andet* rigtigt." Citeret af Bill Davidson, „What Can We Learn About Health from the Mormons?" *Family Circle,* jan. 1976, s. 82).

Joseph Smith modtog visdomsordet i 1833. I dag har den medicinske videnskab sagt god for denne åbenbarings visdom.

Ja „af deres frugter skal I kende dem" (Matt. 7:20). Frugterne af Joseph Smiths lærdomme har modstået 150 års undersøgelse, kritik og forfølgelse. Budskabet, kirken og medlemmerne står som bevis på hans vidnesbyrd og værk.

Ligesom de fordums profeter blev ringeagtet i deres fædrene by, forfulgt og myrdet, så blev Joseph Smith på sin tid bagtalt og led martyrdøden.

Var Joseph Smith sendt af Gud? Vi svarer med et udtrykkeligt „ja"!

„Han var stor i livet og stor i døden i Guds og Guds folks øjne, og ligesom de fleste af Herrens salvede fordum, har han beseglet sin mission og sit værk med sit eget blod" (L&P 135:3).

Jeg vidner, at Gud igen har talt fra himlene, at Gud Faderen og hans søn Jesu Kristi besøg udgør den største begivenhed i denne verden siden Jesu Kristi opstandelse. Gud lever. Jesus er Kristus, verdens Forløser – ikke blot en stor moralsk belærer, sådan som en stor del af den kristne verden hævder, men menneskehedens Frelser, ja Guds Søn.

Jeg vidner, at Joseph Smith var en profet for den levende Gud, en af de største profeter som nogen sinde har levet på jorden. Han var instrumentet i Guds hånd til at indlede den nuværende uddeling af evangeliet der er den største af alle og den sidste af alle som forberedelse til Mesterens andet komme.

Jeg vidner, at vi i dag som leder for kirken har en levende Guds profet, en profet, som besidder al den myndighed, der er nødvendig for at fremme vor Faders program til velsignelse af hans børn.

Så sandt, som Gud lever, så ved jeg, at disse ting er sande, og jeg bærer dette vidnesbyrd for jer i Jesu Kristi navn. Amen. □

4. oktober 1981
MØDET SØNDAG EFTERMIDDAG

Præsidentens myndighed

Ældste Mark E. Petersen
De tolv apostles Kvorum

Som bror Featherstone nævnte i sin bøn, er en af de sidste dages hellige yndlingssalmer i virkeligheden en bøn for kirkens præsident. Den bliver sunget af forsamlinger overalt i verden med det smukke tema som blev nævnt af bror Featherstone og jeg er sikker på at vi alle kan tilslutte os dette:

Vi be'r til dig o Gud for vor profet,
at han vil gøre din byrde så let,
at tiden skal dig ej helt tynge ned,
men at du livet her kan glædes ved,
men at du livet her kan glædes ved.

Vi beder Gud for dig af al vor magt,
at han vil give dig visdom og kraft
til os at lede frem fra dag til dag
og føre os til kamp for sandheds sag,
og føre os til kamp for sandheds sag.

Vi beder Gud for dig med barnligt sind,
og barnets bøn vil nå i himlen ind,
og han vil dig skænke alt, thi vi har bedt,
om hvad er bedst for dig, du vor profet,
om hvad er bedst for dig, du vor profet.
(We Ever Pray for Thee, *Hymns,* nr. 386).

Hvem er mere elsket i kirken end kirkens præsident Spencer W. Kimball? Og hvem bliver der bedt mere for fra alle steder i verden, hvor der bor sidste dages hellige?

Præsident Kimball er ikke blot elsket og agtet overalt, men han elsker og agter også de hellige, beder og arbejder for dem uden tøven og uden begrænsning. Hans venlighed er Kristuslignende. Han anstrenger sig for at behandle alle andre, som han selv ønsker at blive behandlet. Herren har givet ham store og kloge mænd som rådgivere: præsident N. El-

don Tanner og præsident Marion G. Romney, og præsident Gordon B. Hinckley, som er ny rådgiver i Det øverste Præsidentskab, og som i et og alt er en Guds mand et klogt og et energisk menneske, der er modig i sin tro og er fast og solid som Gibraltarklippen.

Disse brødre er ligeså opofrende som præsidenten selv. De giver sig selv fuldtud til værket og støtter til evig tid præsidenten, og rådgiver med venlighed og stor intelligens i alle anliggender som bliver bragt for dem.

Det øverste Præsidentskab er et kvorum i kirken og fungerer som sådan i smuk harmoni under Helligåndens indflydelse og giver således inspireret vejledning til de hellige.

Det øverste Præsidentskab er kirkens præsiderende råd. Disse brødre præsiderer over alle ting. De besidder alle nøgler, magter gaver og velsignelser, der hører denne uddeling til.

Præsidenten er den præsiderende højpræst. Hans rådgivere præsiderer sammen med ham gennem uddelegering fra ham i udførelsen af arbejdet indenfor dette højeste guddommeligt organiserede kvorum på jorden. Alle fire i præsidentskabet er apostle for Herren Jesus Kristus og de er alle profeter, seere og åbenbarere.

Dernæst kommer De tolvs Råd. Disse brødre besidder ligeledes de guddommelige nøgler, men kun kirkens præsident kan udøve alle disse nøgler i deres fylde, for dette privilegium gives kun til én mand på jorden ad gangen. De Tolv arbejder ligeledes gennem uddelegering fra kirkens præsident. De modtager opgaver fra ham og udfylder dem med fuldkommen hengivenhed.

Det var Herren selv, som indsatte apostle og profeter i denne nutidige kirke. Det er derfor ingen tom gestus når vi opretholder Det øverste Præsidentskab og De Tolv som profeter, seere og åbenbarere, for de er guddommeligt udvalgt, korrekt ordineret og indsat gennem håndspålæggelse af dem som har myndighed til at gøre dette.

De er blevet kaldet af Gud som Aron blev (se Hebr. 5:4) i henhold til det mønster, som apostlen Paulus beskrev i sit brev til hebræerne. De blev udpeget gennem åbenbaring og ordineret af andre levende profeter, og er blevet fuldt ud bemyndiget til at handle i Herrens navn.

Gud taler gennem vore store ledere og vejleder sit folk gennem deres ord. Sagde Herren ikke selv: „Enten ved min egen røst eller mine tjeneres *thi det er det samme"?* (L&P 1:38, fremhævning tilføjet).

Kirkens præsident, som i sandhed er Guds levende talerør og den præsiderende højpræst på jorden, har modtaget hellige begavelser på samme måde som profeten Joseph Smith, som hans efterfølger i dette høje embede.

Gennem ordination besidder han alle nøgler, gaver og magter i præstedømmet som blev overdraget profeten Joseph Smith af hellige engle, da kirken blev genoprettet i disse de sidste dage.

Kirkens præsident besidder dem alle!

Ellers kunne arbejdet i denne sidste uddeling ikke blive udført. Hvad ville meningen have været hvis Joseph Smith tog al denne myndighed med sig i graven? Værket var blevet stoppet, eftersom Gud kun virker gennem dem, som har modtaget den rette myndighed.

Sagde Amos i fordums tid ikke at Heren *intet* vil gøre undtagen gennem sine tjenere profeterne? (Se Am. 3:7). Og har Gud nogen sinde sendt profeter til

Præsident Ezra Taft Benson, præsident for De tolv apostles Kvorum

jorden uden guddommelig myndighed, uden ret til at tale og handle i hans navn? Blev profeterne og apostlene i den tidlige kristne kirke ikke sat dér af Frelseren selv? Og blev de ikke kaldet og ordineret „for at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme"? (Ef. 4:12).

Og var de ikke *grundvolden* i den sande kirke sådan som Paulus sagde med Frelseren selv som hovedhjørnesten? (Se Ef. 2:20).

Og skulle de ikke forblive i kirken „indtil vi alle når frem til at være ét i troen på og erkendelsen af Guds Søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde"? (Ef. 4:13).

Og skulle de ikke også forblive „så vi ikke mere skal være umyndige, der kastes og drives hid og did af alle mulige lærdomme"? (Ef. 4:14).

Behovet for en sådan vejledning er lige så stort i dag som det var på Peters og Paulus' tid, hvor enhver mulig lærdom i sandhed *angreb* de hellige og hvor falske profeter *opstod* og underviser „underfundigt" og *i sandhed* „forleder til vildfarelse" (Ef. 4:14).

De hellige i dag har lige så meget brug for Guds instruktion gennem hans profet som medlemmerne i den fordums kirke. Vi, der tilhører denne uddeling, må også være afhængige af inspireret vejledning i tjenestegerninger, og på konstant guddommelig vejledning på vor vej mod fuldkommenhed.

På mange områder er forholdene de samme, som de var fordum. Menneskers indstilling – både da og nu – er ikke væsentlig forskellig ej heller deres grundlæggende problemer, sådan som umoral. Herren har givet os nutidige profeter som en del af hans nutidige kirke og deres pligter er lig de fordums profeters pligter.

Vi må i dag give agt på dem, som de hellige gjorde forud. Det er den samme kirke, den samme tro, og den frelse som tilbydes er identisk.

Fordum var mennesker villige til at acceptere deres lederes guddommelige kaldelse og de betragtede dem ikke længere blot som fiskere eller teltmagere, for disse brødre havde Herren placeret i en ny kategori, som hans guddommelige udvalgte tjenere. Således må vi i dag se videre end vore nutidige lederes tidligere beskæftigelser og personlige aktiviteter

og se på dem som de Guds tjenere, de nu er.

De bliver inspireret som Peter og Paulus blev det. De har de samme guddommelige kaldelser. De er de ledere som Gud selv har givet os. Han har specielt oprejst dem til denne dag. Skal vi så ikke give agt på dem?

Vi lever i en vanskelig tidsperiode. Djævelen fører en beslutsom krig mod de hellige. Han søger at omringe os med enhver tænkelig form for fristelse, had, hykleri og korruption.

Hans metoder er i sandhed ondskabsfulde således som vi klart får at vide af profeten Nephi der sagde at Satan ville „rase i menneskehjerterne og opirre dem til vrede mod det, der er godt.

Og andre vil han berolige og neddysse i vellystig sikkerhed, så at de vil sige: Alt er vel i Zion, ja, Zion trives, alt er vel; og således bedrager Djævelen deres sjæle og leder dem omhyggeligt ned til helvede.

Og . . . andre drager han bort ved smiger og fortæller dem, at der ikke findes noget helvede, og han siger til dem: Jeg er ingen djævel, thi der findes ingen – og således hvisker han dem i øret, indtil han har fanget dem i sine grufulde lænker, hvorfra man ikke kan undslippe" (2 Nephi 28:20–22).

Har I nogen sinde oplevet et tidspunkt i jeres liv, hvor der fandtes så meget fristelse som der findes lige nu? Mange voksne har sagt at de glade for at de ikke vokser op i denne tid hvor verden er så korrupt.

De giver udtryk for ængstelse for den opvoksende generation, med alt det som konfronterer dem i form af narkotika, sex og umoralitet på scenen, i ugeblade og i aviser og bøger samt mange andre former for forførelse.

Hvor findes der sikkerhed brødre og søstre? Hvor udover i kirken og under Jesu Kristi beskyttende baldakin? Er dagen i dag ikke meget lig Noas tid hvor jorden befolkning blev udryddet i syndfloden og kun otte retfærdige sjæle blev frelst?

Der er nogen der tvivler på at der var en syndflod, men gennem nutidig åbenbaring ved vi at den fandt sted. Gennem nutidig åbenbaring ved vi at Noa i mere end 100 år indtrængende bad folket om at omvende sig, men at de i deres overlagte stædighed ikke ville lytte.

Har vi ikke brug for profeternes advarende stemme lige så meget som menneskene havde på Noas tid? Vil vi reagere positivt overfor vore egne seere og åbenbarere i højere grad end menneskene på Noas tid? Er vi så dumme at vi ikke vil lære af deres fejltagelser?

Skrifterne siger, at mange ikke vil lytte. Men de siger også, at de som i sandhed tror på Herren vil følge hans tjenere og lytte til deres advarsler. Gud vil beskytte de trofaste uanset alle de trængsler som vil komme over de onde.

Frelste han ikke Noas familie fra syndfloden?

Frelste han ikke Lehis familie fra at blive ødelagt i Jerusalem?

Kirkens præsident har modtaget hellige begavelser på samme måde som profeten Joseph Smith, som han efterfølger i dette høje embede.

Herren har givet os sit ord på, at hvis vi vil tjene ham så vil han til gengæld beskytte os og give os fremgang.

Mens vi lever i denne onde verden skal vi så forblive blinde overfor vor tids kritiske situationer? Har vi tilstrækkelig sund fornuft og god dømmekraft til at stå på hellige steder?

Og hvordan opnår vi det? Ved at adlyde profeterne!

Er vi villige til – uanset hvad det koster – at forsvare Guds rige mod den ondes ondsindede angreb? Og hvordan gør vi det? Ved at adlyde profeterne! Er vi rede til at svare bekræftende når vi bliver spurgt:

> *Hvem er for Herrens sag?*
> *Nu vil det vise sig;*
> *vi spørger uden frygt*
> *Hvem er for Herrens sag?*
> (Se *Sange,* 144).

Hvis vi er for Herrens sag, så vil vi følge Herrens profeter.

Jeg vidner for jer at de er Guds mænd. Jeg vidner for jer at vor store leder præsident Spencer W. Kimball selv er en seer og en åbenbarer, en profet på samme måde som Moses, Esajas eller Joseph Smith, og at han besidder den guddommelige myndighed på samme måde som de gjorde.

For vores egen skyld, for vor families skyld og for denne genoprettede Jesu Kristi kirkes skyld, som vi giver vor troskab til, men også for at gøre os fortjent til himlens velsignelser, så lad os tjene Herren og holde hans befalinger.

Jeg har været medlem af De tolvs Råd i næsten 38 år nu. I den tid har jeg arbejdet under seks af kirkens præsidenter. Jeg har siddet i møde med dem mens afgørende beslutninger er blevet truffet. Jeg har lyttet til deres samtaler og set inspirationen flyde når den kom til disse seks præsidenter – disse seks profeter og seks åbenbarere seks seere som jeg har kendt og elsket, og som jeg igennem årene har følt en hellig nærværelse hos.

Jeg vidner for jer gennem personlig oplevelse, at jeg har set Guds magt arbejde med dem. Jeg ved at vi lever i en tid med åbenbaring. Jeg ved at disse brødre er guddommeligt udvalgte tjenere for Herren. Jeg ved at de taler for Gud.

Hvis vi følger dem, følger vi så ikke ham som har kaldet dem?

Og modsat hvis vi løfter vor hånd eller vor stemme imod dem eller hvis vi tilsidesætter dem *modstår* vi så ikke på den måde den guddommelige person, som har bemyndiget dem som sine tjenere? Har nogen af os råd til det?

Er vor indstilling overfor disse profeter ikke et ufejlbarligt spejlbillede på vore inderste følelser overfor Gud? Jeg mener vor virkelige og grundlæggende troskab når den er berøvet alt ydre skue og frataget al falskhed.

Kan vi i sandhed elske Herren og på samme tid afvise hans tjenere?

Hvis vi virkelig elsker Gud så må vi i sandhed, og det vil vi, elske og ære hans salvede.

Hvad hvis vi har kendt dem som drenge i nabolaget og ikke så nogen gloriekrans omkring dem? Hvad hvis vi omgikkes dem, medens de førhen levede et normalt liv og mødte verden som den kom dag for dag? Vi må forstå at disse forhold har ændret sig.

Gud har nu løftet dem ud af disse kendte mønstre og givet dem en ny status i livet. Han har tilsagt dem høje kaldelser i sin tjenestegerning. En hellig kappe er blevet lagt på dem, den kappe der tilhører

deres guddommelige bemyndigelse, profetiens kappe!
De taler med nye stemmer og de ledes af et himmelsk lys. *De er ikke længere almindelige!* De er de salvede, de udvalgte, som er blevet udvalgt af den almægtige Gud!
Vi har haft 12 præsidenter for kirken, 12 af Guds største højpræster. Enhver af dem har givet sit liv for værket. En blev martyr, dræbt af mordernes kugler. De øvrige har levet længe, og tappert arbejdet for troen, ja, til deres sidste åndedrag.
Om sine trofaste tjenere har Herren sagt: „Det er de som sejrer ved troen. Derfor er alt deres og de er Kristi men Kristus er Guds. Det er disse hvis navne er skrevet i himlen og Gud og Kristus er alles dommer. Det er disse hvis herlighed er som solens glans, Guds herlighed den højeste af alle." (se L&P 76:53,59,68,70).
Herren vil ære sine profeter i evighed for han vil gøre dem til Guds arvinger og Kristi medarvinger (Rom. 8:17). Herren forventer, at vi som hans folk også ærer dem, at vi opretholder dem og følger dem. Må vi derfor altid synge denne vidunderlige salme med dyb oprigtighed, der i sandhed er en bøn men også en pagt:

Hav tak for profeten, du sendte,
o Herre, på denne vor dag,
for sandhedens bavne, du tændte,
der åbned vort blik for din sag;
hav tak for hvert gode, du yder dit folk
med så gavmild en hånd,
med jubel og fryd vi dig lyder,
o fyld os med ydmygheds ånd!
(*Sange* nr. 184).

I Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

Modstand mod Guds værk

Ældste Carlos E. Asay
De halvfjerds' første Præsidium

Mens jeg overvejede et emne til denne konferencetale ordnede jeg over telefonen nogle kirkeanliggender med et medlem af De tolvs Råd. Under denne samtale spurgte jeg: „Vil du hjælpe mig med at vælge et passende emne til min konferencetale?"

Han sagde: „Ja" med en meget beroligende stemme og så sagde han: „Carlos, bed."

Derfor deler jeg resultatet af mange bønner med jer og gør det bønsomt, lydigt og med stor ydmyghed.

Den 1. november 1857 holdt ældste George A. Smith en mindeværdig tale som indeholdt denne gamle kinesiske fabel:

„En mand der gennemrejste landet kom til en stor by der var meget rig og strålende. Han så på den og sagde til sin fører: ‚Det må være meget retfærdige mennesker for jeg kan kun se én lille djævel i denne store by.'

Føreren svarede: ‚Du forstår det ikke Herre. Denne by er så fuldkommen opslugt af ondskab . . . at det kun kræver én djævel at holde dem alle underkastet.'

Han rejste lidt videre og kom til en ujævn sti hvor han så en gammel mand der forsøgte at komme op ad en bakket omgivet af syv store ufint udseende djævle.

Den rejsende sagde: ‚Det må da være en usædvanlig ondskabsfuld gammel mand! Se hvor mange djævle der er omkring ham!'

Føreren svarede: ‚Det er den eneste retfærdige mand i landet og syv af de største djævle forsøger at få ham væk fra stien, men ingen af dem kan gøre det.'" (*Journal of Discourses* 5:363–64).

Efter at have fortalt fabelen tilføjede ældste Smith at „djævelen har verden så fuldkomment til sin desposition, at det kun kræver nogle få djævle at holde den underkastet" og at „hele hærskarer af djævle har intet andet at gøre end at sørge for mormonerne og opildne menneskene til at ødelægge dem – at bringe

deres eksistens til ophør" (*Journal of Discourses,* 5:364).

Den onde har ved mange lejligheder i samtlige uddelinger forsøgt at tilintetgøre mange af Guds børn. Af og til har han selv påtaget sig vildlederens rolle. Til andre tider har han arbejdet gennem dem som er gået over på hans side. Vi læser f. eks. om tre antikrister i Mormons Bog. Alle blev de bedraget og alle prædikede de imod dem som troede på Kristus og alle søgte de åbent at ødelægge Guds kirke. Deres bedragsmønster var ens. De underviste i falske lærdomme, udspredte løgne, omtalte profetierne som fjollede traditioner, anklagede kirkens ledere for at fordreje Guds rette vej og lokkede menneskene ved at omtale deres tro som et dumt og forgæves håb (se Jakob 7; Alma 1 og Alma 30).

Når vi læser om tidligere tiders antikrister overraskes vi over hvor fordrejet deres tankegang blev, og vi overraskes over hvor stort held de havde med at bedrage mænd og kvinder. Vi spekulerer også på hvorfor nogle af disse mennesker var så godtroende – så lette at føre vild. Og med al denne overraskelse og spekulation er vi tilbøjelige til at placere disse antikrister i et eller andet hjørne i den fordums historie og leve videre uden at bekymre os. Dette er farligt. Det kan føre til at man taber troen, og på en åndelig måde kan bringe vores eksistens til ophør.

Siden foråret 1820 har Satan ført et uforsonligt angreb mod de sidste dages hellige og deres ledere. En lang række antikrister, antimormoner og apostatgrupper har vist sig på scenen. Mange af dem er stadig iblandt os og har lukket op for en ny strøm af løgne og falske anklager. Disse trosødelæggere og vidnesbyrdstyve benytter personlig kontakt, bøger, presse, radio og TV samt andre kommunikationsformer til at så tvivl og forstyrre de sande troendes fred. For to måneder siden modtog vi et kærligt brev fra en biskop. Han fortalte os at han havde været involveret i udelukkelsen af en nylig omvendt. Den nyomvendte var blevet påvirket af en meget ivrig apostat, som havde held med at ødelægge den nyomvendtes vidnesbyrd. Det virker som om denne frafaldne, for at bringe Joseph Smith og de efterfølgende profeter i miskredit, har citeret ændringer foretaget i kirkens publikationer i årenes løb.

Denne fremgangsmåde, som den frafaldne benyttede. er almindelig blandt dem som er mere interesseret i skyggerne end i lyset. Hvis deres logik blev fulgt, så måtte de brænde Det ny Testamente eftersom Lukas' evangelieberetning ikke præcis ligner Mattæus' eller fordi Apostlenes Gerninger giver to forskellige versioner af Paulus' åbenbaring på vejen til Damaskus. (Se Ap. g. 9:1–9 og 22:4–11). Mange af frafaldne mangler tro på nutidige profeter og fortsat åbenbaring. De sætter deres lid til frelse til andre ting end det som har med levende profeter og levende tro at gøre.

Så følger spørgsmålet: Hvordan reagerer vi overfor sådanne ondsindede hensigter? Slår vi igen? Tillad mig at foreslå en handlingsplan – en som er i harmoni med Frelserens lærdomme og som hvis den følges, harmonerer med fortidige og nutidige profeters kloge råd:

1. *Undgå dem, som vil ødelægge din tro.* Undgå dem, som ødelægger din tro. Den sæd som de sår i menneskers sind vokser som kræft og opæder Ånden. Sande sendebud fra Gud er opbyggere – ikke ødelæggere. Vi sender vore missionærer ud i verden for at undervise og

hjælpe mennesker med at modtage sandheden, linie for linie indtil evangeliets fylde er modtaget (se L&P 98:12). Som en nyomvendt vidnede: „Min tidligere kirke gav mig kapitlet om jordelivet. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tilføjede to kapitler yderligere vedrørende forudtilværelsen og livet herefter."

2. *Hold befalingerne*. Præsident Brigham Young har lovet: „Alt hvad vi skal gøre er at gå fremad og opad, og højne vor Fader og vor Guds befalinger så vil han gøre vore fjender til skamme" (*Discourses of Brigham Young,* udvalgt af John A. Widtsoe, Salt Lake City, Deseret Book Co., 1957 s. 347). Hvis vi adlyder hellige love vil vi iføre os selv „Guds fulde rustning" og kunne holde stand mod djævelens snigløb (se Ef. 6:11–18). Desuden vil vi, gennem vor lydighed sikres Helligåndens vejledning og beskyttelse.

3. *Følg de levende profeter, som vi netop har fået formaning om.* En af kirkens ledere har sagt: „Se altid til kirkens præsident og hvis han nogen sinde siger at I skal gøre noget og det er forkert, og I så gør det så vil Herren velsigne jer for det . . . men I skal ikke være urolige for Herren vil aldrig lade sit talerør føre medlemmerne på vildspor" (Heber J. Grant, citeret af Marion G. Romney i Conference Report, oktober 1960, s. 78). Når vi lytter til andres lære med undtagelse af hans som er ordineret af Gud, så bevæger vi os i ukendte minefelter og udsætter vores sjæl for fare (se L&P 43:2–7; 52:9).

Ældste Carlos E. Asay, De halvfjerds' Præsidium

4. *Diskuter eller debatter aldrig lærdomspunkter*. Mesteren har advaret at „den, der har en trættekær ånd, er ikke af mig, men af djævelen" (3 Nephi 11:29). Vi er inkonsekvente hvis vi benytter Satans metoder til at opnå retfærdige formål. En sådan inkonsekvent resulterer kun i skuffelse, i at man mister Ånden og lider et endeligt nederlag. Husk: „vi kræver ret til at dyrke den almægtige Gud i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og indrømmer alle mennesker den samme ret" (11. Trosartikel).

5. *Ransag skrifterne*. Hvis vi betragtede skrifterne som vores personlige vejledning eller kompas så vil kun få af os fare vild. (Se Alma 37:44). Jernstangen *er* Guds ord, og hvis vi holder os til den, vil vi ikke falde.

6. *Bliv ikke ledt bort fra kirken*. Der findes dem, som ønsker at trække jer bort fra jeres kurs og få jer til at spilde jeres tid og energi. Satan benyttede et afledningstrick da han fristede Kristus i ørkenen. Frelserens bestemte svar: „Vig bort, Satan" (Matt. 4:10) er et passende eksempel for os alle.

7. *Bed for jeres fjender*. Kristus sagde til nephiterne: „Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør dem

godt, som hader jer og bed for dem, som krænker jer og forfølger jer" (se 3 Nephi 12:44; se også Matt. 5:44; 3 Nephi 10:10–12). Mens Frelseren hang på korset bad han indtrængende: „Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør" (Luk. 23:34). Der findes mange som holdes

En 9–skridts plan foreslås som beskyttelse mod vor tids antikrister.

væk fra sandheden – ikke fordi de ikke ønsker det, men fordi de ikke ved hvor de skal finde den (Se L&P 123:12).

8. *Øv jer i „ubesmittet gudsdyrkelse".* Involver jer i kristne tjenestegerninger, sørg for de syges og de fattiges behov, besøg de faderløse og enkerne samt vær barmhjertig overfor alle, hvadenten det er i kirken eller udenfor kirken (se Jakob 1:27 og Alma 1:30).

9. *Husk at der kan være mange spørgsmål, som vi ikke har svar på, og at nogle ting ganske enkelt må accepteres gennem tro.* En Herrens engel spurgte Adam: „Hvorfor bringer du offer til Herren?" Han svarede „jeg ved det ikke, kun at Herren befalede mig det" (Mose 5:6). Der kan komme tidspunkter hvor vi bliver bedt om at stige op på bjerget og ofre vore sønner, uden en fuldstændig og forudgående forklaring (se 1 Mose Bog 22:1–12. O. a.). Tro er evangeliets første princip og er et udviklingsprincip.

Jeg går ud fra at der kun er få som bedre kender Satan og hans håndlangeres virkelighed end fuldtidsmissionæren, eftersom missionæren er udsat for modstanderens gloende og flyvende pile, mens han eller hun arbejder i første linie i vor kamp mod synd. Jeg lover alle missionærer – og alle medlemmer – at hvis disse nævnte ni skridt konsekvent følges, så vil sejren bliver jeres og jeres tro og vidnesbyrd vil blive bevaret.

På samme tid –

1. kan jeg forsikre jer om, at modstand mod vores sag vidner om dens guddommelighed. Ville Satans kræfter samle sig mod os, hvis vi ikke udgjorde en trussel mod disse magter?

2. kan jeg forsikre jer om at modstand hvis man møder den og overvinder den har en lutrende indflydelse på os. Et vers i en af vores salmer lyder således:

> *„Om end gennem prøven jeg lader dig gå,*
> *din nåde tilstrækkelig skal du vist få;*
> *du skal ikke skades af prøvelsens ild,*
> *at lutre dit hjerte . . . er alt hvad jeg vil"*
> („Så sikker en grundvold" *Sange,* nr. 166).

Frelseren lærte lydighed gennem de ting som han led (se Hebr. 5:8). Joseph Smiths modgang gav ham erfaringer der var til bedste for ham (se L&P 122:7).

3. kan jeg forsikre jer om at de vande, som vi er vant til at svømme i, kun er små vandpytter når de sammenlignes med de dybe modstandsfloder, som profeten Joseph og andre har svømmet i (se L&P 127:2).

4. kan jeg forsikre jer om at vor sag er retfærdig og at den vil opnå succes uanset hvilken modstand der udøves mod os. Sidste dages hellige fra vor tid er blevet styrket gennem disse ord: „Mennesket kunne lige så godt strække sin svage arm ud for at standse Missouriflo-

den i dens løb eller vende strømmen i modsat retning, som hindre den Almægtige i at udgyde kundskab fra Himlen over de sidste dages helliges hoveder" (L&P 121:33).

Præsident Brigham Young har sagt: „Hver gang man viser modstand overfor mormonismen, så hjælper man den blot til at vokse for man får den aldrig til at blive mindre. Det har den almægtige Herre sørget for" (*Discourses of Brigham Young,* udvalgt af John A. Widtsoe, Salt Lake City, Deseret Book Co., 1941, s. 351).

Af hele mit hjerte bønfalder jeg jer, som bevæger jer i udkanten af vores tro, om at søge den sikkerhed som findes i troens midte. Dette kan bedst gøres ved at I rådføre jer med jeres ledere og forbliver indenfor de helliges fællesskabs cirkler samt modtager næring fra Guds gode ord. Tillad ikke troløse mennesker, at få jer væk fra den rette vej eller bringe jeres eksistens til ophør (se Moroni 6).

Og jeg beder for dem som beskæftiger sig med den højeste form for tyveri – det at berøve mennesker deres dyrebare vidnesbyrd. Hvis noget sådant fortsættes vil det blot lede til den frugtesløshed og tomhed, som findes i en drøm i et syn om natten (se 2 Nephi 27:3; Ap. g. 5:33–39).

Må Gud hjælpe os i vores kamp imod synd. Selv om vi er få i antal og ringe i herredømme, må vi så gå fremad „udrustet med retfærdighed og Guds kraft i stor herlighed" (1 Nephi 14:14) det er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

To medlemmer af De halvfjerds' Præsidium lytter til konferencen, ældste Carlos E. Asay og ældste M. Russell Ballard

„Mine får hører min røst"

Ældste Yoshihiko Kikuchi
De halvfjerds' første Kvorum

Jeg føler mig ydmyg og priviligeret over at være sammen med jer brødre og søstre denne eftermiddag. Jeg håber og beder om at Herrens Ånd vil være hos mig så at vi må kunne kommunikere sammen.

Jeg ved af hele mit hjerte og hele min sjæl at vor himmelske Fader lever. Han lever i sandhed. Jeg ved at vor himmelske Fader findes og at han er rede til at besvare vore oprigtige bønner. Han har talt til sine børn i fordums tid, han har talt til os i vor tid, til vor tids mennesker i denne sidste uddeling. Vor Fader introducerede sin søn Jesus Kristus for de mennesker som boede på det amerikanske kontinent.

Mormons Bog vidner: „(de) hørte . . . en røst, som om den kom fra himlen; og de så sig omkring, thi de forstod ikke røsten, som de hørte, og det var ikke en barsk stemme og heller ikke en høj stemme; men selv om det var en stille, sagte røst, så gennemtrængte den dem, som hørte den, til det inderste, så at der ikke fandtes nogen del af deres legeme, som den ikke fik til at skælve; ja, den gennemtrængte dem i selve sjælens inderste og gjorde, at deres hjerter brændte.

Og for tredie gang hørte de røsten og åbnede ørerne for at høre, og deres øjne var rettet mod det sted, hvorfra lyden kom, og de så bestandig op mod himlen, hvorfra lyden kom.

Og se, tredie gang forstod de røsten, som de hørte, og den sagde til dem:

Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham" (3 Nephi 11:3,5–7, fremhævning tilføjet).

Jeg ved, at den samme Fader talte til de jødiske folk på den østlige halvkugle. Da vor Herre Jesus Kristus blev døbt vidner Bibelen: „Og se Himlene åbnedes og han så Guds Ånd dale ned som en due og komme over ham.

Og se, der lød en røst fra Himlene, som sagde: ‚Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag.'" (Matt. 3:16–17).

Jeg ved, at Faderen og Sønnen en tidlig

morgen i foråret 1820 viste sig for drengen Joseph Smith i staten New York. Joseph Smith vidnede: „Jeg (så) en lyssøjle lige over mit hovede, stærkere end solens glans, og den dalede gradvist ned, indtil den hvilede på mig.

Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodser enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, og kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!*" (Joseph Smith 2:16–17).

Jeg ved at Joseph Smith så Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus. Og jeg ved at Joseph var en sand, levende Guds profet. På samme måde som Joseph Smith i vor tid og de fordums disciple og apostle, både på den vestlige og østlige halvkugle, så ved jeg også at vor himmelske Fader eget vidnesbyrd er sandt: Jesus af Nazaret er hans elskede Søn, i hvem han har velbehag. Hør ham!

Jeg ved at Jesus af Nazaret født i Judæas land at han gik langs Genesarets sø og på Palæstinas marker og sletter. Det er hans eget vidnesbyrd, som vi skal høre, det som han bar overfor Marta der var søster til hans ven Lazarus. Ældste Monson nævnte i går dette skriftsted:

„Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om end han dør. Og enhver som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø. Tror du det?" (Joh. 11:25–26).

Brødre og søstre, jeg tror på dette af hele mit hjerte og hele min sjæl. *Jeg ved at denne samme Jesus overdrog Joseph Smith al magt og myndighed, der var nødvendig for atter at genoprette Guds rige på denne jord, således at ethvert menneske kunne få mulighed for at høre Faderens elskede Søn.*

Jeg ved, at vor himmelske Fader elsker os så meget, at han gennem sin Søn har tilvejebragt en måde hvorpå vi kan leve i dette liv. Gennem genoprettelsen af Herren Jesu Kristi evangelium har han tilvejebragt en måde, hvorpå vi kan finde evig lykke, ja, sand lykke.

Mine brødre og søstre, mange af vor Faders børn i Japan og Korea tror også på vor himmelske Faders vidnesbyrd og lytter til hans elskede Søn.

Kort før jeg kom her til denne konference modtog jeg et vidunderligt brev fra en kvinde, som for 13 år siden havde mistet sin ægtemand. Jeg vil gerne læse det for jer. Hun sagde: „Jeg var alene tilbage til at opdrage mine to sønner. Da jeg overværede dåbsmødet der blev afholdt for min ældste søn, der på det tidspunkt gik i gymnasiet, kunne jeg ikke undgå at føle den vidunderlige atmosfære som omgav mig. Jeg blev så påvirket af den kærlige ånd hos de hellige. Hvor følte jeg mig dog rig og ydmyg. Jeg så min søn klædt i hvidt stige ned i vandet. Stavspræsidentens hustru hviskede til mig, at hans synder ville blive vasket bort. Jeg blev så overvældet af dette øjebliks skønhed, at jeg fik tårer i øjnene og mærkede mit hjerte græde af glæde. På det tidspunkt ønskede jeg at vide noget om mig selv. Hvad med mig? Hvad med mig? Var det muligt at også jeg kunne

To beretninger som fortæller om nutidig missionering verden over.

opleve at få bortvasket mine synder? Hvis mine synder kunne blive vasket bort og jeg endnu engang kunne blive ren, så ønskede også jeg at blive døbt." Efter i fire dage at have studeret og bedt sammen med missionærerne kom også hun til at acceptere Frelseren og blev døbt. En tid herefter gik hendes yngste søn også i dåbens vande. Nu forbereder søster Masako Anan og hendes to drenge sig til at drage til Tokyo templet for at blive beseglet som en familie til deres afdøde far for tid og evighed. O, hvor vidunderlig er ikke evangeliets magt som kan ændre menneskers hjerter fra sorg og fortvivlelse til lykke og glæde! O hvor vidunderligt er det ikke at vide, at den magt som blev overdraget Joseph Smith kan ændre menneskers hjerter!

Jeg ved at evangeliet er blevet gengivet og at Guds sande kirke er blevet genoprettet her på denne jord. Jeg inviterer ydmygt alle mine venner og siger ydmygt i dag: „Kom og få del i dette levende vand. Tro på Faderens vidnesbyrd: (dette er) min Søn den elskede, i hvem jeg har velbehag, . . . hør ham" (3 Nephi 11:7). Jeg ved at Mormons Bog ligesom Bibelen lyder bekendt for dem, som ønsker at høre Faderens elskede Søn. Det er Guds ord og det har magt til at forandre menneskesjælene.

Lad mig give jer et eksempel på en bror fra Korea, som hørte Frelserens stemme. Broder Choi havde for ni måneder siden forladt sin hustru, sine to børn og sin mor. En dag bankede missionærerne på i den lille by Kwang Ju i Korea. De fandt hans familie og familien begyndte at studere sammen med missionærerne og blev snart døbt. Missionærerne begyndte på familiehjemmeaftenprogrammen sammen med denne familie.

En dag købte den 7–årige datter en

Mormons Bog af en missionær, og sendte den med sit enkle og alligevel smukke vidnesbyrd til sin far. To missionærer bragte bogen til hendes far og bar deres stærke, faste vidnesbyrd om evangeliets sandhed og familiens betydning. Hendes far undrede sig over hvorfor disse mennesker var så bekymrede og venlige overfor ham, og hans familie. Da det blev aften begyndte han at læse og hørte Herrens kendte stemme. Således blev han inspireret og fandt, at det var sandt. Han fandt også det vidnesbyrd, som hans datter havde skrevet. Jeg vil gerne dele det med jer brødre og søstre, hun sagde:

„Aboji, Aboji, Aboji" som oversat betyder „Far, far, far" „jeg vil gerne have familiehjemmeaften med dig! kom tilbage! vi elsker dig! jeg elsker dig! jeg behøver dig! jeg ønsker at du skal læse denne bog! vor himmelske Fader elsker dig!"

Broder Choi blev så inspireret og opløftet ved at læse Mormons Bog og så rørt af den og sin datters vidnesbyrd, at han bad missionærerne døbe sig. Derfor blev

denne familie genforenet og broder Choi er nu biskop i Kwang Ju 3 ward. Han sidder her i tabernaklet i dag, som et levende eksempel på én, der hørte Frelserens stemme fra Mormons Bog.
Å, hvor har vi dog brug for Herrens missionærer til at bringe Faderens vidnesbyrd om hans elskede Søn ud til alle folkeslag stammer og tungemål! Der må være mange som biskop Choi og søster Anan i jeres eget nabolag.
Jeg ved at Spencer W. Kimball er en Herrens profet. Han er en levende profet. Han belærer os indtrængende om at vi bør øge vort tempo og vor indsats; gør det nu! Præsident Kimball, du er en Herrens levende profet, du er en mand som er blevet foragtet og fyldt med sorg, som Job i fordums tid og alligevel er du klar til at fortsætte til at bestige endnu et bjerg. Vi elsker dig, vi behøver dig.
Brødre og søstre, hvorfor lytter vi ikke mere ydmygt til denne Herrens tjener, så vi kan øge vores indsats og dele dette vidunderlige, Herren Jesu Kristi evangelium med endnu en biskop Choi og endnu en søster Anan. Jeg beder ydmygt i Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

Lær dem hvorfor

Ældste Paul H. Dunn
De halvfjerds' første Kvorum

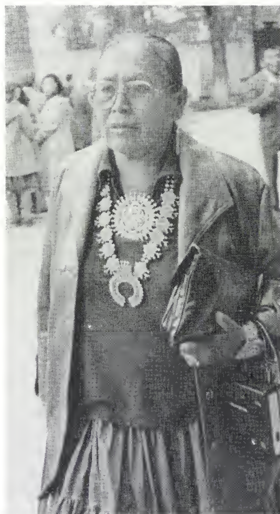
Det er en ganske særlig glæde for mig endnu engang at stå foran jer søskende og fornemme jeres gode ånd. Jeg er glad fordi vi er venner.
Ser I, konferencen er en dejlig tid fordi vi bliver åndeligt opløftede, kan være sammen og modtage kloge råd. Nu hvor vi har hørt alle disse gode råd kan jeg ikke lade være med at tænke på den unge sportsmand som havde forsøgt næsten alle sportsgrene undtagen falskærmsudspring. Derfor tog han nogle teorikurser i faldskærmsudspring.
Da dagen kom hvor han for første gang skulle springe alene blev han lidt bange, så han gik ind til sin instruktør og sagde: „Jeg er ikke sikker på at jeg ønsker at fortsætte med dette her."
Instruktøren sagde: „Du skal ikke være bange. Vi skal nok passe på dig, du får 2

ekstra faldskærme med dig når du springer."
Flyvemaskinen startede og nåede op i 900 m højde. Det var med frygt og bæven den unge mand lod sig skubbe ud. Da han var kommet omkring 600 m ned kom han i tanker om at han skulle trække i udløsningssnoren. Det gjorde han men faldskærmen åbnede sig ikke. Han trak derpå i den anden snor og den skærm åbnede sig heller ikke. Derpå trak han i den tredie snor og den 3. skærm åbnede sig heller ikke.
Til hans store forbløffelse mødte han netop på dette tidspunkt en mand som kom op i luften nede fra jorden. De passerede hinanden på vejen. Den unge faldskærmsudspringer råbte til sin nyfundne ven: „Undskyld," sagde han „du kender vel ikke noget til faldskærme?"
„Nej," svarede vennen, „men du skulle vel ikke kende noget til petroleumsovne?"
Jeg tror at vi allesammen har brug for gode råd. Det sker ofte at forældre og unge mennesker spørger mig: „Hvordan underviser man i evangeliet så det bliver meningsfyldt og anvendeligt?" Kære søskende ved I, at når man skal lære et nyt begreb eller princip eller ændre et adfærdsmønster, så kræver det at man tager 5 vigtige skridt?
For det første – skal man påvirke et menneske. *For det andet* – er der loven om gentagelse. *For det tredie* – skal man få det menneske til at forstå hvorfor. Mennesker i alle aldre ønsker at kende svarene på hvorfor'erne i evangeliet og ikke blot at kende reglerne. Det er det aller vigtigste aspekt i undervisning, fordi *det fjerde* skridt er overbevisning og *det femte* anvendelse og disse to skridt kan ikke tages, før man har forstået.
Alt for ofte lyder vores svar til unge menneskers spørgsmål: „Jo fordi skriften siger det" eller „det har vore ledere sagt". Unge mennesker ønsker at vide hvorfor skrifterne siger således og hvorfor ledere er så bekymrede.
Lad mig fortælle jer en personlig oplevelse jeg havde for nogle år siden på universitetet.
Jeg havde deltaget i et ganske særligt møde sammen med nogle unge mennesker. Vi havde talt om tempelægteskab. Da vi forlod mødet fulgtes jeg med tre unge piger, og en af dem kendte jeg ganske godt. Jeg havde hørt at hun gik sammen med en dreng der ikke var medlem af kirken, og jeg sagde forsigtigt til hende, at man har en tendens til at gifte sig med den man går ud med. Jeg sagde: „Jeg glæder mig til den dag jeg kan forrette din vielse i templet."
Hun kiggede på mig og sagde: „Ja men jeg er ikke sikker på at jeg skal giftes i templet."
Og jeg sagde „Hvorfor ikke?"
Hun kiggede på mig som kun unge mennesker kan og sagde: „Hvorfor skulle jeg det?"
„Nå ja, mødre, fædre og lærere ! Hvad siger man så ?"
Og jeg gjorde ligesom de fleste lærere standsede op og tænkte mig om. Og så sagde jeg idet jeg håbede på at få inspiration: „Hvorfor skulle du ikke?"
Hun kiggede på mig igen og sagde: „Vil du virkelig gerne vide det?"
Og jeg sagde: „Ja, vær sød at fortælle mig det."
Hun sagde: „Hvor godt kender du min far?"
Jeg svarede: „Ganske godt."
Hun sagde: „Min far ser så god ud når han er sammen med andre. Jo han er en god mand, men han er en lille smule hyklerisk." Hun sagde: „Du skulle se

hvordan han behandler min mor derhjemme. Og du ved min mor og far er viet i templet. Jeg ønsker ikke et ægteskab som deres." Hun sagde: „Hvor godt kender du bror og søster det og det?" – Andre bekendte.
Jeg sagde: „Jeg kender dem."
Hun sagde: „Ved du, at jeg somme tider passer deres børn? De er også viet i templet og jeg vil ikke bryde mig om et ægteskab som det de har." Hun sagde: „Hvor godt kender du hr. og fru. det og det?" Det er nogle dejlige mennesker som bor i nabolaget, men de er ikke medlemmer af kirken. De har ti børn. Hun sagde: „Jeg passer også deres børn, og jeg kunne godt tænke mig et ægteskab som det de har."
Nå, hvad siger I til det far og mor og lærere? Fortæller I dem hvad skrifterne siger de skal gøre? Ja det er det ledere underviser om. Men unge mennesker ønsker at vide hvorfor og af hvilken grund.
Jeg var stadig en lille smule forvirret. I nærheden af os stod en anden ung pige. Jeg vendte mig om mod hende og sagde: „Hvordan ville du svare på dette her?" Hun var straks parat. Hun vendte sig om mod sin veninde og sagde: „Jane du er ikke retfærdig."
Jane sagde: „Hvorfor ikke?"
Hun sagde: „Fordi du dømmer kirken på grund af to, tre eksempler som ikke nødvendigvis repræsenterer det vi tror på og underviser om eller hvordan vi bør leve." Hun sagde: „Lad mig stille dig en spørgsmål. Hvornår har du sidste gang været inde i en personlig krise, måske en skuffelse med en ung mand, en eksamen-

sopgave, eller et forhold til andre mennesker der har bekymret dig en lille smule og hvor din far har fornemmet det og er kommet ind i dit værelse og har sat sig på sengekanten har strøget dig over håret og sagt: ‚Kunne du ikke tænke dig en velsignelse i aften?'"
Jane kiggede på hende og sagde: „Det har min far da aldrig gjort."
Den unge pige sagde: „Men det har min far."
Så gik de videre sammen mens hun fortalte, hvordan hendes far regelmæssigt underviste familien. De udvekslede erfaringer om familiebøn. Hun nævnede otte – ni tilfælde lige efter hinanden. Jeg kunne se en forandring hos Jane. Man kunne se i Janes øjne at hun tænkte: „Ja, jeg kunne tænke mig en sådan mand."
For nogle måneder siden havde jeg den fornøjelse at forrette denne vielse i templet. Jeg kan godt lide den tanke, at det var den aften der skete en forandring.
De fleste forkerte valg som træffes, før eller efter et ægteskab, træffes ikke på grund af oprør, eller fordi man har i sinde at begå fejl, men på grund af fejloplysninger, dårlig kommunikation og mangel på forståelse. Hvis parrene virkelig forstår hvad evigt ægteskab er, hvorfor det er så vigtigt, og hvordan man kan opnå det, er der i de fleste tilfælde ingen som behøver at overbevise dem om at de bør træffe det rette valg; der er i virkeligheden heller ingen der ville kunne overtale dem til ikke at træffe de rette valg.
Lad mig stille jer unge mennesker et spørgsmål. Har I nogen sinde undret jer over hvorfor Gud giver os forbud mod at gøre visse ting, råder os så kraftigt imod dem, advarer os, ja oven i købet befaler os? Tror I at disse befalinger er tilfældige luner eller mærkværdige eksamensopgaver, almindeligheder som er vigtige for nogle mennesker men ikke for andre?
Det tror jeg ikke. *Guds befalinger er kærlige råd fra en klog Fader.* Vores forståelse af Gud og vores begreber om at han er en kærlig og personlig himmelsk Fader tillader ingen anden definition. Han giver os befalinger, fordi han elsker os og ønsker vi skal være lykkelige. Kyskhed er et udmærket eksempel. Gud ved simpelthen at dyd bærer lønnen i sig selv, at hvis vi passer på os selv til fordel for en evig ægtefælle, vil denne forpligtelse blive endnu smukkere og til endnu større glæde. Det er ganske enkelt et spørgsmål om man ønsker at få en krone nu eller en diamant senere. Enhver øjeblikkelig fornøjelse, som kan resultere i et førægteskabeligt forhold, kan ikke sammenlignes med den uendelige meget større glæde ved at være ét i ægteskabet. Og den tidligere tilfredsstillelse kan ødelægge mulighederne senere. Kyskhed er som at sætte penge i banken. Når man sparer sig selv vil man spare sammen til glæden – glæden ved at tilhører den ene og kun den ene. I sparer sammen til glæden ved at kunne sige: „Jeg er din og jeg har aldrig tilhørt andre."
Nogle vil spørge: „Hvad nu hvis vi allerede ved hvem den ene er? Hvad nu hvis vi allerede har forpligtet os og vi bare venter på ceremonien?" Svaret lyder: *Det er ikke blot en ceremoni*, det er en pagt – med både Gud og med din partner, og når man *venter* viser man den dybeste kærlighed og respekt for begge parter.
Nogle vil sige: „Men vi elsker hinanden alt for meget til at kunne vente." Svaret til dette er, at der ikke findes noget der

hedder at elske hinanden for meget, og at det er for megen selviskhed og ikke kærlighed, når man går imod guddommelige råd og taler for at bryde dyd.
Enhver kærlighed som skal være evig må nødvendigvis bl. a. omfatte respekt, tro, tillid, beundring, ærværdighed, og der må være åndelige og mentale aspekter i den såvel som fysiske og følelsesmæssige. Intet forhold hvad enten det er verdsligt eller evigt, kan eksistere uden disse egenskaber. Enhver kærlighedsroman fyldt med nøjagtige beskrivelser af elendighed, fordi disse egenskaber mangler.
Hvis det fysiske har en tendens til at være dominerende hos jer vil der være så mere grund til at beherske det og finde andre værdimålere. *Behersk* er det ord som den kloge fader Alma anvendte, da han rådgav sin søn Shiblon og det løfte han tilføjede er nøglen til forståelse: „Behersk ... dine lidenskaber, så du kan være fyldt med kærlighed" (Alma 38:12). Beherskelse øger styrken, giver større magt og større kærlighed. Der er nøjagtigt to måder at styre en hest på. (Vi lærte en lille smule om det i aftes til præstedømmemødet.) Den ene måde går ud på at dræbe den, den anden på at beherske den. Alma har aldrig sagt, at man skal dræbe sine lidenskaber. Det betyder ikke at lidenskaber dårlige, og at vi ikke bør have dem. Tværtimod, de ting som vi elsker, og hvis magt vi respekterer, må vi beherske.
En hest er stærkere end et menneske derfor må mennesket beherske den, således at han har herredømmet over dens kræfter, og anvender dem til noget godt. Lidenskaber er stærkere end vi er,

„Gud giver os befalinger fordi han elsker os og ønsker vi skal være lykkelige. Hans bud viser os vejen til lykke."

derfor må vi beherske dem og styre deres kræfter, og anvende dem til at styrke et ægteskab, og forme det til noget evigt. Men man er nødt til at vide hvordan man behersker en hest eller en lidenskab. Husk at et fysisk forhold simpelthen er

for smukt til at sætte over styr, for vidunderligt til at gå til spilde. Det er som sølv der er for kostbart til at lægge upudset frem til en smuk banket.
Husk at har man forstået hvorfor, når man undervises, vil man udvikle den rette indstilling eller ændre adfærd. Jeg beder til at Gud vil skænke os visdom til at undervise klogt og med forståelse i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

„Mit speciale er barmhjertighed"

Ældste Marion D. Hanks
De halvfjerds' første Kvorum

Mit emne i dag er barmhjertighed. Digteren skrev at barmhjertighed er „velsignelser til to – den velsigner giveren og modtageren" og derpå tilføjede han: „Den jordiske magt viser således, at den ligner Guds magt – når barmhjertighed mildner retfærdighed." (*Købmanden i Venedig,* 4. akt.)
Jeg er sikker på, at alle som er indenfor min stemmes rækkevidde i dag, går ind for barmhjertighed. Men når barmhjertighed kun betragtes som et princip, upersonlig barmhjertighed, er den ikke til mere nytte eller nogen større dyd end upersonlig tro, eller upersonlig omvendelse, eller upersonlig kærlighed.
Som ny missionspræsident for nogle år siden aflagde jeg en slags pligtbesøg hos en god mand med en stærk mening. Han ønskede at tale med mig om bedømmelsen af en fejltagelse, som en ung missionær havde gjort. Det var ganske harmløst og blot en misforståelse, som den unge mand oprigtigt havde bedt om tilgivelse for. Jeg var fuldt ud tilfreds med denne løsning. Men det var min ven ikke. Han insisterede på at der skulle foreligge en eller anden form for straf, en offentlig straf som sikrede en ydmygelse. Den unge mand måtte betale, og jeg måtte sørge for at han blev straffet.
Vi talte fornuftigt sammen om det. Hans indstilling var, at retfærdighed kræver sin løn, og at nåden ikke kan berøve

retfærdigheden sit. Det var jeg enig med manden i, og mindede ham om at de ord han havde citeret var nævnt i en hændelse i Mormons Bog, hvor en af Guds udvalgte tjenere tidligt i sit liv havde haft desperat brug for barmhjertighed, og havde modtaget den, og at han nu var i færd med at undervise en uomvendt søn, som søgte retfærdighed i en alvorlig synd han selv havde begået. Faderen Alma underviste Corianton om forsoningens konsekvenser, og medens han anerkendte retfærdighedens plads vidnede han tre gange om Guds „barmhjertighedsplan" som Kristus havde tilvejebragt gennem sin hellige gave.

„Nåden gør krav på den bodfærdige," sagde han.

„Nåden gør ligeledes fordring på alt, hvad der tilhører den" (Alma 42:23,24). Der vil blive skænket „omvendelse ... hvilken omvendelse barmhjertighed kræver; ellers gør retfærdigheden krav på mennesket" (Alma 42:22).

Corianton lyttede, omvendte sig og fik tilgivelse, og som følge deraf gik han i gang med at missionere for at „bringe sjæle til omvendelse, så at den store nådens plan må kunne have krav på dem" (Alma 42:31).

Det var en stor synd Alma havde begået. Det som missionæren her var skyld i, var sket i uvidenhed og var en bagatel. Jeg mente at vores samtale kunne løse problemet. Men det kunne den ikke.

Min vært lænede sig hen over bordet og sagde indtrængende til mig: „Jeg ønsker retfærdighed!"

Jeg svarede roligt: „Jeg ønsker barmhjertighed."

Dette gentog han tre gange med stadig større styrke: „Jeg ønsker retfærdighed!"

Og for hver gang svarede jeg stadig blidere: „Jeg ønsker barmhjertighed."

Vi skiltes, men forinden traf vi aftale om at det var mit ansvar at behandle sagen, at give retfærdigheden hvad den krævede, og lade barmhjertigheden kræve sit. Han er nu gået til sin evige belønning. Jeg husker ham med respekt og medfølelse. Jeg lærte ham godt at kende, jeg holdt af ham, og blev klar over at han ligesom de fleste andre af os havde brug for den barmhjertighed, som Kristus har lovet de angerfulde.

Siden har jeg ofte tænkt over det øjeblik: „Jeg ønsker retfærdighed!" „Jeg ønsker barmhjertighed."

For nylig sad jeg næsten en halv verden fra denne mand, sammen med en anden god mand. Han bragte lys og varme og godt humør med sig ind i lokalet, og jeg lyttede til ham med stor interesse, mens han fortalte denne „før og efter" historie. Historien om „før" handlede om dengang han ikke levede et kristent liv, og arbejdede i et stresset erhverv med barske arbejdskammerater, og hvordan han havde en tendens til at følge den store flok, og tilegne sig alle deres dårlige vaner. Han var ikke opmærksom over for sin hustru og sine børn, han bekymrede sig ikke om sin familie, han var ulykkelig og havde dårlig samvittighed, og han fik lidt efter lidt en alvorlig fysisk sygdom.

Så kom to unge mænd og ringede på hans dør. De repræsenterede Herren, og sagde de havde et budskab om evig sandhed til ham og hans famiie: Jesu Kristi evangelium som var gengivet til jorden. Jesu Kristi kirke er genoprettet og ethvert menneske og enhver familie har stor betydning for Gud, og ved hjælp af Guds plan kan vi finde en hensigt og mening med livet. Det er meningen at

Medlemmer af De tolvs kvorum, præsident Ezra Taft Benson til venstre, ældste Mark E. Petersen og ældste LeGrand Richards

familien skal være sammen i al evighed, og der findes en måde hvorpå man for sig selv kan vide at disse ting er sande, sagde de. Helligånden vil bekræfte denne viden overfor mennesker som oprigtigt søger.

Han lyttede, og troede. Han aflagde omgående sine dårlige vaner. Hans hustru og børn accepterede også. Deres liv ændredes. De studerede og bad og tilbad Gud, kom i kirken og levede i åndens lys. Han fik bedre arbejde, og snart opstod der nye muligheder, tilliden til ham blev genoprettet, og han fik som følge deraf påny ry for at være pålidelig.

Ved afslutningen af hans beretning kom en strålende troserklæring – den kom uden selvbevidsthed, pral eller svig: „Jeg ligner Herren på ét punkt" „Mit speciale er barmhjertighed."

Mit speciale er barmhjertighed!

Man har ikke levet ret lang tid med skrifterne før man opdager at Gud vor Fader og hans hellige Søn også har specialer.

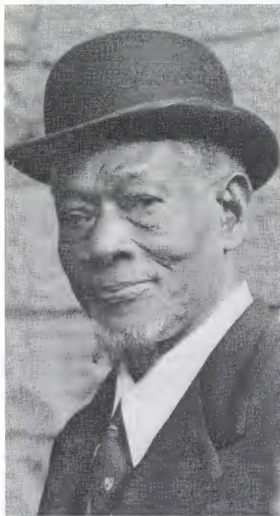
Faderens speciale er barmhjertighed.

Esajas kom på sin tid med et strengt råd og en advarsel til sit folk. Han sagde at de var „et stivsindet folk, svigefulde børn, børn, der ikke ville høre Herrens lov,

som siger til seerne: ‚Se ingen syner!' Til fremsynet: ‚Skuer os ikke det rette! Tal smiger til os, skuer os blændværk'" (Esajas 30:9–10).

Han talte om deres vederstykkeligheder, deres uretfærdigheder, hvordan de afviste ham, for at holde sig til den verdslige magt. Men til trods for alle disse ting bekendtgør den hellige optegnelse:

„Derfor længes Herren efter at vise eder nåde, derfor står han op for at forbarme sig over eder. Thi rettens Gud er Herren" (Esajas 30:18).
Han længtes efter at være nådig! Han elsker at være barmhjertig! Profeterne kalder ham „Barmhjertighedens Fader" (2 Kor. 1:3). De taler om hans „store barmhjertighed" (1 Pet. 1:3), og erklærer at „den der, omvender sig og ikke forhærder sit hjerte, (skal) have krav på barmhjertighed" (Alma 12:34). De taler om hans „visdom, nåde og barmhjertidhed" (2 Nephi 9:8). Og oven i alt dette bærer de vidnesbyrd om, at vor Fader „ej evigt gemmer på vrede, men gerne er nådig" (Mika 7:18).

Faderens speciale er barmhjertighed.
Frelserens speciale er barmhjertighed.
Han sagde de ting til verden, som han havde hørt af sin Fader. „Hvad jeg har hørt af ham, taler jeg til verden" (Joh. 8:26,).
I skrifterne lærer vi at han påtog sig menneskeskikkelse og havde „medlidenhed med vores skrøbeligheder" (Heb.4:15). „Derfor måtte han i et og alt blive sine brødre lig, for at han i sin tjeneste for Gud kunne blive barmhjertig og trofast ypperstepræst" (Heb. 2:17).
Der er én som forstår, én som har medfølelse. Han blev misforstået, afskyet, kendte til den største ensomhed, han var fattig, og havde ikke det sted hvor han kunne lægge sit hovede til hvile. Han led sjælens strid og kvaler.
Han forstår.
Han kan tilgive og bringe fred.
Frelserens speciale er barmhjertighed.
Og han kræver også at vort speciale skal være barmhjertighed.
„Vær barmhjertige, ligesom jeres fader er barmhjertig" (Luk. 6:36).
Af Mika bliver vi belært om hvad mandens hele pligt er: „At øve ret . . . vise kærlighed og vandre ydmygt med din Gud" (Mika 6:8).
Vore individuelle behov for barmhjertighed, og barmhjertighedens betingelser, forklares i en lignelse om to mænd som gik op til templet for at bede. Den ene bekendtgjorde stolt sin egen fuldkommenhed og sin retfærdighed. Den anden „ville ikke engang løfte sine øjne mod himlen, men slog sig for sit bryst og sagde: ,Gud! vær mig synder nådig!'" Herren siger om denne ærlige og beskedne mand at han „gik retfærdiggjort hjem til sit hus, men den anden ikke" (Luk. 18:13–14).

Frelseren belærte om meningen med barmhjertighed i lignelsen om en mand, der blev overfaldet og efterladt i vejsiden. I denne rørende historie om samaritaneren, fortæller han om to mænd som

„Kristi løfte om barmhjertighed er garanteret dem som finder ham og stoler på ham, og vi må som repræsentanter gøre som han ville gøre, dersom han var på jorden nu."

gik forbi uden at hjælpe og om en som standsede op for at hjælpe. Hvem af disse tre, spørger Herren, var denne mands næste? Og han besvarede selv spørgsmålet ved at sige: „Den, som øvede barmhjertighed imod ham. Da sagde Jesus til ham: „Gå du hen og gør ligeså!" (Luk. 10:37).

Således må vi vise barmhjertighed som Gud viser barmhjertighed overfor menneskene, og barmhjertighedens vej er lige så bred som hele den menneskelige families behov. Salmisten råbte: „Vær mig nådig, Herre, thi jeg er angst" (Sal. 31:10).

Vi er allesammen angst. Der findes på jorden intet retfærdigt menneske, som kun gør godt og som ikke synder. (Se Præd. 7:20).

I en af de mest personlig lignelser identificerer Frelseren sig fuldt ud med den sultne, den tørstige, den nøgne, den hjemløse, den syge, og den som er i fængsel." Thi jeg var sulten, og I gav mig at spise . . . jeg var fremmed, og I tog jer af mig" (Matt. 25:35). Der er så mange som bærer på jordiske byrder – den som er slået med synd, de fattige, de som lider, de som er syge, de ensomme, de bedrøvede, de oversete. Kristi løfte om barmhjertighed er garanteret dem, som finder ham og stoler på ham. Han som kunne stilne stormen og bølgerne kan bringe fred til syndere og til lidende hellige. Vi som er hans repræsentanter kan ikke nøjes med at forkynde hans ord, men vi må repræsentere ham ved at gøre mod de mindste af hans brødre, som han selv ville have gjort hvis han havde været her lige nu.

En tidligere skolelærer befandt sig i en flygtningelejr i Asien. Han var flygtet fra sit land sammen med sin mor, efter at have overværet at andre i deres familie brutalt blev myrdet. Moderen var blevet så grusomt mishandlet, at hun havde sværget aldrig nogen sinde igen at tale i denne fordærvede verden. Det var hendes måde at protestere imod den ondskab, som hun og utallige andre havde været udsat for. Hun sagde ikke et ord i over fem år. Så en dag kom hun i kontakt med nogle af kirkens repræsentanter, som udfører daglige kærligheds-mirakler i adskillige flygtningelejre. De havde ingen tryllemedicin, disse uselviske unge piger som repræsenterer os på dette sted, de var ikke professionelt uddannede til at behandle folk, som har været udsat for tortur på sjæl og sind. De bad for kvinden, tog hendes hånd, og sagde nogle kærlige ord til hende, og hun svarede! For første gang i fem år talte hun, og hun har talt lige siden. Hans ånd som sagde: „Thi, vær stille" (Mark. 4:39), var nået ud til hende gennem kirkens trofaste repræsentanter, og hav-

de berørt stormcentret i en fortvivlet sjæl, stilnet kvalens storme og bølger, og gengivet tro og håb.
Jeg beder for mig selv og mine, og for jer at I må være værdige til at håndhæve den samme standard, som vores elskede bror der fandt vejen til barmhjertighed, og som i sit liv viser eksemplet på, hvad jeg har hørt ham ydmygt erklære: „Mit speciale er barmhjertighed."
„Lad os derfor med frimodighed træde frem for nådens trone for at få barmhjertighed og finde nåde" (Heb. 4:16).
I Jesu Kristi navn amen. □

Joseph Smiths udvidede arv til os

Ældste James E. Faust
De tolv apostles Kvorum

Det var fredag morgen den 28 juni 1844 – sommersolen var allerede brændende varm i Illinois. Lige siden kl. 8 denne morgen havde doktor Willard Richards, Samuel H. Smith og ni andre vandret ad den støvede landevej mellem Carthage og Nauvoo i Illinois. Den højtidelige procession bevægede sig langs vejen med to vogne belæssede med buskede grene for at beskytte vognens last mod den brændende sol.
På vognene lå den 38–årige Joseph Smiths afsjælede legeme – han var mere end 1.80 m høj – og hans 44–årige bror Hyrum, der var endnu højere end Joseph. Dr. Richards og Samuel Smith, der var bror til de to myrdede, gik bedrøvede imod Nauvoo, og talte om begivenhederne, som netop havde fundet sted dagen før, hvor Joseph og Hyrum blev skudt ned og dræbt af en bevæbnet flok banditter med malede ansigter. De to ofre havde været indlogeret i Carthage fængslet sammen med dr. Richards og John Taylor – man sagde, det var for at beskytte dem imod de 150–

200 banditter, som stormede fængslet og nedskød de ofre, som de havde udset sig. Nyheden om mordene var allerede nået Nauvoo, hvor Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige havde deres hovedkvarter. Da vognen og de trætte vagtposter kom til byen, blev de hilst med sorg og klagesange af adskillige tusinde borgere. De blodige legemer blev forsigtigt taget af vognene og båret ind i Nauvoo Mansion, hvor de blev vaskede fra top til tå. Sårene blev fyldt med vat, der var dyppet i kamfer, og man tog aftryk af begge ansigter. Ligene blev klædt i enkelt og rent tøj. Da alle disse ting var gjort blev ligene set om natten af de to mænds sørgende enker og deres børn, sammen med nogle af deres nærmeste venner. Om lørdagen kom mere end 10 000 sørgende hellige for at se resterne af deres elskede profet Joseph og hans bror, patriarken Hyrum. Derpå blev de i al hemmelighed og kærlighed begravet.(Se *„History af the Church, 6:614–31)*

Nogle af Joseph Smiths fjender hoverede over deres skændselsgerninger, og mange erklærede, at kirken, som han havde oprettet, og for hvis skyld han havde givet sit liv, ville dø sammen med ham.

Men til fjendernes overraskelse døde kirken ikke, og Joseph Smiths værk gik ikke tilbage på grund af hans jordiske død. Det, som har fundet sted i halvandethundrede år, bærer sit tydelige vidnesbyrd om værkets evige natur og om den enestående bemærkelsesværdige mand Joseph Smith. Den kirke, som han genoprettede, har udviklet sig dramatisk mange steder på jorden. Den har frembragt et enestående missionærsystem og et uforligneligt velfærdsprogram. Styrelsens system går ud på, at alle værdige mandlige medlemmer får præstedømmets magt og myndighed fra Gud, samtidig med at man erkender kvindernes ophøjede stade på lige fod med mændene. Kirken har en inspireret sundhedslov og en lov om timelig velfærd, som er langt forud for sin tid. Kirken er også gennem åbenbaring fra Gud i besiddelse af de nøgler, de frelsende principper og ordinanser, som kan bringe menneskeheden evig ophøjelse for både levende og døde.

Af disse og andre grunde er millioner af mennesker blevet medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Men hver eneste sande troende er i den sidste ende nødt til at have en overbevisning om, at Joseph Smith virkelig åbenbarede sandheden, og var en Guds profet. Hver eneste en må være overbevist om, at Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus viste sig for Joseph Smith og bemyndigede ham til at genoprette Kristi kirke på jordens overflade.

Jeg har en sådan overbevisning, og det er mit ydmyge ønske at delagtiggøre jer i nogle af de ting, som bekræfter mit vidnesbyrd om Joseph Smith og hans værk. Mit eget vidnesbyrd er mere åndeligt end videnskabeligt eller historisk. Jeg tvivler på, at Jesu Kristi evangelium, som blev gengivet til jorden gennem profeten Joseph Smith, og som alle de efterfølgende profeter har belært om, nogen sinde vil kunne bevises alene ved videnskabelige metoder. Det må accepteres ved tro og forstås gennem Guds gave og kraft. En af de sandheder, som blev åbenbaret til Joseph Smith den 27. feb. 1833, belærte f. eks. om det skadelige ved at nyde te, kaffe, tobak og spiritus. Disse lærdomme kan i vore dage bevises videnskabeligt. Det er dog min overbevisning, at de største løfter, som findes i visdomsordet (L&P 89) er

åndelige. Her gives et løfte, om at få visdom og store skatte, kundskab, og om at dødens engle vil gå forbi på samme måde, som den gjorde hos israelitterne. (Se L&P 89:19–21)

Et af de mest betydningsfulde bidrag, Joseph Smith har givet, er det arbejde, han udførte med at oversætte og udgive Mormons Bog, et helligt skrift, frembragt af fordums optegnelser. Lige da bogen blev udgivet i 1830 var der ikke mange videnskabelige eller historiske beviser til at underbygge Joseph Smiths påstande om, at optegnelserne var oversat fra metalplader, og omhandlede historien om fordums civilisationer i Nord– og Sydamerika. I dag har man udvendige beviser på disse ting, og de hjælper til at bekræfte, at Joseph Smiths fortalte sandheden om Mormons Bog.

Men vi søger også stadig åndelige vidnesbyrd, for at få bekræftet vores tro på bogen. Kritiske røster har i mange år søgt at bortforklare Mormons Bog, men det er simpelthen ikke lykkedes for dem. Teorier om den oprindelse er kommet og gået, men bogen lever videre og vidner om, at Jesus er Kristus.

De mest objektive og analyserende videnskabsmænd er kommet til at indse, at det ville have været umuligt for en dreng som Joseph Smith, som ingen uddannelse havde og som var opdraget ude på landet i Amerika, at skrive Mormons Bog. Den indeholder så mange høje begreber og forskellige skrivemåder, og den er samlet på en sådan måde, at den ikke kunne forfattes af et enkelt menneske. Ærlige undersøgere kan blive ledet ved tro og blive klar over, at Joseph Smith virkelig oversatte Mormons Bog fra de fordums guldplader, som var indgraverede med det forbedrede egyptiske tegnsprog. Ingen af de forklaringer, som alvorligt har udfordret Joseph Smiths egen beretning om Mormons Bog, har været så korrekte, at de har kunnet overleve. Halvandet århundredes beviser fortsætter, og giver en stadig større bekræftelse på, at det Joseph Smith sagde var den hele, ærlige og ydmyge sandhed.

Når jeg nu giver jer mit vidnesbyrd om Joseph Smith, så erkender jeg hans menneskelighed, sammen med hans store åndelige kraft. Han påstod ikke, at han var en guddommelig eller fuldkommen mand. Han sagde, at han blot var et jordisk menneske med menneskelige følelser og ufuldkommenheder, og at han ærligt forsøgte at udfylde den guddommelige mission, han havde fået overdraget. Således beskriver han sig selv i et nedskrevet råd, som blev givet til nogle af kirkens medlemmer, der netop var kommet til Nauvoo den 29. oktober 1842. Profeten sagde: „Jeg fortalte dem, at jeg bare er et menneske, og at de ikke måtte forvente, at jeg er fuldkommen. Hvis de forventede fuldkommenhed af mig, kunne jeg også forvente fuldkommenhed af dem, men hvis de ville bære over med mine og brødrenes ufuldkommenheder, ville jeg også bære over med deres ufuldkommenheder."*(History of the Church, 5:181)*

Jeg er imponeret over hans fuldstændige åbenhed, for ud over at han indrømmede sine menneskelige svagheder, fik han også nedskrevet de erklæringer, han fik fra Herren, som en slags kærlige irettesættelser. Efterhånden som han fik sådanne påmindelser, somme tider venligt og somme tider mere strengt, dikterede han, som Herrens talerør, disse ord til dem, som nedskrev åbenbaringerne. Der findes et sådant eksempel i L&P 5:21: „Og nu befaler jeg dig, min tjener

Joseph, at omvende dig og at vandre oprigtigtere for mig og ikke mere give efter for menneskenes overtalelser."

Selv om Joseph forsøgte at være fuldkommen, påstod han ikke, at han var det. Hvis han havde i sinde at lave et kæmpefalskneri, eller ønskede at svindle eller bedrage, ville han så have været så ærlig om sine egne menneskelige svagheder? Hans fuldstændige åbenhed, hvor han indrømmede sine menneskelige

> „Efterhånden som tiden går vil Joseph Smith træde frem som en endnu større personlighed. Han vil blive agtet mere og mere af menneskeheden."

skrøbeligheder og dikterede Guds kærlige irettesættelser, giver os et magtfuldt bevis på hans ærlighed. Hans udtalelser hviler på et mere solidt grundlag, fordi erklæringerne er stik imod den menneskelige natur og selvets interesser.

Han vidste, at en sådan åbenhed ville gøre ham til genstand for had, latterliggørelse og misbilligelse – og det gjorde det virkelig – men han fortalte åbent og ærligt sandheden. Han blev tidligt i sin tjenestegerning forberedt på sådanne vanskeligheder i livet. Kun tre år efter den strålende åbenbaring, hvor han så Faderen og Jesus Kristus, fortalte englen Moroni i 1823, at hans navn ville blive kendt for godt og ondt blandt alle nationer, stammer, tungemål og folk, og at han ville blive kendt for både godt og ondt. (Se Joseph Smith 2:33). Men den koncentrerede ondskab og forfølgelse Joseph blev udsat for overraskede selv ham, og forårsagede at han ved en bestemt lejlighed spurgte: „Hvorfor skulle ellers mørkets magter forene sig imod mig? Hvorfor modstanden og forfølgelserne, som rejste sig imod mig, medens jeg endnu næsten kun var et barn?" (Josephs Smith 2:20). Men han imødegik udfordringerne og overvandt prøvelserne, og han blev stærkere af det.

Vi bør ikke lægge overdreven vægt på Joseph Smiths fejlbarlighed eller jordiske fejl. Det var kun fejl, som ethvert menneskeligt væsen har. Joseph Smith og hans værk havde Guddommens velsignelse. Ved en bestemt lejlighed sagde Herren til ham: „Sandelig, så siger Herren til dig, min tjener Joseph: Jeg finder behag i det offer og den bekendelse, som du har aflagt; thi i dette øjemed har jeg oprejst dig, for at jeg kunne vise min visdom gennem det, som er skrøbeligt på jorden "(L&P 124:1).

Jeg er dybt imponeret af den slags mennesker, som blev Joseph Smiths medarbejdere. Hans personlighed virkede som en magnet på mange mennesker, han tiltrak mennesker i alle aldre og fra alle samfundslag. Mange af dem han inspirerede var højt intelligente, uddannede og dygtige mænd og kvinder. Det mod de udviste, på Joseph Smiths og hans værks vegne, samt de ofre, de ydelser og den hengivenhed de udviste, er næsten ikke til at tro på.

I begyndelsen af min tale nævnte jeg dr. Willard Richards, hvis loyalitet overfor Josephs var typisk. Før Joseph tog til Carthage fængslet, sagde han til dr. Richards: „,Hvis vi bliver indsat i cellen, vil du så tage med os?' Doktoren

svarede: ‚Broder Joseph, du spurgte mig ikke, da vi krydsede floden – du spurgte mig ikke om jeg ville tage med til Carthage – du spurgte mig ikke om jeg ville til fængslet sammen med dig – og tror du jeg vil svigte dig nu? Jeg skal sige dig, hvad jeg vil gøre. Hvis du bliver dømt for forræderi, vil jeg lade mig hænge i dit sted, så du kan gå fri.' Joseph svarede: ‚Det kan du ikke.' Doktoren svarede: ‚Det vil jeg.'" *(History of the Church, 6:616)*.

Efter Joseph Smiths martyrium blev han efterfulgt af profeten Brigham Young, som var en praktisk og dygtig mand. Brigham Young sagde om Joseph Smith:

„Første gang jeg hørte ham forkynde, smeltede himlen og jorden sammen, og ingen af præsterne på den tid kunne fortælle mig så nøjagtigt om himlen og helvede, Gud, engle eller djævle. De var så blinde, og kunne ikke se mere end man kunne i Egyptens mørke. Da jeg så Joseph Smith, bragte han bogstavelig talt himlen ned til jorden, og han hævede jorden op og åbnede den, så jeg enkelt og ligetil kunne se Guds ting, og det er det smukke ved hans mission." *(Discourses of Brigham Young,* s. 458. Udvalgt af John A. Widtsoe, Deseret Book, Salt Lake City 1954).

De resultater, som denne kirke har nået igennem halvandet århundrede, er en stor bekræftelse på sandheden i Joseph Smiths historie. Arbejdet i denne kirke går fremad på en forbløffende måde. De mange sidste dages hellige forbliver trofaste overfor deres vidnesbyrd om Joseph Smith og hans værk. Lige siden Joseph Smiths tid har millioner accepteret ved tro, og Helligånden har bekræftet for dem, at Josephs beretning, om at have set Faderen og Sønnen, er sand, og at han har gengivet det rene Jesu Kristi evangelium til jorden.

Som årene går, efter Joseph Smiths liv og død, vil hans historie utvivlsomt blive analyseret og kritiseret, udfordret, udforsket og gennemsøgt for at finde fejl. Men beviserne på dens sandhed vil fortsat tiltage. Mennesker, som accepterer det gengivne evangelium, som helliger sig det og forpligter sig over for det, vil fortsat blive alvorligt prøvet. Deres tro vil blive svært prøvet, ligesom det har været tilfældet med så mange andre førhen. Men millioner vil, ligesom Joseph Smith selv, leve og dø trofaste overfor det gengivne evangelium. Efterhånden som tiden går, vil Joseph Smith træde frem som en endnu større personlighed. Han vil blive agtet mere og mere af menneskeheden. Mange vil opnå en dyb overbevisning, sådan som jeg har den, om at det budskab, han belærte om, kommer fra en guddommelig kilde, og at det værk, som han gengav til jorden, har et evigt formål.

Gennem min slægt er gået en mængde vidnesbyrd om sandheden i Joseph

Smiths værk. Jeg opdagede denne testamentariske gave som lille dreng på min mors skød. Min tipoldefar, Edward Partridge, var nært knyttet til profeten Joseph i adskillige år, før han mistede sit liv under forfølgelsen. (Se *History of the Church, 4:132)*. Han blev døbt af Joseph. I en åbenbaring til profeten blev han kaldet til at være den første biskop i den gengivne kirke. (Se L&P 41:9)
Min tipoldefar blev i den grad udsat for mishandlinger og ydmygelser af lovløse banditter, og led utrolig meget under sin kaldelse, men han var standhaftig og trofast, så han kunne umuligt have tvivlet på ægtheden i den åbenbaring, der kaldte ham. Ligesom andre, der var nært knyttet til profeten, kendte han Josephs hjerte og sjæl. Tipoldefar kan ikke være blivet bedraget. Jeg tror, at både hans liv og død beviste, at han ikke løj. Hans hengivenhed, lidelser og ofre vidner klart om, at han havde blind tro på, at Joseph var en inspireret Guds tjener.

Ud over denne arv har jeg mit eget indre vidnesbyrd, som i mit sind bekræfter, at profeten Joseph Smith var et Guds redskab til at åbenbare den største samling sandheder som menneskene har modtaget, siden Frelseren selv gik på jorden.

Det, som vi har lært fra denne talerstol de sidste to dage, er et yderligere tillæg til den sandhedsarv, som vi alle har modtaget fra profeten Joseph Smith. Vi har fået den for, at den skulle frelse og ophøje menneskeheden efter Herren Jesu Kristi anvisninger. Jeg vidner om dette i dyb taknemmelighed i den opstandne Kristi navn. Amen. □

„Husk hvem I er"

Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

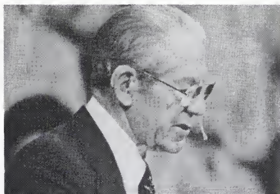
Jeg er meget glad for at være sammen med jer her i eftermiddag. Jeg syntes, det er en af de bedste konferencer, jeg nogen sinde har overværet. Vi har sandsynligvis haft brug for Herrens Ånd, nu hvor vores præsident ikke kan være her, og den har sandelig været til stede. Jeg vil gerne lykønske talerne og give dette dejlige kor min anerkendelse. Under de møder, vi har deltaget i til denne konference, har vi modtaget oplysninger, vejledning og råd om, hvad vi som medlemmer af kirken bør gøre. Dengang jeg var sammen med præsident David O. McKay, og han ikke var i stand til at deltage til konferencen, sagde han: „Præsident Tanner, mind disse mennesker om, hvem de er, og om at handle derefter." Dette med at „handle derefter" er noget meget vigtigt for mig. Når jeg minder mennesker om, hvem de er, nævner jeg nogle af vore trosartikler. For det første: „Vi tror på Gud, den evige Fader, på hans Søn Jesus Kristus og på den Helligånd" (1. trosartikel). Det tror vi på. Men jeg spekulerer på, hvordan vi ville opføre os, hvis vi hver eneste dag huskede på, at vi er Guds åndelige børn, og at Jesus Kristus er vores Frelser. Ville vi gøre alle de ting, som vi gør? Ville vi gøre dem med større medfølelse, eller ville vi slet ikke gøre dem? Vi har haft denne Ånd hos os i dag. Og jeg vil gerne sige, at det, der appellerer til mig, og synes mere nødvendig end noget andet i evangeliet, er, at vi hver dag efterlever Herrens lærdomme. Jeg vil gerne bede jer minde mennesker om, hvem de er, og bede dem at handle derefter. Hvis vi handler derefter, vil vi holde Guds bud. Vi siger: „Vi tror på Gud, den evige Fader." Tror vi for alvor, at han er Fader til vores ånd, og handler vi derefter? Vi siger: „Vi tror . . . på hans Søn Jesus Kristus." Tror vi for alvor, at Jesus Kristus er vores Frelser, og handler vi derefter? Ville vi leve sådan, som vi gør, hvis vi var os dette bevidst hele tiden?

Vi siger: „Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle" (13. trosartikel). Er vi ærlige hver eneste dag? Er vi sandfærdige, kyske, velgørende og dydi-

ge? Efterlever vi søskende i kirken dette i vort hjem sammen med vores børn, sammen med vores naboer og i vores forretningsliv? Hvilken fantastisk ting det ville være, hvis vi gjorde dette, og var os det bevidst hele tiden!

Jeg vil bare give jer et enkelt eksempel på, hvad jeg tænker på. (Det er måske ikke så godt, som nogle eksempler jeg har hørt før.) Den gang jeg sad i den canadiske regering i Alberta blev jeg bedt om at rejse til Dallas i Texas for at tale til en stor gruppe jurister. Jeg blev introduceret af Texas' guvernør. Da han præsenterede mig, sagde han, at jeg havde været biskop i mormonkirken, og at jeg nu var præsident for Edmonton grenen i Canada. Han sagde til disse mænd: „Jeg vil gerne fortælle jer, at enhver som er biskop i den kirke ikke behøver nogen anden introduktion, så vidt jeg ved." Det var ikke mig, han roste, men de mennesker, som han vidste var medlemmer af kirken, og som havde stillinger der og som var pålidelige. Jeg tænkte: „Hvor ville det være vidunderligt, hvis en hjemvendt missionær kunne sige: ‚Jeg er en god hjemvendt missionær,' og man kunne sige om ham: ‚Du behøver ingen yderligere introduktion.'"

Hvor ville det være vidunderligt for enhver, som har præstedømmet, hvis

„Hvis vi er ærlige, agtværdige og oprigtige, i alt hvad vi gør, vil andre ikke bede om yderligere oplysninger om os."

han vidste, at Herren vidste, at han kunne stole på ham på grund af hans levevis. Jeg vil gerne sige i dag, at det er et enormt ansvar for medlemmerne i denne kirke at leve således, at andre bliver ledet til at herliggøre Herrens navn, når de ser deres gode gerninger. Det er vi nødt til hver eneste dag! Hvis de fire millioner mennesker i denne kirke plus enhver anden, som efterlever evangeliet eller evangeliets principper, var ærlige, agtværdige og oprigtige i alt, hvad de gjorde, ville andre ikke bede om yderligere oplysninger om os. Jeg beder til, at hver eneste en af os, når vi forlader denne konference, dersom vi har haft en fornemmelse af, at vi ønskede at gøre tingene bedre, fra nu af vil omsætte denne fornemmelse i handling, således at enhver af os vil være ærlig, betale fuld tiende, forberede os til at tage til templet, hvor vi kan blive viet for tid og al evighed, og få vores familier beseglet til os.

Jeg appellerer til jer i dag, kære søskende, at alle I, som føler, at I må gøre tingene bedre, vil gå hjem, med denne faste beslutning om at gøre det bedre resten af jeres liv, således at I kan være et godt eksempel, have en god indflydelse og blive til stor styrke for kirken. Og dette siger jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

„Kærlighed har ikke tanke for bekvemmelighed"

Biskop J. Richard Clarke
Andenrådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Kære søskende, Rikki Pace, 15 år gammel datter af vores nye administrerende direktør i velfærdsafdelingen, Glenn Pace, stod en dag og talte med en skoleveninde, mens nogen ved siden af hørte det. Samtalen foregik nogenlunde således:

„Hvor arbejder din far?"

„I kirkens kontorbygning."

„Hvor ligger kirkens kontorbygning?"

„Det er den høje bygning, du ved, den ligger ved siden af templet."

„Hvad laver han der?"

„Han er leder af velfærdsafdelingen."

„Hvad er velfærdsafdelingen?"

Rikki gjorde adskillige forsøg på at forklare, men det lykkedes hende tilsyneladende ikke at gøre større indtryk på sin veninde. Og i et sidste forsøg på at give en tilfredsstillende forklaring sagde Rikki:

„Lad mig sige det på den måde, hvis der fra nu af til tusindårsriget skulle være et af kirkens medlemmer, som døde af sult, ville det være min fars skyld."

Kirkens velfærdstjeneste opfattes på mange forskellige måder. Jeg tror, de fleste mennesker betragter det som velfærdsfarme, konservering, biskoppens forrådshus og Deseret Industries. Velfærdstjenesten er en væsentlig del af kirkens hovedopgave, hvilket er: at fuldkommengøre de hellige. Velfærdstjeneste er evangeliet i funktion for det enkelte medlem. Det er ikke noget man kun arbejder på i grupper eller institutioner. Vi frelses hver især individuelt – vi må hver især uafhængigt klatre op af stigen, for at nå op på samme højde som Mesteren. Hvis vi skal opnå fuldkommenhed, er vi nødt til at følge Jesu eksempel – hans gerninger såvel som hans ord. Apostlen Peter bad de, som ville være Kristi disciple, om at tage: „del i guddommelig natur" (2 Pet. 1:4). Han sagde til dem: „Thi dertil blev I kaldede

. . . for at I skal gå i hans fodspor" (1 Pet. 2:21).

I 1897 skrev dr. Charles Sheldon en ung præst fra Topeka i Kansas en bog med titlen *In His Steps (I hans fodspor)*. Det var en roman, som byggede på et eksperiment, han havde forsøgt. Han forklædte sig som en arbejdsløs trykker, og spadserede gennem gaderne i Topeka. Han blev chokeret over den behandling, han fik i dette „kristne" samfund. I hans roman fremlægger en kristen præst denne interessante udfordring for sin menighed:

„Jeg beder om nogle af jer frivilligt . . . vil give jer selv det løfte oprigtigt og ærligt i et helt år ikke at gøre noget som helst uden først at stille jer selv dette spørgsmål: ‚Hvad ville Jesus have gjort?'

. . . Målet er at vi skal optræde nøjagtigt, som han ville have gjort, hvis han (havde været) i vores sted, uanset de umiddelbare resultater. Vi skal med andre ord forestille os, at vi følger i Jesu fodspor, så nært og så bogstaveligt som vi mener, han belærte sine disciple om at gøre" (Charles M. Sheldon: *In His Steps*, s. 15–16. Grosset & Dunlap, New York 1935).

I bogen beskrives de fantastiske oplevelser, som de mennesker fik, der havde accepteret udfordringen. Jeg blev fængslet af eksperimentet og spekulerede på, hvad der ville ske, hvis det i dag blev foretaget blandt sidste dages hellige.

Som kristne i de sidste dage ved vi, at „den kongelige lov" (Jak. Bog 2:8), som er kærlighed i funktion, går ud på at „styrk(e) de svage, støt(te) de nedhængende hænder og styrk(e) de matte knæ" (L&P 81:5). Har vi forstået vigtigheden af disse tanker? Vi viser hvilken dyb kærlighed, vi har til Frelseren, når vi er tilstrækkeligt interesserede til at udsøge de lidende iblandt os og sørge for deres behov.

Filosoffen William George Jordan har fundet frem til „fire former for hunger i livet – legemets hunger, sindets hunger, hjertets hunger og sjælens hunger. Det er alt sammen noget virkeligt. Hver af dem har brug for anerkendelse og trænger til føde" (William George Jordan: *The Crown of Individuality*, s. 63. Fleming H. Revell Company, New York 1909).

1. Legemets hunger er vort mest bevidste biologiske behov. Det er vanskeligt at være åndelig stærk, hvis man er fysisk sulten.

2. Sindets hunger er en trang til intellektuel føde, et krav om uddannelse og personlig udvikling.

3. Hjertets hunger forekommer, når man er ensom, har et mindreværdskompleks, bliver misforstået, trænger til selskab, medfølelse og anerkendelse. Men når vi forsøger at tilfredsstille hjertets hunger hos vores næste, vil vi opdage, at vort eget hjertets hunger bliver mindre.

4. Sjælens hunger er et brændende ønske om at kende evig sandhed. Det er en længsel efter åndeligt fællesskab med Gud (se Jordan s. 63–75).

Jesu Kristi gengivne evangelium giver løsningen på, hvordan man kan tilfredsstille al sult i livet. Jesus sagde: „Jeg er livets brød. Den, som kommer til mig, skal ikke hungre; og den, som tror på mig, skal aldrig tørste" (Joh. 6:35). Vi kunne allesammen godt tænke os at have Frelserens evner til at lindre sulten i verden. Men lad os ikke glemme, at der findes mange enkle måder, hvorpå vi kan gå i hans fodspor. Når vi giver af os selv til andre, lad os da huske på, at det ikke er så vigtigt at give en hel masse som det er at give på det rette tidspunkt.

En kendt journalist i De forenede Stater, Erma Bombeck, har fortalt en oplevelse, som minder os om, at små ting kan betyde meget. Hun fortæller om en stresset morgen, med utallige telefonopringninger og forstyrrende samtaler, lige før hun skulle af sted til lufthavnen. Og derpå sagde hun: „(Til sidst) var der hele 30 dejlige minutter før mit fly skulle af sted (en tid hvor jeg kunne være alene med mine egne tanker, læse lidt i en bog og komme lidt væk fra det hele). Så hørte jeg en ældre dame ved siden af mig sige: ‚Jeg tør vædde på, at det er koldt i Chicago.'
Jeg svarede stift: ‚Det er det sikkert.'
‚Det er næsten tre år siden, jeg sidst har været i Chicage' fortsatte hun. ‚Der bor min søn.'
‚Det må være rart,' sagde jeg, idet jeg klamrede mig til bogstaverne i min bog.
‚Min mands kiste er med flyveren. Vi har været gift i 53 år. Og ser De, jeg kører ikke mere. Da han var død kom en nonne og kørte ham fra hospitalet. Vi er endda ikke katolikker. Bedemanden lod mig køre sammen med ham til lufthavnen.'"
Erma sagde: „Jeg tror aldrig, jeg har følt mig så afskyelig før i mit liv, som jeg gjorde i det øjeblik. Et andet menneskeligt væsen skreg efter at blive hørt, og i sin desperation havde hun vendt sig til en ligegyldig fremmed, som var mere interesseret i sin roman end i det virkelige liv, der udspilledes lige ved siden af hende.
Det eneste hun havde brug for var en eller anden, som ville lytte – ingen vejledning, kloge ord, særlige oplevelser, penge, hjælp, ekspertråd, ikke engang medfølelse – men bare en eller anden, som ville give sig tid til at lytte et par minutter . . .
Hun sagde en hel masse ud i en køre, indtil vi var kommet ombord i flyet (og), så fandt hun sig en siddeplads i den anden ende. Da jeg hængte min frakke op hørte jeg hende med sin enkle stemme sige til personen ved siden af sig: ‚Jeg vil vædde på at det er koldt i Chicago.'
Jeg bad: ‚Kære Gud, lad hende lytte.'"
(Erma Bombeck: „Are You Listening?" *If Life Is a Bowl of Cherries – What Am I Doing in the Pits?)* s. 197–98. McGraw-Hill Book Co., New York 1978).

„Vi kan ikke følge Frelseren uden at gøre personlige ofre, og involvere os oprigtigt – det er sjældent bekvemt."

Hvor mange gange har vi set en god gerning blive udført af en anden, og spurgt os selv: „Hvorfor kunne jeg ikke komme i tanker om det?" De mennesker, som gør de gerninger, vi kunne tænke os at have gjort, har sikkert mestret den kunst, der hedder opmærksomhed. De har gjort sig til vane at fornemme andres behov, før de tænker på sig selv. Hvor mulighederne dog nemt slipper os af hænde, mens vi endnu engang står tilbage med gode hensigter, som ikke blev brugt. Hvis dog blot vore gode gerninger kunne stå mål med vort hjertes retfærdige ønsker.
Digteren John Drinkwater (1882–1937, engelsk digter og dramatiker) har slået på vores tendens til at udsætte de gerninger, vi ved vi bør gøre, og har

skrevet sit digt „En bøn", som jeg vil citere noget af:

Vi kender de spor vore fødder bør træde,
dine bud i vort hjerte er prentet.
Vi be'r vær' barmhjertig –
velsign os, o Herre
og skænk os andet end dem.

Skænk os vilje til at blive
som vi ved vi bør,
skænk os styrke til at virke derfor –
og urokkeligt fortsæt
så stærkt som stål
så vi vil holde vort ord.

Vi be'r ej om kundskab
– for den du os gav,
men Herre – vilje –
det trænger vi til,
så gode hensigters mål vi når,
når gerninger bliver gjort.

(*Masterpieces of Religious Verse*, s. 418. Redigeret af James Dalton Morrison, Harper & Brothers Publishers, New York 1948).

Når jeg tænker på at udføre gode gerninger, så kommer jeg umiddelbart til at tænke på biskopper og hjælpeforeningspræsidentinder. Der er forholdsvis få mennesker, der ved, hvor mange timer de bruger på uselvisk at betjene wardets medlemmer. De overfører for alvor principper til gerninger.

For at illustrere dette vil jeg gerne citere denne hjertevarme pionerberetning:

„I en lille by i den sydlige del af staten Utah blev min oldemor for mange år siden kaldet som præsident for hjælpeforeningen. Under denne periode af kirkens historie var der et bittert og fjendtligt forhold mellem mormonerne og de mennesker, som ikke var medlem af kirken. I min oldemors ward blev en af de unge søstre gift med en ung mand, som ikke var medlem af kirken. Dette var selvfølgelig noget, som hverken mormoner eller ikke–medlemmer syntes ret godt om. I løbet af nogen tid fik dette unge par et barn. Desværre blev moderen så syg under selve fødslen, at hun var ude af stand til at tage sig af sit barn. Da oldemor hørte om den unge kvindes tilstand, gik hun straks rundt til søstrene i wardet og spurgte dem, om de ville skiftes til at gå hjem til dette unge par og tage sig af spædbarnet. En efter en afslog disse kvinder, og så faldt ansvaret helt og holdent på hende selv.

Hun stod tidligt op om morgenen og gik en ret pæn strækning til dette unge pars hjem, hvor hun badede og madede det lille barn, samlede alt vasketøjet sammen og tog det med sig hjem . . . en morgen følte hun sig for svag og syg til at gå . . . men da hun lå der i sengen indså hun, at hvis hun ikke tog derover ville der ikke blive sørget for barnet. (Med Herrens hjælp) mobiliserede hun al sin styrke og tog afsted. (Da hun kom hjem træt og udmattet) faldt hun udmattet sammen i en stor stol og faldt straks i en dyb søvn. Hun sagde, at hun, medens hun sov, følte det som om hun blev fortæret af en ild, der ville smelte hende helt ind til marven. Hun . . . drømte, at hun badede Kristusbarnet, og glædede sig over det store privilegium det ville have været at få lov til at bade Guds Søn. Så talte Herrens røst til hende, og sagde: ‚Hvad du har gjort mod en af disse mine mindste det har du gjort mod mig'"

(Studievejledning for det melkisedekske præstedømme 1976–77: *Befaling af Herren*, s. 183–184).

Måske udføres de største heltegerninger i det stille, og uden anerkendelse fra

nogen undtagen en kærlig himmelsk Fader, som belønner os med den stille fred „som overgår al forstand" (Fil. 4:7), og ved Åndens hvisken: „Vel (gjort min) gode og tro tjener" (Matt. 25:21).

Jeg blev dybt rørt for nylig, i forbindelse med en speciel oplevelse. En kær søster havde været uarbejdsdygtig i de sidste otte år – hun kunne hverken gå eller tale, og måtte ligge i sin seng altid. For ca. 6 år siden fik hun og hendes mand tildelt en trofast hjemmelærer. Han spurgte om, ikke hans kone skulle komme over til dem hver søndag morgen og blive hos den invalide kvinde, mens hendes mand gik til præstedømmets møde. Denne hjemmelærer har i 6 år, hver eneste søndag, bragt sin hustru over for at blive hos den invalide søster, mens hendes mand gik til præstedømmemøde. Og hver eneste søndag medbragte hjemmelærerens hustru noget hjemmebag eller andet særligt, hun havde lavet til dette ældre ægtepar.

Til sidst døde denne søster, som havde været syg. Da datteren forsøgte at give udtryk for sin dybe kærlighed og påskønnelse overfor denne kærlige hjemmelærer og hans hustru for det, de havde gjort gennem årene, svarede hjemmelærerens hustru: „Åh det er ikke noget at takke for. Det var et privilegium for os at besøge din søde mor. Men hvad skal jeg nu gøre? De halvanden time hver søndag morgen vil nu være de mest ensomme halvanden time i ugens løb."

Jeg er imponeret over de sidste minutter i Frelserens liv. Han havde en dybt følt bekymring for sin mor og for hendes velfærd, atter et eksempel for os. De, som vandrer i hans fodspor, er de hengivne sønner og døtre, som ærer deres gamle forældre, der ikke længere er i stand til at klare sig selv. For ca. to år

Jerold D. Ottley, dirigent for Tabernakelkoret

siden læste jeg følgende i en avisbrevkasse:

„Kære Abby.

Jeg sidder her i flyvemaskinen og læser brevet i din brevkasse om den søn, som ikke ønskede at tage sin far hjem til sig midlertidigt, fordi han syntes at hans fars besøg ville gribe ind i hans privatliv. Dette fangede min opmærksomhed, fordi jeg er på vej til at besøge min søn i Omaha i Nebraska, hvor jeg skal være i to uger – han insisterede på, at jeg skulle komme. I begyndelsen var jeg tilbageholdende med at tage imod indbydelsen,

fordi jeg syntes jeg ville gribe ind i hans privatliv.
Jeg spekulerer på om den søn, som skrev det brev, nogen sinde har tænkt over, hvor meget hans far har måttet sætte sit privatliv til side i den tid, sønnen boede hjemme?
Der var tidspunkter, mens mine børn boede hjemme, hvor jeg havde fortrukket at gøre noget andet, hvis jeg havde haft mulighed for det. Men jeg fortryder ikke et eneste minut af den tid, jeg tilbragte sammem med mine børn. Jeg er blot ked af, at det ikke blev til mere. Den tid, de havde hjemme, syntes så kort.
Jeg vil naturligvis ikke sende dette brev, eftersom jeg er klar over, at du vil modtage tusindvis af breve om dette emne, som er bedre skrevet end dette her. Men det er blot min måde at . . .
‚Kære Abby.
Min far døde pludselig af et hjertetilfælde, og dette ufærdige brev lå i hans lomme. Min hustru og jeg savner ham meget. Vær rar at underskrive det med „en søn som virkelig ønskede sin far i hjemmet" William Smzyk, Omaha, Nebraska." (Abigail Van Buren i *Deseret News*, 13 dec. 1979 s. c 7).
Kære søskende, det som jeg har forsøgt at illustrere her til formiddag, er at vi ikke kan følge Frelseren uden at gøre personlige ofre og involvere os oprigtigt – det er sjældent bekvemt, men kærligheden rækker ud over bekvemmelighed for de mennesker, som har vænnet sig at søge efter muligheder for at tjene andre. Jeg tror, at Frelseren var forberedt på at udføre sin mission, ikke blot på grund af forældreforholdet, men fordi han i 30 år forberedte sig, udviklede fornemmelse og følsomhed for sine medmenneskers behov og var opmærksom på dem.
I Alma det 7 kap. læser vi:
„Og han skal gå frem og lide sorg og smerte og alle slags fristelser, for at ordet må blive fuldbyrdet, som siger: Han vil påtage sig sit folks sorger og smerter.
. . . og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans hjerte kan fyldes med barmhjertighed efter kødet, så han ifølge kødet kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk" (Alma 7:11–12).
Efter et stavskonferencemøde fornylig, hvor jeg havde talt om familiens rolle i kirken, kom en sød dame hen til mig og sagde: „Biskop, jeg er enke, og jeg har sat stor pris på alt, hvad du har sagt i dag. Jeg har en dejlig familie, men jeg har mange problemer, og har brug for hjælp. Mine præstedømmeledere har også deres egen familie, og de har selv masser af problemer, så jeg vil ikke belemre dem med mine, så de får yderligere problemer. Så hvad skal jeg gøre?"
Jeg spurgte hende:
„Har du en rar hjemmelærer, som virkelig bryder sig om dig?"
Hun sagde: „Ja jeg har en hjemmelærer, og han besøger mig en gang om måneden, men han kender ikke særlig meget til min familie."
Så spurgte jeg: „ Ja, men har du ikke en besøgslærerinde, som besøger dig og som forstår dig?"
Hun sagde: „Jo de kommer somme tider fra hjælpeforeningen."
På dette tidspunkt bad jeg til, at jeg måtte kunne svare rigtigt, da en kær søster, som stod i nærheden og hørte vores samtale, sagde: „Undskyld mig, men jeg har været enke, og selv om jeg nu er gift igen, ved jeg, hvordan du har det, og jeg forstår dine problemer. Må jeg ikke komme og besøge dig. Jeg vil gerne tale med dig."
Dr. Tom Dooley har videregivet nogle

interessante synspunkter om mennesker, der har kendt vanskeligheder, og som nu er i stand til at lette andres byrder. Jeg citerer:
„Et af dr. (Albert) Schweitzers vigtigste begreber var det han kaldte sammenslutningen af mennesker, som bærer smertens tegn . . . hvem er medlem af denne sammenslutning? De, som af erfaring har lært, hvad fysisk smerte og legemlig sorg betyder. Sådanne mennesker findes over hele verden, og de er forenede ved et hemmeligt bånd. Den, som er blevet befriet for smerte, må ikke tænke, at de nu . . . har frihed til at fortsætte deres liv og glemme deres sygdom. Sådanne mennesker har fået åbnet deres øjne. De har nu pligt til at hjælpe andre i kampen mod smerter og lidelser. De må hjælpe andre til den lindring, som de selv kender til. Til denne sammenslutning hører ikke blot mennesker som tidligere var syge, men også mennesker, der har forbindelse med folk som lider, og hvem har ikke det?" (Thomas Dooley: „A Worldwide Fellowship," *Words of Wisdom*, Thomas C. Jones, J. B. Ferguson, Chicago 1966 s. 150).

Og jeg henviser igen til dr. Sheldons bog: „Vil man være en Kristi discipel må man nødvendigvis lægge stor vægt på at engagere sig personligt. 'En gave uden giver er tom.' Den såkaldte kristendom, som ikke kræver noget af den enkelte, er ikke Kristi kristendom. Hver enkelt kristent menneske er nødt til at give af sig selv for at følge i Kristi fodspor. Vejen i vore dage er ikke anderledes end den var på Jesu tid. Det er den samme sti." (Sheldon, *In His Steps*, s. 239, fremhævelse tilføjet).
Dette har været en vanskelig opgave for mig. Mens jeg har tænkt over, hvordan man kommer Kristus nærmere ved at praktisere velfærdsprincipper, har jeg ransaget min egen sjæl og må erkende, at jeg er langt fra mit ideal – Frelseren. Som følge deraf har jeg atter forpligtet mig selv til at få del i Kristi „guddommelig(e) natur" (se 2 Pet. 1:4) ved at blive mere opmærksom på, hvordan jeg kan velsigne mennesker i nød.
Jeg vil gerne bære mit vidnesbyrd for jer om, at Frelserens Ånd specielt er knyttet til velfærdstjenesten. Jeg ved, han elsker dette arbejde og de tusindvis af hellige, som er engageret i det. Og ligesom han vejledte sit pagtsfolk i Mormons Bog, bønfalder han også os i dag:
„Sandelig, sandelig siger jeg jer, dette er mit evangelium, og I ved, hvad I skal gøre i min kirke; thi de gerninger, I har set mig gøre, skal I også gøre . . .
Derfor, salige er I, dersom I gør dette, thi I skal blive ophøjet på den yderste dag . . .
Hvad slags mænd burde I da ikke være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er" (3 Nephi 27:21–22, 27).
Jeg beder til, at vi må vandre i hans fodspor, og blive som han er, i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ☐

En sikker grundvold for ægteskabet og familien

Barbara B. Smith
Præsidentinde for hjælpeforeningens hovedbestyrelse

Mine kære søskende, velfærdets grundprincipper – kærlighed, hengivenhed, arbejdsomhed, tjenstvillighed, ansvarlighed overfor vores forvaltning samt evnen til at klare sig selv – er ikke blot vigtige for os, når vi hver især arbejder for vores frelse, men hvis disse principper anvendes i vort hjem vil de kunne styrke vort ægteskab og vores familie. Må jeg fortælle jer hvordan?

Skriftstederne i Ordsp. Bog kap. 31 er velkendte, fordi vi her kan læse om en lang række af den dydige kvindes beundringsværdige egenskaber, hende hvis „værd står langt over perlers" (vers 10). Men i vers 11 findes en bemærkelsesværdig beskrivelse af ægteskabet. Der står: *„Hendes husbonds hjerte stoler på hende, på vinding skorter det ikke."* I disse mindeværdige linier fremføres for det første, at manden i sit hjerte stoler på sin hustru, og i den engelske udgave af Bibelen står ydermere i dette skriftsted at han værner om hende. Disse skriftsteder viser forståelse for den vigtige sandhed, at enhver mand og kvinde, som har indgået pagt om at ville skabe en familie, må skabe et trygt sted hvor deres kærlighed kan bo.

Det, som menneskehjertet oftest længes efter, er en eller anden, som vil være nænsom overfor den hengivenhed, man har til den pågældende. Dette fremgår af et digt, skrevet af William Butler Yeats (irsk digter og dramatiker, 1865–1939) – Manden har netop fremlagt sit hjertes ønsker for sin elskede, hvorpå han trygler: „Træd varsomt for du betræder mine drømme." („He Wishes for the Cloths of Heaven," *The Oxford Dictionary of Quatations,* 3. udgave s. 585.. Oxford University Press. New York)

De linier, som den amerikanske puritanske digter, Anne Bradstreet (1612?–1672), har skrevet i et digt, som hun kaldte „Til min kære og elskede ægte-

mand" vidner ligeledes om troskab og tillid:

Hvis nogen sinde to har været ét måtte det bestemt være os.

Hvis nogen sinde en mand har været elsket af sin kone måtte det være dig.

(*The New Oxford Book of American Verse,* redigeret af Richard Ellmann, New York s. 6. Oxford University Press, 1976)

Tillid er det samme i forholdet mellem mennesker som tro er i efterlevelsen af evangeliet. Det er begyndelsen til den grundvold man kan bygge videre på. Der hvor der findes tillid, vil kærligheden blomstre.

Når kærligheden ledsages af hengivenhed, vil to mennesker vie deres tilværelse til et helligt formål. For at skabe et trygt sted, hvor kærligheden kan bo, må der herske en sådan form for forpligtelse. Læg mærke til hvordan manden, i skriftstedet fra Ordsp. Bog, har givet sit hjerte – ikke med forbehold, ikke det halve af det, eller en lille smule – men det hele. Når man helliger sig en sag, giver man alt hvad man har. Når en mand og en kvinde indgår ægteskabspagt i det hellige tempel, påbegynder de en ny evig familieenhed, der indebærer alle de velsignelser, som blev lovet Abraham, Isak og Jakob. En sådan forening er helliget Herrens hellige formål og hensigter – „at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Mos. 1:39).

Den unge pige, som er ivrig efter at blive gift, så hun kan få „sit eget hjem", er måske ikke klar over, hvilken uselviskhed der kræves i et godt ægteskab – den

kærlighed, der „ikke søger sit eget". Ægtemanden, hvis tidligere planer hovedsageligt drejede sig om hans egen succes, kender ikke de ansvar han er nødt til at påtage sig i en celestial familie. Lad os et øjeblik koncentrere os om, hvilke fordele der ligger i et ægteskab som bygger på kærlighed og hengivenhed.

1. Både manden og hustruen er forpligtede til at hjælpe hinanden med at nå den størst mulige udvikling. Hvor er det dog inspirerende f. eks. at høre ældste David B. Haight fortælle om de gange han har lavet middag, for at hans kone kunne gå til spansk. Begge ægtefæller kan udvikle sig, når både manden og hustruen har udviklet den kærlighed, der tillader den anden at udnytte sine muligheder, for at blive mere fuldkommen, og sine talenter på at udvikle sit vidnesbyrd. Et solidt ægteskab kræver stærke personligheder, som i lige høj grad har forpligtet sig til at fremkalde det bedste i sig selv såvel som i deres evige partner. En ægtemand er nødt til at støtte sin hustru, hvis hun i tilstrækkelig grad skal anvende de gaver, Gud har skænket hende. En hustru er nødt til at støtte sin mand, hvis han skal kunne lede familien.

2. Et ægteskab, som er sikret ved at begge parter udviser kærlighed og hengivenhed, kan tillade forskellige meninger. Hvis en mand og hans hustru skal blive ét er der mange forskelligheder, store som små, som må afhjælpes eller løses. I et trygt ægtskabeligt forhold behøver forskelligheder ikke føre til uenighed. De kan betragtes i åbenhed, indtil man har nået en tilfredsstillende løsning, fordi man er enige om præmisserne: Både manden og hustruen har forpligtet sig til at elske hver andre, til at opbygge Guds rige, og til at skabe en evig familieenhed. Alle overvejelser sker i lyset af disse tre grundlæggende forpligtelser. Når disse forpligtelser ikke brydes, vil ægteskabet bestå helt som det skal være, selv om også løsningerne kan involvere en vis diskussion.

En kvinde, som engang besøgte sin yngre søster, overværede en sådan diskussion. En meningsforskel blev løst venligt og åbent, mens manden og hustruen udvekslede synspunkter. Denne kvinde indrømmede senere, at en sådan diskussion ikke kunne have fundet sted i hendes hjem, „fordi," sagde hun „vi har ikke råd til at drøfte forskellige synspunkter, for selv det mindste problem er farligt for vort forhold".

I nogle ægteskaber er forholdet ikke meget mere end en venskabelig våbenstilstand, men hvis sådanne ægtepar ville lægge grundvolden af de sten, som hedder forpligtelse, tillid, hengivenhed og kærlighed, vil de kunne skabe et trygt hjem, hvor den enkelte ville blive hørt, hvor kærligheden kunne vokse og give plads for forskellige synspunkter.

3. Både far og mor elsker og interesserer sig for ethvert af deres børn.

Når børn behandles retfærdigt vil der ikke være grund til jalousi, fordi der ikke tages parti. Når vi læser Mormons Bog opdager vi, at når folket oprigtigt havde forpligtet sig overfor Herren, og havde Helligånden iblandt dem, var de forhold som beskrives de samme. Vi kan læse om et sådant eksempel i 4 Nephi hvor „alle handlede retskaffent med hinanden.

De havde alle ting tilfælles; derfor fandtes der hverken fattige eller rige . . . men de var alle . . . deltagere i den himmelske gave„ – kærlighedens gave (4 Nephi 1:2–3).

4. Og endelig: kærlighed og hengiven-

hed danner grundlaget for lykke. Dette er også beskrevet i 4 Nephi: „Og der fandtes ingen strid . . . fordi Guds kærlighed boede i folkets hjerte.
Og der var ingen misundelse, strid eller oprør . . . der kunne i sandhed ikke findes noget lykkeligere folk" (4 Nephi 1:15–16).

„Hvis vi skal styrke ægteskabet og familien er vi nødt til at udvise kærlighed, arbejdsomhed, tjenstvillighed, ansvarlighed overfor vores forvaltning, samt at hellige os sagen, og evne at klare os selv."

Husk på, at en familie, der bygger på kærlighed og sikrer sin beståen gennem hengivenhed, bevares gennem arbejde og tjenestegerninger. Et hjem styrkes gennem arbejde, når arbejderen bliver respekteret.
En kvinde, som føler sig mismodig på grund af sin arbejdsbyrde, savner ofte ikke noget som helst andet end påskønnelse fra dem hun betjener. Det er nemt for en familie at vænne sig til behagelige omgivelser i hjemmet, uden at tænke på den nødvendige husførelse eller de kræfter og de evner, som skal til for at få et hjem til at fungere behageligt.
Det kan godt være nødvendigt at påskønne den mor, som gør alt hun kan for at holde et hjem i orden, selv om ikke det lykkes hende at holde orden. Ud over en sådan påskønnelse af de ting hun gør, kunne en vurdering af hvilke ting, der kræves for at opnå det ønskede resultat, frembringe en erkendelse af, at andre i familien er nødt til at hjælpe til – enten ved at udføre særlige pligter eller ved at ændre levevaner, således at husarbejdet kan gå nemmere.
Et ordentligt hjem bidrager til lykke. Men interessen for at gøre orden og holde orden bør deles af hele familien, selv om hovedansvaret hviler på moderen. Når det er nødvendigt, at en mor arbejder udenfor hjemmet, er det af afgørende betydning, at familien samarbejder om hele husholdningen.
Det er også somme tider tilfældet, at en ægtemand eller far ikke bliver værdsat for det arbejde han udfører. Da han er hjemmefra, og familien ikke ser ham arbejde, anerkender de måske ikke fuldt ud betydningen af hans arbejdsindsats. Familien kunne hellige en hjemmeaften til at undervise om faderens arbejde, og give ham mulighed for at forklare om alle de ting han gør. Det kan måske ikke alene hjælpe familien til at lære hans arbejde at kende, men også give dem en større forståelse for hans indsats. Den løn, som en mand tjener er en nødvendighed, men familiens stolthed for hans arbejde er måske ofte af ekstra værdi hos ham selv.
Familiens yngste medlemmer kan ofte lære respekt for arbejdet, hvis de får tildelt bestemte opgaver, som de må påtage sig ansvaret for. Børn kan allerbedst lære at arbejde i hjemmet fordi fejltagelser kan rettes inden de bliver alvorlige, og børnene kan blive tilgivet for dem. Børn, hvis forældre lærer dem værdien ved veludført arbejde, er heldige.
Selv om vi måske ikke ved hvilket

erhverv vore børn vil vælge, når de bliver voksne, kan vi godt begynde at forberede dem til at få succes. Børn kan gennemgå en læretid, under kærlige forældres vejledning, efterhånden som de lærer om deres ansvar for værktøj og redskaber, følger anvisninger, arbejder med omtanke og glæde, og fortsætter opgaven indtil den er udført på en vellykket måde. Disse ting er forudsætningerne for oplæringen i de fleste erhverv.

Arbejdet bliver til tjenesteydelser, når det udføres med glæde ofte før man bliver bedt om det, og i den hensigt at udfylde andres behov. Jeg ved, at tjenesteydelser må læres i hjemmet. Og jeg er overbevist om, at det er til velsignelse for de hjem, hvor dette sker.

Der er en familie, som jeg ikke kan få ud af mine tanker. Min veninde havde modtaget vennetjenester af sin nabo, og set hvordan hun hjalp andre. Hun så hvordan hun nænsomt og effektivt hjalp de syge, henvendte sig til den generte og opmuntrede de nedtrykte.

En dag min veninde deltog i en lektie, måtte en mor, som sad i nærheden af hende, hurtigt rejse sig for at gå udenfor med sit barn, der var blevet sygt. Da min veninde gik ud for at se, om der var noget hun kunne hjælpe med, var der allerede en anden kvinde. Hun ydede en hurtig og elegant hjælp, idet hun vidste nøjagtigt hvad hun skulle gøre, og det mindede i den grad min veninde om hendes nabo, at hun til sidst spurgte, om hun tilfældigvis kendte denne nabo, blot for at opdage at de var søstre. I den familie havde de lært betydningen af at tjene andre. Tjenesteydelser indenfor familien havde på grund af dens uselviskhed øget åndeligheden og styrket kærlighedens bånd.

Ansvarlighed er en nødvendig ting, når man skal arbejde. Ansvarsfølelse bringer system i arbejdet indenfor en familie, og orden i et ægteskab. Når man definerer ansvarsopgaverne og planlægger en metode til at aflægge rapport, vil man slippe for familiestridigheder, men det er også et betydningsfuldt trin på vejen til at udvikle selvdisciplin.

Hvis man skal lære ansvarlighed gennem sine oplevelser, må de tages alvorligt. Selv små børn kan se, når deres bedste anstrengelser kun bliver tolereret, men ikke virkelig påskønnet.

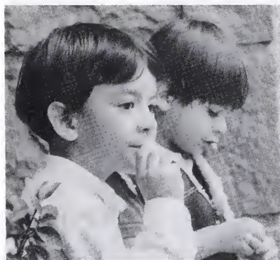
Morgen- og aftenbønner bliver en slags rapporter, når man har forstået, hvad det vil sige at være ansvarlig. Samtalerne ved familiehjemmeaftenen, om projekter der er planlagt og udført, kan få enhver i familien til at føle, at de hører til og at der er brug for dem. Der findes ingen bedre måde at forberede familiens medlemmer til at arbejde i kirken eller i verden, og hvad der er mest vigtigt, til at få et godt forhold til vor himmelske Fader, end at lade dem påtage sig ansvar for meningsfyldte opgaver.

Grundprincipperne for velfærd styrker os og gør os trygge. Ved hjælp af disse bliver familien en stærk beskyttelse mod samfundets stød og en tryg havn i stormvejr. En familien begynder med den enkelte – med to mennesker, som bliver et, og efterhånden som der kommer børn vil familien, ifølge det åndelige regnestykke, blive en enhed og derfor stadig være et. Forældre kan skabe en beskyttende bolig, et trygt sted, og børnene gøres stærke ved de kærligheds-bånd der knyttes.

Selv om også en familieenhed hører til en større familie af tanter og onkler, fætre og kusiner, bedsteforældre osv. og er medlemmer af en større kreds af kirke-medlemmer, således som det er i evigheden, så må familieenheden alligevel være ubeskåret. Den må kunne stå på egne ben.

Men i den dybeste forstand står familien dog ikke alene. Når den har helliget sig arbejdet for Herrens sag, vil hans Ånd altid være med dem. Skulle der opstå vanskeligheder så en familie har brug for midlertidig hjælp, ved de, at dette kan være en velsignelse fra Herren, og at de i sig selv har styrke til at genopbygge deres reserver. Og selv om en ægtefælle skulle dø, vil familien stadigvæk være stærk og ubeskåret, for Herren vil styrke og støtte dem.

Man bliver selvstændig ved så nøjagtigt som muligt at anvende evangeliets principper, således at den enkelte og familien får tildelt mere gennem Herrens styrke, hvilket sætter dem i stand til stærkt at modstå den ondes storme, samt de ændringer som følger med tiden og udviklingen.

En ægtemand og far, der arbejdede som dekan ved et kollegium, blev kaldet til at være tempelpræsident og senere til at være missionspræsident. Ved afløsningen af opgaven som missionspræsident var han ramt af et invaliderende slagtilfælde. Hans hustru tænkte ikke på at beklage sig, at føle selvmedlidenhed, eller at trække sig tilbage men, hævede sig ovenover vanskelighederne ved de nye prøvelser, ved at trække på den styrke i evangeliet som altid havde hørt med til deres levevis, således som hun kærligt forsikrede: „Det er en sådan situation vi har beredt os til. Evangeliets principper er vores grundvold, og jeg har i sinde at gøre alt hvad jeg kan for at gøre denne tid til den lykkeligste i vort samliv."

Hjælp er kun noget midlertidigt, men velfærd er evigt. Vores jordiske liv kan få en begrænset varighed og et begrænset omfang, men principperne er evige. Må vi fuldtud tilegne os velfærdets grundprincipper, som er kærlighed, arbejdsomhed, hengivenhed, tjenstvillighed, ansvarlighed overfor vores forvaltning, samt evnen til at klare sig selv, for at styrke ægteskaberne og familierne i hjertets, templets og hjemmets sikre og hellige sted – dette beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Glæden ved at tjene andre

JoAnn Randall

Mine kære søskende. Min mand og jeg er glade, fordi vi i dag kan tale til jer om, hvordan velfærdsprincipperne har påvirket vores familie gennem tjenesteydelser.

Det var med ærefrygt, at vore børn første gang hørte historien om en familie, som forærede hele deres jul væk – både træ, mad og gaver. Det begyndte altsammen, dengang deres nabos hus nedbrændte juleaftensdag tidligt om morgenen. Da børnene hørte, hvilken situation deres venner befandt sig i, blev der indkaldt til et familiemøde, hvor alle, uden undtagelse, var enige om at de ville dele deres jul med naboen.

Arbejdet den dag blev hurtigt koncentreret om at udskifte navne på gaver og pakke julemaden ned i kasser. Og i sidste øjeblik tog de endog juletræet! Da familien samledes derhjemme igen, efter i al hemmelighed at have afleveret deres gave, herskede der spænding og kærlighed. (Leon R. Hartshorn, *Memorable Christmas Stories,* s. 41).

Og så spurgte vore børn: „Var det ikke svært for familien at give det?" „Var det ikke svært for den anden familie at modtage?"

Kort tid senere fik vi selv mulighed for at modtage tjenesteydelser.

Da vi havde boet et sted i kun en måned, blev det nødvendigt for mig at holde sengen i to måneder, da vi ventede vores ottende barn. I første omgang mente vi, at vi kunne klare denne udfordring helt alene. Børnene var vant til at hjælpe, og de havde faste opgaver rundt omkring i huset. Vi indså dog snart, at vi havde brug for hjælp, til trods for omhyggelig planlægning og ekstra ansvarsopgaver. Selv efter mange års undervisning, og overværelse af lektier om at tjene andre, og tage imod tjenesteydelser, opdagede vi at det i virkeligheden var vanskeligt at give andre lov til at hjælpe os. Men når vi gav dem lov til at hjælpe os, opdagede vi hurtigt, at vi fyldtes med taknemmelighed for deres betænksomhed.

Et pensioneret ægtepar kom og hentede vores yngste til en formiddagsudflugt. Vores biskop tilrettelagde et nadvermø-

de, og bragte det ind i vores hjem. Adskillige travle søstre kom regelmæssigt bare for at snakke, fordi de vidste at jeg nød voksent selskab. Et ægtepar lavede en middag, og bragte den hjem til os, med lys på bordet til en hyggelig aften. En masse hvide skjorter forsvandt, hvorpå de kom tilbage nystrøgede.

Den vending, der siger: „Ring til mig, hvis jeg kan gøre noget" fik en ny betydning. Vi opdagede, at man sjældent vil tage imod et sådant tilbud. Men i stedet var vi vidne til at folk kom og sagde: „Ønsker du jeg skal ordne dit køkken, eller vil du hellere have, at jeg støvsuger?" Mange var gode eksempler for os, eftersom de ikke blot tænkte på, hvad de kunne gøre for at hjælpe, men virkelig gjorde det.

Der var også noget andet, som beskæftigede mine tanker meget. Hver eneste gang nogen gjorde noget for mig, kunne de formodentlig have haft brug for at gøre den samme ting i deres egen familie derhjemme. Alligevel kom en stor familie med en stor skål hjemmelavet is til os. En sød dame syede vores datters eksamenskjole, da hun gik ud af ottende klasse. En kær ven bragte os hver uge en armfuld af hjemmelavet brød, hvilket hun insisterede på at gøre og sagde, at vores familie jo var vant til hjemmebagt brød og ikke købebrød. En af børnenes bedstemødre forlod sit hjem for at bo hos os i to uger.

I min mindebog har jeg skrevet: „Hvis jeg dog blot kunne huske de samme vennetjenester overfor andre, når jeg er rask." Tjenesteydelser var blevet et le-

vende princip, og vi følte et overvældende ønske om selv at kunne tjene andre. Nu kunne vi virkelig besvare vore børns spørgsmål: „Er det svært at give?" Ja. Det er et offer, som nogle mennesker må yde. „Er det vanskeligt at modtage?" Ja. Men vi elsker dem som hjælper os, og dem som vi hjælper.

Måske kender vi ikke nogen enke, som trænger til at få malet, eller mennesker, som er flyttet ind i vores gade. Men vi vil blive tilskyndet og opmuntret til at gøre noget godt for en eller anden. Da vi boede i Idaho nød vi at gøre nogle småting for onkel Joe, wardets yndlingspioner. Da vi var flyttet, huskede vi han af og til, og havde også i tankerne at vi skulle skrive et brev, for at gøre onkel Joes dage lysere. Tanken blev mere indtrængende, og til slut sendte vi ham et brev. Men det var for sent. Allerede dagen efter modtog vi budskabet om, at onkel Joe var død. Vi var gået glip af en mulighed for at tjene, fordi vi havde ignoreret den første indskydelse.

Blandt de ting vi gemmer er et takkekort fra en søster i et tidligere ward. Vore sønner var kun 3 og 5 år gamle, da deres far fulgte en tilskyndelse til at tage dem med til et projekt en tidlig morgen, hvor de reparerede taget på denne søsters hus. Hun gik så langt som at påskønne disse små drenge og takke dem. De smagte glæden ved at hjælpe et menneske, som havde brug for det.

Ånden bredte sig, så da vores datter kom hjem og begejstret fortalte om sine planer om at sætte noget mad på en nødlidende families dørtrin, var vi straks parate til at gå igang.

Familiens tjenesteprojekter behøver hverken være imponerende eller originale. Vi havde opdaget, at det var lige så stor en glæde at deltage sammen som en familie i arbejdet på velfærdsfarmen som enhver anden fritidsbeskæftigelse.

Her er forslag til andre projekter,. som man eventuelt kunne udføre:

1. Tag regelmæssigt et barn med til primary. Det har vi gjort, og opdaget at

„Familiens tjenesteprojekter behøver hverken være imponerende eller originale."

vores lille ven snart blev klar over vi virkelig kom efter ham hver søndag.

2. Skriv takkekort til jeres primary- , skole- eller hjemmelærer. De vil blive overraskede over, at nogen er interesseret i dem.

3. Syng beredvilligt med i wardets kor. Dirigenten vil være taknemmelig og I vil yde en tjeneste gennem et projekt.

4. Del udbyttet fra haven med andre.

5. Inviter et menneske som normalt er alene til middag.

6. Tjen i al hemmelighed. Vi synes det er meget morsomt i fællesskab at lave noget lækkert, sætte det på dørtrinet hos en eller anden, ringe på og løbe.

7. Giv jeres datter en opmuntring til, uden betænkning, at passe børn for nogen som skal i templet.

8. Tilrettelæg et middagsselskab for nabolaget – eventuelt som et sammenskudsgilde. Folk, som ikke er medlemmer af kirken, kan blive påvirket gennem en sådan vennetjeneste.

9. Tilrettelæg i forvejen. Påbegynd en bankopsparing, så der kan blive

mulighed for senere at udføre en mission.

10. Vær et godt eksempel på efterlevelse af evangeliet, så andre kan blive opmuntret til at gøre det samme.

I et ældre hjælpeforeningslektiehæfte er der en historie om et barn, som kommer ind i det øjeblik moderen er færdig med at bage en kage. Han spørger: „Hvem skal vi give den til?" Der ligger en fortjeneste til nogen i denne lille hændelse, eftersom man kan se, at han kommer fra et hjem, hvor man er vant til at give og hjælpe andre.

Der findes mange måder, hvorpå vores familie kan glæde andre ved at række en hjælpende hånd. Jeg er meget taknemmelig for det stærke vidnesbyrd vi har modtaget gennem tjenesteydelser. Dette siger jeg i Jesu Kristi navn, Amen. ☐

Hent styrke gennem tjenesteydelser

Nyle Randall

I sidste måned var det nøjagtigt 5 år siden vores familie kom i en situation, som vi slet ikke havde ventet på dette tidspunkt. Men den forandrede hele vores familie. Vi tog et plejebarn til os. Jeg husker tydeligt den dag. Det var en af disse pressede situationer, hvor man ikke kunne finde nogen som helst til at tage et barn, der skulle komme den næste dag. Efter vi frivilligt havde tilbudt vores hjælp, fik vi alle mulige ængstelser for den forpligtelse vi havde påtaget os. Vi blev oven i købet en lille smule oprevet. Vi syntes næsten, vi havde mere end nok i vore egne børn, end vi kunne klare på dette tidspunkt. Vi havde 5 børn, og det syntes som om de allesammen var i en særlig alder, hvor de lavede et kæmperod uden at være ansvarlige nok til at sørge for at tingene blev samlet op igen. Og nu skulle vi have endnu et barn hos os, som ikke engang vores eget.

Med alle disse bekymringer i tankerne satte vi os sammen med vores børn, for at gøre nogle forberedelser. Med den tro

som er kendetegnende for børn var vore børn i løbet af kort tid parate til at acceptere deres storesøster.
Da Jean ankom, opdagede vi, at barnet var endnu mere ængstelig end vi var. Hun var 17 år, og 2 år bagefter i skolen. I vores familie havde det ældste barn endnu ikke holdt sin 9. fødselsdag, så vi blev hurtigt klar over, at vi hurtigt måtte lære noget. Det var muligvis den eneste rigtige antagelse, vi gjorde i hele denne situation.
Vi blev omgående klar over, at vi stod overfor endnu et problem. Det var noget med at gå i bad. Vi havde kun haft hende et par dage, da vi blev klar over, at der måtte gøres noget. Til slut besluttede matriarken, at patriarken måtte gøre sin pligt – så jeg havde en samtale med vores nye datter. Jeg må sige, at den gik ualmindelig godt. Fra og med den næste dag havde vi ikke spor varmt vand i tre måneder.
Når vi nu ser tilbage på den korte tid, vi havde Jean – kun nogle få måneder – er vi klar over, at vi lærte mange ting. Lad mig bruge et øjeblik til at gennemgå nogle af disse ting med jer.
Både min hustru og jeg måtte kæmpe lidt med os selv i begyndelsen, for at kunne acceptere et fremmed barn på lige fod med vore egne børn. I de første dage var det en virkelig kamp, fordi vi måtte anstrenge os meget for ikke at sætte vore egne børn i første række. Dette var en uvurderlig lektie for os. Nu kan vi næsten omgående acceptere hvem som helst. Vi kunne have gået hele livet igennem, uden at have lært hvordan man gør det. Vore børn lærte det også, og det vil vi være evigt taknemmelige for. Den anden ting vi lærte af Jean var, at vi virkelig kan lære mange ting af andre. Jean lærte vore børn mange ting. Hun elskede at arbejde, og hun kunne påtage et hvilket som helst job og gøre det rigtigt. Og bagefter hjalp hun de andre børn med deres opgaver. Hun hjalp vore børn til at lære mange af de principper, som vi har forsøgt at undervise dem om.

En af de største udfordringer, vi havde med børnene på dette tidspunkt var vort forsøg på at få dem til at påtage sig en opgave og udføre den til enden. Det så ud som om de søgte at slippe over den så let som muligt – enten ved at gøre et minumum eller mindre end det. Jean underviste dem på en anden måde. For os var det en kamp, som det er mellem de fleste børn og deres forældre, men når Jean gav dem opgaven, accepterede de den.

Jeg kan f. eks. nævne, at Jean fandt tilfredsstillelse ved at vaske op i hånden. Hun brugte ikke opvaskemaskinen. Og den dag i dag har vi stadigvæk en datter, der nyder at vaske op i hånden.

Den tredie ting, Jean hjalp os med, var at lære, hvordan vi kunne kommunikere med vore børn. Når Jean, der blot var et ældre barn, forstod en situation, mente hun stort set det samme om den, som vi gjorde. Vi opdagede, at det var et spørgsmål om at forstå. Til at begynde med havde vi et sprogproblem imellem os. Hun nikkede altid ja, men vi fandt hurtigt ud af, at hun havde lært at gøre således, når en sætning var afsluttet, selv om hun endnu ikke havde forstået, hvad der var sagt. Vi blev klar over, at vi var nødt til at være lige så høflige overfor vore andre børn, som vi var overfor Jean. I vores daglige opdragelse af børnene var vi begyndt at forvente for meget af dem. Vi troede, at de automatisk forstod alle de ting, der skete i familien. Somme tider behandler vi

naboens børn bedre end vore egne. Det var en lektie,
som vi er taknemmelige for at vi kunne lære.

Den fjerde ting var, at det var den første virkelige hurtigtvirkende missionæroplevelse vi havde haft indenfor familien. Vi kaldte gerne Jean for vores „svamp" – fordi hun ønskede at lære det hele. Hun stillede os spørgsmål om alt muligt. Hun ville gerne vide, hvorfor vi skulle sætte os ned og spise sammen, hvorfor vi knælede når vi bad, hvorfor man er nødt til at gå i kirke hver eneste søndag, hvorfor vi spiste forskelligt til hvert eneste måltid. Med hensyn til efterlevelse af evangeliet følte hun et helt specielt slægtskab, og ønskede at vide alt hvad hun kunne finde frem til.

Jeg husker engang, vi havde Jean med på campingtur. I samme øjeblik jeg havde standset bilen, hoppede Jean ud og begyndte at feje det område, hvor vi skulle campere. Vore børn forstod ikke hvorfor, men hun fortsatte, indtil hun havde fejet hele området, og lige til alt det løse støv og fyrrenålene lå i en sirlig bunke. Men hun holdt ikke op der. Bagefter knælede hun ned ved siden af børnene, og brugte flere minutter på at fortælle dem om renlighedsprincipper – at renlighed er en meget vigtig ting, når man camperer eller lever udendørs, og at man ved hjælp af nogle få ting kan gøre livet værd at leve. Og det mest forbløffende var, at børnene lyttede. Vi var bare taknemmelige for, at vi camperede i Rocky Mountains og ikke i New Mexicos sand. Jeg har altid spekuleret på, hvor dybt hun ville have fejet for at finde fast jord.

Det er kun tre uger siden Jean besøgte os i et par dage, sammen med sine to børn. Hun spurgte lige ud, hvordan hun kunne påvirke sin familie og sine børn.

Nu, hvor I hører disse ting, er jeg sikker på, at det lyder som om det hele var lutter fryd og glæde. Men jeg kan forsikre jer, at det var det ikke. Det var med det som med enhver anden tjenestegerning, man gør for andre. Man må ofre noget for at få tingene til at ske. Den dybe tilfredsstillelse, der kommer ved at tjene andre, kan ikke opnås på nogen anden måde. Den ændrer mennesker, og bereder dem til noget meget betydningsfuldt.

Vi er evigt taknemmelige mod Jean, ikke blot fordi vi betragter hende som vores ældste datter eller på grund af den glæde, hun bragte til vort hjem. Men vi er taknemmelige for den mulighed, hun gav os for at kunne tjene andre. Vi har lært, at forældre kan tilbringe en bunke tid med at undervise om evangeliets principper og anvende dem i familien, og derved arbejde hen imod fuldkommenhed. Somme tider føltes det som om, at de store anstrengelser man gør sig kun gør et meget lille indtryk på vore børn. Men lige så snart vi begyndte at efterleve evangeliets principper, ved at tjene andre, begyndte der at ske store ting. Vore børn begyndte at forstå evangeliets principper, som vi havde forsøgt at undervise dem om. Da vi i familien sammen

„Lige så snart vi begyndte at efterleve evangeliets principper, ved at tjene andre, begyndte der at ske store ting."

forsøgte at tjene et andet menneske, opdagede vi at vi modtog mest. Hvilken forunderlig ting! Ved at hjælpe et andet menneske, med noget hun ikke kunne klare alene, modtog vi velsignelser, vi ikke var i stand til at modtage ved egen hjælp. Dette er Jesu Kristi evangelium i dets sande betydning. Efterhånden som familien og det enkelte menneske styrkes, gennem tjeneste mod andre, bliver de velsignede, og der bliver beredt et Zions folk.

Jeg ved, at Jesus Kristus lever, at denne kirke har evangeliets hele plan og at velfærdsprincipperne er evangeliet i funktion. I Jesu Kristi navn. Amen. □

„Giv mig visdom til at modtage med værdighed"

Ældste Marvin J. Ashton
De tolv apostles Kvorum

Til et klassemøde for nylig under en uddannelsesuge, som blev ledet på Brigham Young Universitetet, fremviste en klog lærer og præsidentinde for hjælpeforeningen i en stav, søster Leisel McBride, et stort billede på et filmlærred. Det viste en lysøjet, dreng med ufriseret hår og armene over kors, i dybe tanker. Som billedtekst stod der: „Jeg ved, at jeg er noget, for Gud dropper ikke nogen." Lad mig lige gentage: „Jeg ved, at jeg er noget, for Gud dropper ikke nogen."

Denne billedtekst kunne passe udmærket som velfærdstjenestens motto.

Ethvert menneskeligt væsen, i enhver social eller økonomisk status, har brug for hjælp til at opbygge sin selvrespekt og det at kunne klare sig selv. Hvis velfærdstjenesten skal være virkelig effektiv, må dens interesser være at forbedre det enkelte menneske i et og alt. Et menneskes forestiling om sig selv er hverken mere eller mindre end det, vedkommende har fundet ud af gennem

egen erfaring og gennem sin omgang med andre. Det er godt at lægge mærke til, at der er nogen som hjælper en typisk dreng til at udvikle sin personlighed. En eller anden, måske en mor, en primarylærer, en nabo eller måske oven i købet sangen „Jeg er Guds kære barn" har fået denne lille dreng til at indse, at han er noget. Han vidste, at han ikke var droppet. Han vidste, at han ikke var umulig. Han vidste, at han var et menneskeligt væsen, som hans himmelske Fader elskede.

I Prædikerens Bog kap. 4:9–10 kan vi læse: „To er bedre faren end én, thi de får god løn for deres flid;
hvis den ene falder, kan den anden rejse sin fælle op. Men ve den ensomme! Thi falder han, er der ingen til at rejse ham op."

Den rette anvendelse af velfærdstjenestens principper er ganske enkelt, at give det ene menneske muligheder for at arbejde sammen med andre til fælles gavn.

For nylig sagde man om en af årets lærere: „Han giver intet svar på livets spørgsmål, men får derimod den enkelte elev til selv at finde frem til sine svar. Han får ingen til at føle sig dumme. Han giver dem selvtillid og opmuntrer dem, uden at presse på."

Dette storslåede program i kirken, som vi taler om i dag, er indført for at give os alle en fornemmelse af det enkelte menneskes værdi, ved at undervise om og udvikle færdigheder, uafhængighed og personlig stolthed på en lignende måde. Velfærdstjenesten giver os mulighed for fortsat at tjene og lære. Derved kan vi lære, hvordan man aldrig giver op, og hvordan man kommer til at tro på sig selv og andre, eller aldrig lader sig slå ned af omstændighederne.

Kun hvis vi giver op overfor hinanden, i hjemmet eller i tjenesteaktiviteterne, har vi slået fejl. Tålmodighed, langmodighed og sand kærlighed er noget man bedst kan undervise om og lære, når man ivrigt engagerer sig i at opløfte alle Guds børn.

Forleden dag kom en lærer hen til mig, efter en søndagsskoleklasse, og spurgte om jeg ville give et bestemt barn hånden. Da jeg hilste på drengen og stod med hans hånd i min, blev jeg klar over at den eneste meningsfyldte ting dette barn måske kunne gøre var at bære lærerens bøger op i klassen for ham. Hvad fik denne medfølende lærer drengen til at gøre? Bære hans bøger. Jeg takker Gud for ledere, som ved, hvordan de kan undervise om selvagtelse i et rimeligt forhold til evnerne hos dem de leder.

Den skotske forfatter Louis Stevenson (1850–1894) anvendte følgende ord, for at minde os om denne kendsgerning: „Det eneste endemål i livet er at være hvad vi er, og at blive hvad vi evner at blive" (Bergen Evans: *Dictionary of Quotations,* s. 393. Crown Publishers, New York). Vor Frelser sagde det på denne måde: „Lige som Faderen har udsendt mig, således sender jeg også jer" (Joh. 20:21). Hvert eneste menneske har noget særligt at leve for. Nogle kan af sig selv finde deres ståsted, mens mange har brug for yderligere hjælp. Vi har alle sammen del i dette inspirerede velfærdsprogram, eftersom vi hjælper hinanden med at opfylde vort formål her på jorden.

Satan gør sit bedste for at afskrække os, og lade mismod vanskeliggøre vores fremgang. I prøvelsens stunder gør vi vel i at huske og gentage Sir Winston Churchills berømte ord – han som var Englands modige løve i nogle af sit lands

mørkeste dage. Med den stærke karakter og styrke, som var speciel for ham, sagde han : „Giv aldrig efter, giv aldrig efter – aldrig aldrig aldrig aldrig.” (Robert Rhodes James' udgave af *Winston S. Churchill: His Complete Speeches, 1897–1963,* 8. bind, Chelsea House Publishers, New York 1974 6:6, 499). Denne mægtige statsmand gentog med sine egne ord en anden stor leders ord: „Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple,

„Han elsker os og ønsker at vi skal elske os selv, vore familier og vores næste på en meningsfyldt måde.”

og I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer” (Joh. 8:31–32). Presseanalytikeren og forfatteren Poul Harvey sagde: „Jeg håber en dag at have oplevet tilstrækkeligt af det, som verden kalder succes, så når nogen spørger mig: ‚Hvad er hemmeligheden ved din succes?' vil jeg ganske enkelt svare: ‚Jeg rejser mig, når jeg er faldet.'”

Der er mennesker, som vil have os til at tro, at de nuværende velfærdsprincipper er forældede, overvurderede, og umulige at efterleve, under de eksisterende forhold i verden. Til disse mennesker kunne vi sige, det er nemmere for visse skeptikere at give op end at lære. Det er utvivlsomt lettere at være kritisk end at tjene. Under nutidens og fremtidens usikre tider vil velfærdstjenesten bestå som et lys for verden. Selve dens grundvold er fortsat bygget på, at få folk til at hjælpe mennesker til at hjælpe sig selv. Hvis programmet iværksættes rigtigt, vil de fleste menneskelige behov kunne imødekommes gennem dette vigtige program i kirken.

Velfærdstjenesten er Guds metode. Vi er nødt til at tro på dette og have tillid til det, hvis vi skal være ordentligt engageret i det. Ud over materialer, varer, forsyninger, penge, arbejde og færdigheder, er vi nødt til at have tro – tro til at hjælpe, lede og adlyde på Guds måde. For styrke og vejledning kan vi henvende os til det storslåede skriftsted, som så ofte gentages, og som står i L&P 104:14,16: „Jeg, Herren, udspændte himlene og byggede jorden som mine hænders værk; og alle ting deri er mine. Dog skal det ske på min egen måde, og se, på denne måde har jeg, Herren, besluttet at sørge for mine hellige, ved at de fattige må ophøjes derigennem, at de rige bliver ydmyge.”

Man udvikler uafhængighed, ved at sørge for den rette balance mellem handlefrihed og ansvarlighed. Når vi efterlever, underviser om, og deles om tingene, vil vi udvikle uafhængighed for os selv og andre.

Hvis velfærdstjenesten skal virke og have succes, er det nødvendigt, at ethvert kirkemedlem engagerer sig på passende måde. Herrens måde involverer altid den enkelte, familien og kirken i et samarbejde. Det er nødvendigt, at der er en nær forbindelse mellem velfærdstjenesten og hjemmet. Menneskelig forståelse, kloge forberedelser og vejledning gennem bøn er de nødvendige indgredienser. Alle ting bør foregå gennem de rette kanaler, for at der kan være orden i tingene, og de kan virke effektivt.

Det er ikke nok at lægge indviklede planer, opstille programmer, og gå alvorligt ind for forberedelserne. Det kan de fleste af os gøre, men mange har svært ved for alvor at praktisere de principper, vi tror på. Nogle af os har en tendens til at vende ryggen til i stedet for at kæmpe. Lad os minde hver andre om, at de bedste hænder til at hjælpe oftest er dem, der sidder os nærmest – vore egne hænder. Kan I komme i tanker om hvilke muligheder I har for at hjælpe jer selv, hvis der skulle opstå problemer. Eller slår I armene ud og udbryder: „Nej nej!" eller „hvorfor netop mig?" Kan I sætte jer roligt ned, gennemgå kendsgerningerne og skrive en liste over alle de eventuelle skridt, I kan tage? Kan I identificere årsager, og finde frem til hjælpemidler? Rolige overvejelser kan hurtigere løse problemer end sanseløshed og magtesløshed.

„Præsident Marion G. Romney har ofte sagt: ‚Intet kirkemedlem med selvrespekt vil frivilligt overgive ansvaret for opretholdelse af sin egen tilværelse til andre. Yderligere har en mand ikke blot ansvaret for at sørge for sig selv; han har også ansvaret for at sørge for sin familie.'" *(Den danske Stjerne* oktober 1981 s. 153) Da Paulus talte om disse ting, sagde han: „Men hvis nogen ikke sørger for sine slægtninge, især da for sine husfæller, har han fornægtet troen, ja, er værre end en vantro." (1 Tim. 5:8)

Hjemmet, som er hjertet i velfærdstjenesten, og dets medlemmer bør altid engagere på en sådan måde i alt det, vi foretager os, så vi kan bevare vores selvrespekt. Vi må hele tiden huske på, at hvis hver enkelt virkelig skal føle sig veltilpas, så må alle medlemmerne af familien arbejde på dette.

Familiens medlemmer er i reglen dem, der forstår hinanden bedst. Når de arbejder sammen, kan de måske se problemerne fra forskellige synspunkter. Når der kan afholdes familieråd, uden ødelæggende skænderier, kan der fremkomme nye og bedre løsninger på udfordrende situationer. Når familiens medlemmer arbejder sammen, og hver især bidrager med deres hjælpekilder, får de en chance for at høste den gensidige tillids og tryghedsbelønninger, samtidig med at de hjælper hinanden med at løse problemer, og udvikle større uafhængighed og ansvarlighed.

Der er naturligvis tidspunkter, hvor nogle af os er nødt til at henvende os til kirken for at få hjælp. Det er en stor trøst at vide, at sådanne hjælpekilder er tilgængelige, hvor behovet ikke kan efterkommes af den enkelte eller familien. I dette tilfælde gælder det også, at de skridt der tages, går gennem de rette kanaler, som er godt definerede. Det bør ikke være følelserne eller panik, der afgør hvilken vej man skal gå. Alle ting skal gøres på Herrens egen måde, som vore dages profeter har sagt.

Noget af det, der giver den enkelte og familien størst belønning, er at undgå gæld, når som helst det er muligt. Gæld i sig selv er hverken godt eller dårligt. Det er et økonomisk redskab, som giver mulighed for enten noget godt eller noget dårligt. I forretningslivet kan gæld anvendes til at forøge produktiviteten eller til at udvide. Det er dog således, at de mennesker som oftest er i gæld er almindelige mennesker, fordi de for en tid ikke har styr på økonomien. De bliver ofre for nogle dårlige økonomiske vaner, og ofte har de ingen idé om, hvor vigtigt det er at holde ordentlig styr på økonomien. De misbruger afbetalingssystemet, især ved hjælp af kreditkort,

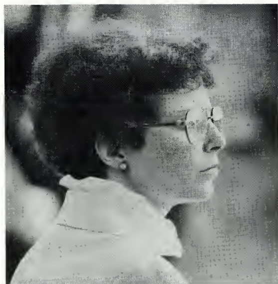
hvorfor de ikke kan holde deres budget eller anvende kloge retningslinier. For mange af os er afbetaling som et magisk tæppe, hvorpå vi kan flygte til steder vi almindeligvis ikke kunne komme til. I første omgang rejser vi gratis, men glemmer, at vi lidt senere får lov til at betale for det magiske tæppe. Tyngende renter lægges til den oprindelige sum, og det kan komme til at ramme hårdt.

Gæld kan forårsage alvorlige familiestridigheder. Ægtepar, som har vanskeligheder ved at betale alle deres regninger med de penge de tjener, vil også ofte have vanskeligheder i deres ægteskab.

I vore dages indkøbscentre – i jeres eget nabolag, jeres by og kommune – findes intrigante, bedrageriske fortalere, som kommer med lokkende tilbud af alle mulige slags til godtroende kunder. Det er med sorg, vi må meddele, at tusindvis inden for vore egne rækker er ført bag lyset af mennesker, som lokker og faldbyder med en indtrængende hvisken. „Denne mulighed får du kun én gang i livet." „Det passer lige til dig." Udtryk som ikke længere er ualmindelige. Sådanne tilbud bør afskys som pesten.

Jeg tror, at Herren ønsker, vi skal blive opskræmte og bekymrede, når vi ser, hvordan onde mennesker uden skrupler på en uretfærdig måde udnytter de svage og uoplyste. Ingen sidste dages hellig bør udnytte andre menneskers situation. De bør hverken manipulere, lyve, stjæle, snyde eller bedrage. Det er vort ansvar at hjælpe hverandre til ikke at blive indblandet i noget, som kan være ødelæggende for vort velfærd.

Det er ikke gammeldags at være spar-

sommelig. Vi må disciplinere os selv, så vi ikke bruger mere end vi tjener, selv om det skulle betyde, at der er visse ting vi klare os uden eller at vi skal bruge det vi har i stedet for at købe nyt. Den, som er klog, kan skelne mellem fundamentale behov og luksuøse ønsker. Nogle synes, det er meget forfærdeligt at budgettere, men jeg kan love jer, at det skader aldrig. Gæld kan være ødelæggende, det kan binde os økonomisk, føre til fallit, og tab af selvrespekt. En familie, som kan styre sine penge klogt og budgettere godt, blandt andet tiende og fasteofferydelser, hjælper sig selv og andre på Herrens egen måde. Retfærdig gæld bør betales. Jeg tror, Herren ønsker, at vi skal have succes inden for vore bestræbelser på at udføre ærligt arbejde, og klogt anvende vore midler til gavn for den enkelte familie i kirken og samfundet.

Jesus sagde: „Vær hyrde for mine får!" (Joh. 21:16). Man kan ikke vogte dem, hvis man ikke ved, hvor de er. I kan ikke pleje dem, hvis I giver dem anledning til at vende ryggen til jer. I kan ikke pleje dem, hvis I ikke har noget mad. I kan ikke pleje dem, hvis I ikke har kærlighed og barmhjertighed. I kan ikke pleje dem, hvis ikke I er parate til at arbejde og dele. Hvor end disse fortabte får måtte være, er det nødvendigt at have medfølelse for at kunne hjælpe. Medfølelse er evnen til at forstå andres følelser, og føle som de føler. Man vil aldrig kunne yde hjælp uden at føle for modtageren. Dette kræver, at man opnår den pågældendes tillid – lytter med øjne, ører og hjerte, forsøger at fatte hvordan dette menneske føler, og derpå lader vedkommende vide, at man virkelig forstår ved hjælp af de ting, man gør. Den, som virkelig forstår og udøver medfølelse, vil ikke løse et andet menneskes problemer, vil ikke argumentere eller komme med beretninger om ting, der er værre, ej heller komme med beskyldninger eller fratage nogen deres handlefrihed. En sådan vil blot hjælpe den pågældende til at opbygge sin selvtillid og selvagtelse, således at vedkommende kan finde sine egne løsninger.

De mennesker, som trænger til hjælp, er til alle tider sat i bås. Nogle af Herrens får er unge, ensomme og fortabte. Nogle er bedrøvede, hjemsøgte, eller nedslidte af alder. Nogle findes i vor egen familie, i vort nabolag, eller i verdens fjerneste hjørner, hvor vi kan yde hjælp gennem fasteofre. Nogle er ved at dø af sult. Nogle hungrer efter kærlighed og omsorg.

Hvis vi giver Herrens får grund til at vende os ryggen, vil det være vanskeligt at pleje dem, om ikke umuligt. Ingen vil kunne undervise eller hjælpe, hvis de er sarkastiske eller latterliggør. Diktatur eller: „Jeg har ret og du har uret" vil gøre alle vore anstrengelser for at pleje et vilfarent får forgæves. Vi vil opbygge en afstandsmur imellem os, og ingen vil få gavn af forholdet.

Man må aldrig opmuntre et menneske til at gøre noget, som kan forårsage at den pågældende mister sin stolthed eller vender os ryggen, for så vil vi have mistet muligheden for at hjælpe. Lad os også huske, at vi aldrig for alvor hjælper nogen af Guds børn, hvis vi giver dem noget for ingenting. Ethvert menneske i kirken bør være i besiddelse af uafhængighedens selvopholdelsesdrift som får os til at insistere på at arbejde for det vi modtager. Den bedste mad vi kan give Herrens får er kærlighed, barmhjertighed og genoprettelsen af værdighed.

Vi viser vor kærlighed gennem vore gerninger. Vore kærlige ord lyder tomme, hvis vore gerninger ikke er i overensstemmelse med dem. Alle Herrens får har brug for at blive berørt af en hyrde som nærer omsorg – som fører hans flok ad vejene fremad, hvor de kan se værdien i at vandre i lydighed mod Guds bud og føle værdigheden ved at nå høje mål.

Kærlighed og barmhjertighed bør begynde i vort eget hjem. Alt for mange af os udstrækker kærlighed til andre, mens der ofte er størst behov for den indenfor familiens kreds. Et gammelt serbisk ordsprog siger: „Godhed er den eneste tjenestegerning som ingen magt kan kommandere til, og som man ikke kan købe for penge." Den bedste måde at vise sin kærlighed på, når man skal vogte og pleje andre mennesker, er at give sig tid til at bevise sin kærlighed gennem godhed og venlighed time for time og dag for dag. Ægte kærlighed er ligeså evigt som livet selv.

Gennem de sidste par dage, hvor præsident Kimball har været ved at komme sig efter sin sidste operation, har jeg hørt mange af jer give udtryk for jeres kærlighed til ham og taknemmelighed for ham. Mange har søgt udveje til at vise oprigtig taknemmelighed overfor ham, for hans tjenestegerninger og uselviske kærlighed. Gennem et uvurderligt og nært samarbejde med præsident Kimball, tror jeg at jeg kan give jer visse retningslinier. Lær at elske alle Guds børn uforbeholdent, uanset race, religion og hudfarve, og forsøg at tjene dem som han betjener dem. Dette princip er grundvolden i velfærdstjenesten. Vi gør allesammen vel i at huske L&P 50:26: „Den, der er ordineret og udsendt af Gud, er bestemt til at være det største, uagtet han er den mindste og alles tjener."

Herren er tilstrækkeligt interesseret i os til at vejlede os i, hvordan vi skal tjene andre og give os mulighed for at udvikle selvtillid. Hans principper er konsekvente, og de vil aldrig blive ændret. Den måde tingene udføres på kan måske ændres i henhold til skiftende situationer, men Herrens principper vil altid være de samme. Velfærdstjenestens succes er afhængig af lydighed mod de fundamentale, evangeliske love, som den bygger på. Der er plads til fornyelse og til anvendelsen af vor handlefrihed når vi er på udkig efter kloge metoder, hvorpå vi kan yde tjenestegerninger så længe vi holder os indenfor evangeliets rammer.

Må jeg til sidst komme med nogle forslag til fundamentale mål indenfor vort arbejde i velfærdstjenesten:

1. Opbyg selvrespekt ved at opbygge selvtillid.

2. Yd hjælp og tjenestegerninger på Herens egen måde, hvilket er i harmoni med handlefrihed og ansvarlighed.

3. Erkend hjælpekildernes rette rækkefølge: (l) den enkelte, (2) familien og (3) kirken.

4. Vær opmærksom på, at vi må vide hvem Herrens får er og hvor de befinder sig, for at kunne vogte dem.

5. Den rette hjælp kræver kærlighed medfølelse og opbyggelse af værdighed.

6. Og endelig, velfærdstjenesten kræver planlægning, lydighed imod evangeliets grundprincipper, og frem for alt villighed til at tjene, som vores profet tjener, med uforbeholden kærlighed.

Må Gud hjælpe os til at give af os selv med visdom, så vi kan modtage med værdighed. Det er sandt at ,,Gud dropper ingen". Vi er hans børn. Han elsker os og ønsker at vi skal elske os selv, vore familier og vores næste på en meningsfyldt måde. Jeg er glad for dette enestående program i kirken. Det er en inspireret levevis. Det er iværksættelsen af evige principper for velfærd, til gavn for hele menneskeheden. Det er velfærdstjenesteydelser. Dertil føjer jeg mit vidnesbyrd og min kærlighed i Jesu Kristi navn. Amen. ☐

Efterlevelse af velfærdsprincipper

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i det øverste Præsidentskab

Jeg har fået til opgave at sige et par ord om efterlevelse af velfærdsprincipper. Jeg har i over 40 år studeret og belært om principperne i kirkens velfærdsprogram. Jeg elsker dets principper og ved, at de er indbegrebet af den højeste form for en kristen levevis. Jeg sætter stor pris på, hvad der er blevet sagt af dem som netop har talt om disse ting her i formiddag. De har vist eksempler på, hvilken påvirkning det har på den enkelte og os alle som helhed, at efterleve velfærdsprincipper.

I 1936 sagde præsident J. Reuben Clark, Jr.: ,,Velfærdsplanens mål er på længere sigt at opbygge kirkemedlemmernes karakterstyrke – både hos givere og modtagere. Vort mål er at redde alt det ædle, som bor dybest i dem, og få åndens slumrende rigdomme til at blomstre og

bære frugt, hvilket når alt kommer til alt er kirkens mission og hensigt og formålet med at være medlem af denne kirke." (Et specielt møde for stavspræsidenter den 2. oktober 1936).

De fleste af os har haft den glæde at se, hvordan et menneske der har været i nød har fået hjælp, og som følge deraf igen har kunnet klare sig. Mange af os har oplevet sandheden i, at fattige kan blive ophøjet, når de hjælpes på Herrens måde.

I dag vil jeg dog gerne tale om den virkning, efterlevelsen af velfærdsprincipperne har på giveren, i modsætning til modtageren. Jeg vil gerne gentage hvad præsident Clark sagde i 1936: „Velfærdsplanens mål er på længere sigt at opbygge kirkemedlemmernes karakterstyrke – både hos givere og modtagere."

Herren har i virkeligheden slet ikke brug for, at vi skal tage os af de fattige. Han kunne tage sig af dem uden vores hjælp, hvis han havde til hensigt at gøre det. Han siger: „Jeg, Herren, udspændte himlene og byggede jorden som mine hænders værk; og alle ting deri er mine, og det er min hensigt at sørge for mine hellige; thi alle ting er mine." (L&P 104:14–15).

Det ville være ganske enkelt for Herren at åbenbare for præsident Kimball, hvor oliekilder og guldårer ligger. Så behøvede vi bare at ansætte en eller anden til at grave dem ud, hvorpå vi kunne flyde i velstand – og vi ville flyde i velstand lige ned til underverdenen. Nej Herren har i virkeligheden slet ikke brug for os til at tage sig af de fattige, men vi har brug for det, for kun ved at lære hvordan vi tager os af hinanden, kan vi udvikle den Kristuslignende kærlighed og karakter, som det er nødvendigt for os at besidde, for at vi kan kvalificere os til at komme tilbage til ham.

I den åbenbaring, som profeten Joseph Smith modtog i Kirtland den 7. juni 1831, understreges det på en dramatisk måde, at man ikke kan være en sand Kristi dicipel uden virkelig at give. I denne åbenbaring beder Herren 28 af ældsterne rejse to og to fra Kirtland til Jackson County i Missouri. De skulle rejse hver deres vej og forkynde evangeliet, hvor de kom hen. Som I sikkert husker var de fattige på den tid, og de måtte rejse igennem fattige områder. Joseph Smith og hans nærmeste medarbejdere „rejste med diligence og ind imellem tog de kanalbåden til Cincinnati, Ohio", derpå tog de til Louisville, Kentucky og videre til St.Louis i Missouri med damper. „Fra denne by som ligger ved Mississippi floden travede Guds profet tværs over staten Missouri til Independence, Jackson County som lå ca. 480 km rejse borte." (George Q. Cannon: *Life of Joseph Smith the Prophet* s. 117. Deseret Book Company, Salt Lake City 1958) Jeg minder jer blot om disse kendsgerninger, for at I skal huske baggrunden for det Herren sagde til disse mennesker i begyndelsen: „Kom i alle ting de fattige, trængende, syge og lidende i hu; thi den, der ikke gør det, er ikke min dicipel." (L&P 52:40) Kan I forestille jer det! Disse ældster var nærmest forarmede, og Herren sagde til dem: „Kom . . . de fattige og de trængende . . . i hu."

At befalingen om at give er rettet mod alle mennesker, understreger Kong Benjamin, da han siger til de fattige: „Og atter siger jeg til de fattige: I, som intet har og dog har tilstrækkeligt til at leve fra dag til dag, jeg mener alle I, som afviser betleren, fordi I intet har; jeg ville

ønske, I ville sige i hjertet: Jeg giver ikke noget, fordi jeg ikke har noget, men dersom jeg havde, ville jeg give.

Dersom I siger dette i hjertet, er I uden skyld, men ellers er I fordømt, og jeres fordømmelse er retfærdig, thi I begærer det, som I ikke har modtaget," (Mosiah 4:24–25).

Når vi først er overbevist om, at vi har en pligt til at give, er vi nødt til at lære, at det vigtigste ved at yde tjene er, at det gøres i den rette ånd. Mormon har talt om dem der giver af en forkert årsag, idet han sagde: „Thi dersom han ofrer en gave eller beder til Gud, så gavner det ham intet, om han ikke gør det i en oprigtig hensigt.

Thi det bliver ikke regnet ham til retfærdighed.

Og se, om et menneske, der er ondt, giver en gave gør han det tvært og tvungent; og derfor tilregnes det ham det samme, som om han havde beholdt gaven selv; og derfor anses han som ond for Gud." (Moroni 7:6–8).

Vi kan kun udvikle den kærlighed, Mormon karakteriserer som „Kristi rene kærlighed" (Moroni 7:47), hvis vi giver frivilligt, på grund af dyb kærlighed til vor næste. I Mosiah læser vi: „Og Alma befalede atter, at enhver af kirkens folk skulle dele af deres gods, enhver i forhold til det, han havde; dersom han havde meget, skulle han give meget; og af den, der kun havde lidt, skulle der kun forlanges lidt, og den der ikke havde noget, ham skulle der gives.

Og således skulle de, *efter egen fri vilje og ønske for Gud, dele deres formue.* (Mosiah 18:27–28. Fremhævelse tilføjet).

Nogle spørger måske: „Hvordan kan jeg opnå at få disse retfærdige følelser med hensyn til at give? Hvordan kan jeg overvinde at være fedtet? Hvordan opnår jeg ‚Kristi rene kærlighed'?" Til disse mennesker vil jeg sige: Efterlev trofast alle budene, giv af jer selv, drag omsorg for jeres familier, arbejd i kaldelser i kirken, missioner, betal tiende og offerydelser, studer skrifterne – og sådan kunne jeg fortsætte. Hvis I glemmer jer selv i dette værk, vil Herren røre jeres hjerter og blødgøre jer, således at I lidt efter lidt får de følelser, som kong Benjamin velsignede sit folk med i sin tid, og som tilskyndede dem til at sige: „Ja, vi tror alle de ord, du har talt til os, og vi ved også, at der ligger sikkerhed og sandhed bag dem ved Herren, den almægtiges ånd, som har bevirket stor forandring hos os eller i vore hjerter, så at vi ikke mere er tilbøjelige til at gøre ondt, men bestandig gøre godt." (Mosiah 5:2).

Herren udviste denne kærlighed i sin fuldkommenhed, i alt hvad han gjorde. Herren viste Moses de utallige verdener, som var blevet skabt, og sagde: „Thi se, mange verdener er gået bort ved min magts ord, og der er mange som nu består og de er utallige for mennesket . . . Ligesom en jord med sine himle skal forgå, så skal en anden fremkomme, og der er ingen ende på mine gerninger eller på mine ord." (Moses 1:35,38).

Da Herren havde vist Moses sit uendelige skaberværk, gav han Moses en vis indsigt i, hvorfor han gjorde alt dette, idet han sagde: „Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket." (Moses 1:39). Her ser vi, vor Himmelske Faders fuldstændige uselviskhed. Hans hele gerning og herlighed består i, at tilvejebringe evigt liv og lykke for hans børn. Burde vort hele formål i dette liv så ikke også være at tjene hinanden i retfærdighed? Hvis ikke, hvordan kan vi så nogen sinde håbe på at blive som han er? Når vi hver især bliver fyldt med „Kristi rene kærlighed" (Moroni 7:47), vil vi som helhed udvikle os til at blive en kirke som er „ren af hjertet" (L&P 97:21). Vi kan således blive som Enoks folk, om hvem der blev skrevet: „Og Herren velsignede landet . . . og . . . kaldte sit folk Zion, fordi de var af en hjerte og et sind og levede i retfærdighed, og der fandtes ingen fattige blandt dem." (Moses 7:17–18).

Af de nephiter, som undgik ødelæggelsen i forbindelse med Jesu korsfæstelse og som derefter efterlevede evangeliet, siger optegnelsen: „Alle mennesker . . . (blev) omvendt til Herren, og der var ingen strid og uenighed mellem dem og alle handlede retskaffent med hinanden. De havde alle ting tilfælles; derfor fandtes der hverken fattige eller rige, trælle eller frie, men de var alle frigjort og deltagere i den himmelske gave . . . Der kunne i sandhed ikke findes noget lykkeligere folk blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd." (4 Nephi 1:2,3,16).

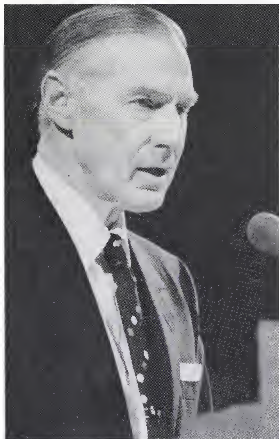
Hvorfor var disse mennesker så lykkeli-

„Kirkens mission, i den sidste uddeling, er at udvikle endnu et folk, som efterlever evangeliet i dets fylde."

ge? Fordi de var fri for selviskhedens lænker og havde lært, hvad Herren allerede ved – at den største glæde kun kan opnås gennem tjeneste.

Det er ikke nogen umulig drøm, eller et idealistisk mål, at blive et folk, der som helhed er rene af hjertet. Det ved vi, fordi Herren har befalet os at blive sådanne, og Herren giver „ikke . . . menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem." (1 Nephi 3:7).

Når vi er nået dertil, at vi har „Kristi rene kærlighed" vil vort ønske, om at tjene andre, være vokset til det punkt, hvor vi fuldt ud kan efterleve indvielsesloven. Efterlevelse af indvielsesloven ophøjer de fattige og gør de rige ydmyge. I denne proces bliver begge parter helliggjorte. De fattige bliver løst af begrænsningernes og elendighedens bånd, og slipper for ydmygelse de bliver frire mennesker, som kan hæve sig, og nå deres fulde muligheder, både verdsligt og åndeligt. De rige, der indvier og skænker af deres overskud til gavn for de fattige – ikke fordi de er tvunget til det, men fordi de er parate til at gøre det af egen fri vilje – beviser overfor deres medmennesker deres kærlighed og barmhjertighed, som af Mormon karakteriseres som „Kristi rene kærlighed" (Moroni 7:47). Dette vil bringe både giver og modtager på et fælles stade, hvor Guds Ånd kan møde dem.

Ældse James E. Faust, De tolvs Kvorum

Krirkens mission i den sidste uddeling er, at udvikle endnu et folk som efterlever evangeliet i dets fylde. Dette folk skal være „rene af hjertet" (L&P 97:21), og de skal blomstre og blive velsignede på bjergene og på de høje steder. De skal være Herrens folk. De skal vandre med Gud, fordi de skal være af ét hjerte og ét sind, og de skal leve i retfærdighed, og der skal ikke være nogen fattige iblandt dem.

Lad os huske disse ting, og lad os få dette storslåede program til at gå fremad. Velfærdsprincipperne er evige. Velfærdsprogrammet er bygget på indvielsesloven. Jeg ved af egen erfaring at dette er Herrens værk. Det forbereder os til at blive Kristus lig. Hvis I vil tænke på det mest hellige og ophøjede sted i nogen sinde har været, vil I huske, at det sidste vi hver især skal kunne gøre, og være villige til, er at indvie alt hvad vi har til opbyggelsen af Guds rige – hvilket indebærer at vi tager os af vore medmennesker. Gør vi det vil vi fremskynde indvarslingen af tusindårsriget. Gud give at det må lykkes for os, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn, Amen. ☐

26. september 1981
GENERALKONFERENCENS HJÆLPEFORENINGSMØDE

„Kærligheden ophører aldrig"

Præsident Gordon B. Hinckley
Rådgiver i Det øverste Præsidentskab

Mine kære søstre jeg har af præsident Tanner, præsident Romney og præsident Smith fået til opgave at sige et par ord til jer. Jeg er taknemmelig for det motto hjælpeforeningen har: „Kærligheden ophører aldrig."

Forleden aften havde jeg lejlighed til at læse en smule om Willie og Martins håndkærre kompagnier fra 1856. Der var over tusinde mennesker i disse kompagnier. Det var omvendte fra Skandinavien og på De britiske Øer. De var ankommet sent til De forenede Stater, og det var blevet farligt for dem på dette sene tidspunkt at forlade byen Iowa, for at påbegynde den lange vandring til denne dal. De blev indhentet af snevejr i Wyoming. Heldigvis var der forskellige missionærer, som passerede dem på deres vej tilbage fra England, og da de så den forfatning de hellige i håndkærrekompagnierne befandt sig i, skyndte de sig til denne dal for at berette om det til præsident Brigham Young. De ankom om lørdagen til oktoberkonferencen i 1856. Om søndagen, den næste morgen, rejste præsident Young sig og talte til folk i det gamle tabernakel, som stod her på denne plads, og han sagde til morgenmødet:

„Jeg vil nu angive det emne, som de ældster der vil tale til jer i dag og under denne konference kan benytte" bekendtgjorde han. „Det er følgende . . . mange af vore søskende befinder sig ude på sletterne med håndkærrer, og mange af dem er formodentlig ca. 1100 km fra dette sted, og vi er nødt til at få bragt dem hertil, vi må sende dem hjælp. Emnet lyder: ‚Få dem hertil' . . .

Det er min religion – det er det Helligånden, som jeg er i besiddelse af, dikterer. Vi skal frelse folket."

Han bad om nogle muldyr, nogle vogne og kuske, derpå sagde han:

„Jeg vil gerne give søstrene det privile-

gium at indsamle tæpper, skørter, strømper og sko osv. til de mænd, kvinder og børn, som befinder sig i disse håndkærrekompagnier . . . kapper, vinterhuer, strømper, nededele, undertøj, og næsten alt hvad man kunne nævne af tøj."

Det var om søndagen. Tirsdag morgen, to dage senere, begyndte 16 vognlæs med mad og forsyninger at køre ud af denne by trukket af 16 stærke par muldyr, som blev drevet af 27 unge mænd.

Det var begyndelsen. Men andre vognlæs fulgte efter efterhånden som mændene reagerede og kom med deres heste og vogne og efterhånden som kvinderne fik indsamlet mad, tøj, tæpper og andre nødvendigheder fra deres sparsomme forråd. (T. Leroy R. Hafen: *Handcarts to Zion,* siderne 119–26).

Det er den mest heltemodige periode i hele vores historie. Efterhånden som disse stakkels mennesker, mange af dem med alvorlige forfrysninger i hænder og fødder, nogle nærmere døden end livet, ankom til dalen, åbnede de kvinder som boede her deres hjem for dem, gav dem mad, forbandt deres sår, passede dem, opmuntrede dem og velsignede dem gennem denne lange bitre vinter.

„Talte jeg end med menneskers og engles tunger, men ikke havde kærlighed, da var jeg et rungende malm eller en klingende bjælde" (1 Kor. 13:1).

Gud velsigne de af hjælpeforeningens kvinder der nu som den gang er kommet de nødlidende til undsætning, som har gjort sig til venner med de ensomme, som har givet de sultne mad og plejet de syge. „Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre der, har I gjort imod mig" (Matt. 25:40). Sådan sagde Herren.

Nu vil jeg gerne sige et par ord om en helt anden slags kærlighed.

Jeg mener, den kærlighed der går ud på at tilgive, vise tolerance overfor andres fejl, om at undgå jalousi og uvenlige følelser overfor sine omgangsfæller.

Jeg tænker på to kvinder som engang var nære venner. Den ene blev, på grund af et uheld som hun var uskyldig i, medskyldig i at den anden mistede sit barn. Det er vanskeligt at sige, hvem af disse kvinde der led mest over dette barns død. Den ene var ikke barnets mor, men blev involveret i ulykken, som førte til denne ulyksaligehed, men hun sørgede og græd i disse mange år, ikke blot på grund af barnet som var mistet og sin del i den ulykkelige situation, men måske endnu mere over den utilgivelige ånd, som den mor der mistede barnet var i besiddelse af. Man kan godt forstå, hvorfor den mor, der mistede barnet, sørgede over tabet af sit barn, og at hun følte sig bitter. Men hun burde for længe siden have indset, at hendes veninde var uskyldig, at også hun havde grædt, og at de burde have udøst kærlighed overfor hverandre i stedet for disse beskyldninger. Manglen på kærlighed havde forgiftet denne kvindes sjæl, ødelagt hendes lykke, og det bragte hende kun elendighed om dagen og sorg om natten.

> „Jeg taler også om et andet af kærlighedens aspekter. Hvis nogen af jer nærer uvilje mod andre og udvikler had, beder jeg jer vende om."

Moroni belærte om „Kærlighed, som er Kristi rene kærlighed" (Moroni 7:47). Den lidende forsoner sagde da han hængte på Golgatas kors og så ned på de mennesker, som så brutalt havde korsfæstet ham: „Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke hvad de gør" (Luk. 23:34).

Hvis der inden for min stemmes rækkevidde skulle være nogen, som nærer uvilje mod andre, og udvikler had i deres hjerte mod hinanden, så beder jeg jer vende om. Had er altid noget forkert, og bitterhed vil altid være ødelæggende, men „Kærligheden ophører aldrig" (1 Kor. 13:8).

Der er også en anden side af denne sag. Kritikkens ånd er ved at tage overhånd iblandt os. Måske hører det til den tidsalder vi lever i. Vi påvirkes ustandselig af avisernes spalter, og de meninger som fremkommer i radio og TV. For mig ser det ud som om deres hovedformål er at finde fejl. De er så kritiske at det somme tider grænser til ondskabsfuldhed. De er kritiske overfor politikerne. De er kritiske overfor kirkens ledere. Ingen af os er fuldkomne – vi gør alle sammen fejltagelser nu og da. Der har kun gået et fuldkomment menneske på denne jord. Mænd og kvinder, som har store ansvar, har ikke brug for kritik, de har brug for opmuntring. Man kan godt være uenig om politik, uden at være ubehagelig overfor politikere.

Jeg opfordrer kraftigt jer kvinder, unge som gamle, at båndlægge jeres kritik overfor andre. Det er så nemt at finde fejl. Det er meget mere ædelt at tale opbyggende.

Jeg vil gerne nævne noget andet overfor jer mødre. Jeg blev ret nedslået, da jeg for nylig i en avis læste om en undersøgelse, som var foretaget et sted overvejende med mormoner. Undersøgelsen blev foretaget blandt de 14–18 årige elever i skolen, og de havde udvist en diskriminerende og uvenlig holdning overfor mennesker, som ikke deler vores tro. Jeg ved ikke hvor pålidelig undersøgelsen var. Men hvis rapporterne taler sandt, er jeg flov. Jeg håber at I, til jeres familiehjemmeaftener, underviser jeres børn om, hvor vigtigt det er at være venlig og tolerant samt, at vi er nødt til at række hånden ud til andre, også til mennesker som vi er uenige med, og udvise en kærlig, god og hjælpsom ånd.

Til slut vil jeg gerne sige et par ord om en der er et eksempel for os allesammen. Jeg taler om søster Camilla Eyring Kimball. Jeg har i de sidste uger ofte set hende stå ved sin mands side, dag og nat, under hans sygdom. Hendes loyalitet overfor ham viser hendes aldrig svigtende kærlighed til ham, hendes ømme omsorg for ham er blevet som en tråd i et smukt gobelin. Hendes bøn for ham, hendes anmodninger til Herren, kom fra en stærk og ydmyg kvinde, som ved at hele livet er en gave fra Gud, vor evige Fader.

Der er også en anden side af hendes natur, som burde være et eksempel for os allesammen, og jeg vil især påpege det overfor jer unge piger. Søster Kimball kommer fra en stor familie. Hun var det første af børnene, som forlod hjemmet for at sikre sig en uddannelse. Hun hungrede og tørstede efter kundskab, og hun sikrede sig den. Da hun havde kvalificeret sig til et udvalgt erhverv brugte hun en del af sin løn til at hjælpe sine søskende med at påbegynde deres uddannelse. Fra denne familie kommer mænd og kvinder, som er kendt over hele verden.

Søster Kimball har aldrig mistet denne trang til at lære. Det har altid været livsnødvendigt for hende at læse. Hun

nød det dengang hun var ung, og nu på hendes ældre dage, er det en trøst og styrke for hende. Hun er et strålende eksempel for kvinder over alt på hvor nødvendigt det er stadig at udvikle sig, at udvikle sit sind og udvide sin forståelse, at nære sin sjæl med de tanker, som er udgået fra store mænd og kvinder, gennem alle tidsaldre.

Hun er indbegrebet af godhed og betænksomhed. Hun oplevede fattigdom, da hun var ung, selvom hun ikke betragtede det som sådan. Gennem sin sans for værdier, som udvikledes i disse år, har hun i kærlighed og medfølelse rakt de uheldigt stillede en hjælpende hånd.

Jeg vil anbefale jer at følge hendes eksempel. Jeg beder Herren velsigne hende og hendes elskede mand. Jeg beder Herren velsigne jer unge piger, som er fyldt med håb og drømme om dejlige ting, og beder til at disse drømme må gå i opfyldelse. Jeg beder for de unge mødre, der spiller en så vigtig rolle i opdragelsen og undervisningen af jeres børn, og for jer ældre kvinder som har set så meget i livet, og er kommet til at påskønne dets skønheder, og erkende dets sorger.

Kærligheden ophører aldrig. „Den er Kristi rene kærlighed (og) forbliver evindeligt" (Moroni 7:46–47).

Må Gud velsigne hver eneste en af jer, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn amen. □

Hjælpeforeningen i omskiftelige tider

Barbara B. Smith
Præsidentinde for hjælpeforeningens hovedbestyrelse

Min mand og jeg kom for nylig hjem til vort hus, der ligger på en bakke med udsigt over Salt Lake dalen, og opdagede at al elektriciteten var gået i hele nabolaget. Da vi nærmede os vort mørklagte hus, lagde naboens dreng mærke til at vi kom ind mørket og løb over for at tilbyde os sin lygte. „Vi har en til

derhjemme" sagde han. „I kan godt beholde denne her, så længe I har brug for den."

Jeg var imponeret over den omsorg, denne lille dreng viste. Han havde et lys, som han var villig til at dele med os. Han interesserede sig virkelig for os. Han var parat til at hjælpe os, da vi var i nød.

Jeg tænkte en hel del på denne lille dreng de følgende dage. Han var så hjælpsom, så glad og så villig til at dele sit lys.

Hans opførsel repræsenterede for mig det fundamentale budskab i Jesu Kristi evangelium, og også hjælpeforeningens motto: „Kærligheden ophører aldrig."

For det første fordi min unge ven var forberedt. Han og hans familie havde et lys ved hånden, som kunne gennemtrænge mørket, da lysets kilde midlertidigt var taget bort.

Vi må allesammen tage rådet om at forberede os alvorligt. Husk på lignelsen om de ti jomfruer som „tog deres lamper og gik ud for at gå brudgommen i møde. De fem af dem var uforstandige, og de fem kloge.

De uforstandige tog nemlig deres lamper, men tog ikke olie med sig.

Men de kloge tog olie i deres kander tillige med deres lamper." Og da brudgommen kom var de parate. De „gik ind i bryllupssalen med ham, og døren blev lukket" (Matt. 25:1–10).

Vi bør være så kloge, at vi personligt forbereder os ved at forstå sandheden og efterleve den i retskaffenhed, så vi kan være værdige Kristi diciple. Og når vi har gjort ham til midtpunktet i vort liv kan vi udvikle disse kristne egenskaber, som gør os værdige til ophøjelse. Vi vil få yderligere styrke og større evne til at udvise kærlighed. Vi vil øge vore evner til at vise kærlighed på en sådan måde, at vi vil være parate, når der er brug for det.

Min unge ven var også tilstrækkeligt interesseret til at opdage at vi var i nød.

Han løb ud til os i mørket. Han holdt lyset for at oplyse den mørke vej.

I en hjertegribende lignelse påbød Jesus at gøre dette idet han sagde:

„Thi jeg var sulten, og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed, og I tog jer af mig;

Jeg var nøgen, og I gav mig klæder; jeg var syg, og I så til mig; jeg var i fængsel, og I besøgte mig" (Matt. 25:35–36).

Han forklarede tydeligt, at vi skal interessere os tilstrækkeligt til at imødekomme de fysiske og åndelige behov, der opstår hos mennesker omkring os. Når man gør dette viser man kærlighed og barmhjertighed. Det er begyndelsen til Kristi rene kærlighed.

For nylig hørte jeg en ung mor tale til et wardshjælpeforeningsmøde. Hun fortalte, at hun er ved at miste sit syn. Hun udtrykte taknemmelighed overfor dem som havde læst for hende, kørt hende til hendes aftaler, og fordi en anden søster underviste hende i at spille på klaver. Hjælpeforeningens søstre havde gennem deres vennetjenester, tilbudt hende deres syn og hjulpet hende til at lette frygten under disse meget vanskelige omskiftelser til en verden i mørke.

Vi må alle lide omskiftelsernes kvaler. Det er vanskeligt for os allesammen. Alvorlig eller kronisk sygdom er blot en af dem. Men omskiftelserne kan også ske, når en af vore kære, et barn eller en ægtefælle, dør. Det kan være erkendelsen af at man aldrig bliver gift i dette liv, skilsmisse, hjemkomsten efter en mission, et ægteskab uden børn, når det sidste barn bliver gift, et civilt liv, efter at have levet under militærdisciplin, oprykningen fra Unge Piger til hjælpeforenin-

Hjælpeforeningens præsidentskab søster Marian R. Boyer, førsterådgiver, præsident Barbara B. Smith og søster Shirley W. Thomas, andenrådgiver

gen, overflytningen fra folkeskolen til gymnasiet, en flytning osv. osv.

Alle disse forhold gør det nødvendigt at tilpasse sig og kræver at man udvikler nye og andre vaner, i forhold til den ændrede levevis som kan være en udfordring eller smertelig. Det er sådanne vendepunkter, der betyder at gamle adfærdsmønstre ikke længere er passende.

Vi må hele tiden forberede os til at imødegå nye udfordringer og være villige til med glæde at hjælpe andre på tidspunkter hvor de er i nød. Hjælpeforeningen bør være et lys for søstrene under omskiftelige tider. Ledere og lærere og medlemmer bør systematisk vise deres interesse, når søstrene kommer ud for omskiftelsernes belastninger og trængsler.

En kvinde, der for nylig var blevet enke og som altid havde fundet tilfredsstillelse ved at gøre noget for andre, fandt det meget vanskeligt at bede om hjælp. Men hun var dog klogt nok til at gøre det, fordi hun forstod, at det måske kunne være til hjælp for en anden. Hun havde også tilstrækkelig tro på at hun atter kunne gøre noget for andre, når hun kunne klare sig selv igen.

En ung pige, som var afløst fra sin mission og den strænge disciplin der, var stadig motiveret til at omvende verden. Men som hun sagde: „Jeg må lære at se virkeligheden i øjnene og prioritere i henhold til mine nye omgivelser, selv om jeg ikke synes det er behageligt at

beskæftige sig med at gå ud og more sig, at svæmme eller blot det at læse en roman."

En kvinde, som deltog i en konference for kirkens enlige medlemmer, fortalte mig om den frygtelige virkelighed, hun oplevede ved en skilsmisse for nylig, efter 20 års ægteskab. „Du aner ikke hvilket mod det kræver af mig blot at gå ind i dette lokale fyldt med enlige mennesker, og vide at jeg nu er en af dem. Jeg kan end ikke beskrive hvor svært det er."

Kan vi for alvor forstå hvad andre mennesker lider? Sikkert ikke, men vi har lært noget vigtigt om hvor svært omskiftelser kan være, noget der måske kan hjælpe os til bedre at forstå os selv eller andre, under sådanne vanskelige perioder hvor der sker ændringer:

1. En omskiftelse kan være en mulighed for åndelig, fysisk, intellektuel og psykologisk udvikling, eller det kan betyde en alvorlig svækkelse. Alt er nyt og ofte vanskeligt. Det kræver en hel del mod og somme tider støtte fra andre, for at gøre omskiftelige tider udviklende.

2. I omskiftelige tider er det ikke så meget barndommens sår, der skærper vore evner til at tilpasse os forandringen. Det er oftere den støtte forholdet til andre mennesker giver, som gør forskellen. Stabile og gode forhold til andre mennesker, som er parate til at støtte, er en værdifuld hjælp på de tidspunkter i vort liv hvor vi udsættes for store forandringer.

3. Det er ikke omskiftelsen i sig selv der har den største betydning, når man skal tilpasse sig, men snarere hvordan omskiftelsen passer ind i den enkeltes forhold på det tidspunkt hvor den indtræffer. Mennesker vil tilpasse sig på forskellig måde, fordi mennesker er forskellige, selv om hændelsen måske ser ud til at være den samme.

4. Der forekommer ofte en vis uorden under omskiftelser, men man vil hurtigere kunne tilpasse sig og føle sig tryg, hvis man får en pålidelig støtte fra venner og bekendte.

Er I begyndt at indse, hvor betydningsfuldt søsterfællesskabet er i hjælpeforeningen? Solide venskaber og en sikker tro kan gøre det muligt på en god måde at tilpasse sig forandringer. Disse ting var til stede dengang enken bad om hjælp, dengang den fraskilte kvinde fik nyt mod, dengang den hjemvendte missionær skulle tilpasse sig en ny levevis, dengang den unge mor skulle vænne sig til sit svigtende syn.

Efterhånden som vi begynder at forstå de utallige omskiftelser, som berører vort liv, vil vi også blive klar over, at omskiftelser både kan skærpes og blive mere omfattende, alt efter de ændringer der sker i vort indviklede samfund.

Hvad kan kvinderne i hjælpeforeningen gøre?

Det vil måske blive krævet af os at vi indtager familiens plads for mange kvinder – at vi indtager en plads i denne permanente pålidelige vennekreds, som er så nødvendig for at kunne yde støtte, når en kvinde selv mangler den tilstrækkelige styrke.

Hvis vi øger vore evner til at tjene andre, kan vi få en større fornemmelse for vor næstes behov. Måske bliver vi nødt til at bruge mindre tid på andre ting som optager os, og som måske er mindre værdifuldt at bruge tiden på.

Vi kan udvikle vores indstilling til kærlighed og omsorg ved at huske vore grundlæggende kristne forpligtelser til at tilgive, og være milde og gode. Vi kan fremme den gode vilje blandt menne-

sker, som har forkyndt Frelserens fødsel, og vi kan opmuntre til en dybsindig personlig bøn til vor himmelske Fader om fred og styrke til at møde modgang. Men selv den allerbedste vilje kan ikke hjælpe os til at nå ud til alle søstre og sørge for at ingen bliver overset. Vi må have et program, som kan hjælpe os, og det har vi. Hjælpeforeningen er beregnet til at udfylde dette formål. Til et af de første møder i Nauvoos hjælpeforening sagde Lucy Mack Smith:

„Dette er en god institution ... vi skal værne om hinanden, passe på hinanden, trøste hinanden, og modtage instruktioner." (Tale ved Kvindelig Hjælpeforening i Nauvoo, 17, marts 1842. *History of Relief Society, 1842–1966,* s. 20. Udgivet af The General Board of Relief Sotiety, 1966).

Gennem hjælpeforeningens program kan vi nå ud og afhjælpe nød, som vi måske ikke engang ved eksisterer. Jeg har hørt om en besøgslærerinde, som med en omsorgsfuld indstilling sendte de søstre hun besøgte hver et julekort. Da hun kom til besøgslærerindernes forberedelsesmøde var budskabet til besøgslærerinderne at sende et julekort til hver af de søstre de besøgte, og skrive noget personligt på hvert kort.

Søster Barbara Smith, Hjælpeforeningens præsident

Denne besøgslærerinde blev helt slået ud. Hun havde allerede sendt kortene, men hun havde ikke skrevet noget personligt på dem. Efter at have overvejet et stykke tid, besluttede hun til sidst at sende endnu et kort, denne gang med en personlig bemærkning.

Da hun besøgte sine tildelte søstre i januar, tog hun først hen til en inaktiv søster. Da hun kom indenfor var det tydeligt at ethvert spor af julen var udslettet – undtagen et enkelt julekort, som stod alene på et lille bord. Det var kortet med den personlige bemærkning. Søsteren forklarede at hun havde beholdt dette kort fremme, for at vise det til venner, som ikke var medlemmer af kirken, så de kunne se at kirkens medlemmer gik den anden mil. Hun sagde at det var noget hun havde fortalt dem før, men nu havde hun et håndgribeligt bevis, som de kunne se.

Da besøgslærerinden kom igen næste måned, var der rent og pænt i huset, men kortet stod stadig på den lille bord. Måneden efter var kortet der endnu – og også den næste måned, og den næste igen.

Besøgslærerinden var ikke klar over at denne inaktive søster havde brug for et bevis på interesse. Hun opdagede også, hvor meget selv små venligheder betyder.

En søster kan øge sin forståelse for andre ved at udfylde en kaldelse i hjælpeforeningen. Hun kan lære hvordan man drager omsorg, måske samtidig med at hun hjælper en anden med at foretage

den vanskelige omskiftelse fra at være inaktiv til at være fuldt aktiv. Enhver stilling i hjælepforeningen skulle ikke alene hjælpe en søster til at tjene andre, men også til at udvikle sig – til at gå fremad imod de mål hun har sat for sit liv for at styrke sig selv, sin familie og sin omgangskreds, samtidig med at hun udvikler sine guddommelige egenskaber. Enhver lektie hun deltager i, i hjælpeforeningen bør hjælpe hende til at forstå et af evangeliets principper – hvorledes princippet er, hvordan det kan komme til udtryk i hendes liv, og hvordan hun kan blive bedre til at tjene andre på grund af dette princip.
Undervisningen i en miniklasse i hjemkundskabs skal ikke bare være et spørgsmål om at lære en teknik eller en færdighed. Den må skabe egenskaber, som får søstrene til at give uselvisk, således at den nye færdighed med glæde kan anvendes.
I vore dage bør en af hjælpeforeningens største interesser gå ud på at nå ud til hver enkelt ung pige når hun skal påtage sig sin vigtige livsopgave og hjælpe hende til at forstå sine ubegrænsede muligheder, som kvinde i kirken. Når I ledere betjener disse unge hjælpeforeningssøstre, må I ikke undervurdere deres anlæg, deres evner, deres ønsker og deres villighed til at deltage i hjæleforeningens ansvar. De er ofte mere åndeligt parate, mere vitale, og viser synlige tegn på fornyende, intellektuelle evner, end deres fysiske modenhed viser. Tag dem med i arbejdet. Undervis dem. Lær af dem.
Og I unge hjælpeforeningssøstre, vi ved at hjæleforeningen er stærkere på grund af jeres bidrag. Vil I også lade hjælpeforeningen hjælpe jer med at lære hvordan man imødekommer den voksne kvindes udfordringer med større tillid og fremsyn?
Vi må heller ikke glemme overgangen til alderdommen. Statistikken viser at et endnu større antal kvinder vil blive enker. De fleste kvinder vil leve og nå en alder, der var helt ualmindelig for en generation siden. Man kan opleve en tilfredsstillende og dejlig tid, mens man ældes, eller man kan føle sig skuffet.

„Vi må alle lide omskiftelsernes kvaler. Det kan bl. a. være alvorlig sygdom, død, erkendelsen af at vi måske ikke bliver gift i dette liv, skilsmisse, ægteskab uden børn, flytning osv."

Det skar mig i hjertet, da en hjælpeforeningspræsidentinde i et ward fortalte mig hvordan hun ringede til datteren af et af de ældre hjælpeforeningsmedlemmer og sagde: „Din mor har arbejdet mange år i vores ward. Men nu er hun gammel, og hvis du ønsker hun skal komme til møderne og sammenkomsterne, må du påtage dig ansvaret for at bringe hende herhen, vi kan ikke gøre det."
Når hjælpeforeningen skal reagere overfor sådanne behov, som den nævnte søster havde, er vi nødt til at tage de fysiske svækkelser i betragtning, som ofte følger med det at blive gammel, og vi må finde ud af hvordan vi kan hjælpe.

Vi bør være glade for og villige til at hjælpe vore ældre søstre. Ensomheden kan virke lige så svækkende som sygdom, og virke som et fængsel, hvorfra det synes umuligt at flygte. Mange ældre syntes hele tiden at de er værdiløse, eller at de er andre til besvær. Vi har et ansvar for at tage dem med i vort fællesskab, og benytte os af de store muligheder for at lære af dem.

Hjælpeforeningen har et praktisk kommunikationsapparat, hvorved man kan sikre sig at ingen søster, hverken ung eller gammel, bliver overset eller glemt. Besøgslærerinder – jeg beder jer indtrængende om at bringe hjælpeforeningens ånd ind i hvert eneste hjem. Tag jer af de enlige. Sid ved sengen hos den som skranter. Del evangeliets lys i en dyster verden.

Den skotske digter James Thomson bemærkede:

„Lyset! Naturens strålende robe. Uden denne skønhed ville alt være svøbt i dysterhed." *(The New Dictionary of Thoughts,* s. 363. Samlet af Tryon Edwards, D. D. Standard Book Co., USA. 1961).

Vær med til at sprede dysterheden. Udbring sandhedens lys. Gør det ved hjælp af jeres fornemmelser, ved jeres fornuft, men frem for alt ved hjælp af ånden. Det betyder ikke noget hvem I er, eller hvad I lige nu foretager jer i livet. Sandhedens lys venter på at blive opdaget, og når det er opdaget venter det på at bringe lys i tilværelsen for hvert eneste af Guds børn.

I omskiftelige tider, hvor der ofte forekommer store omvæltninger, er det nemmere for et menneske at blive lamslået af det dystre, frem for at blive oplyst af ånden. Det er derfor vi er nødt til at udsøge disse mennesker, og dele evangeliets lys med dem. Denne beslutning bør enhver søster tage i sit hjerte.

I skuespillet *Winterset,* (vintertide) siger Mio: „Jeg kom for at søge lyset i mørket, løb gennem daggry, og tumlede ind i morgenen." Jeg vil gerne bede jer hver især forberede jer på at skænke noget af jeres lys, selv på de mørkeste tidspunkter i jeres liv, så også I vil tumle ind i en vidunderlig morgen. Husk jeres dåbspagt, som omtales i Mosiah, hvor Alma spørger om vi „er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette,
ja, og er villige til at sørge med dem, som sørger og trøste dem, der har trøst behov og stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder" (Mosiah 18:8–9).

Disse skriftsteder skildrer så smukt den

rolle, vi som kvinder i kirken og som søstre i hjælpeforeningen bør påtage os for at hjælpe hinanden gennem omskiftelige tider, fordi de taler om forpligtelsen til kærligt at give, om medfølende forståelse og om at udvise omsorg.

Må vi være kloge nok til at lade vort lys udstråle og udstrække vores kærlighed, til vi opdager at vi selv er omstrålet af lys og varmet af en kærlighed, som aldrig ophører; det beder jeg om i Jesu Kristi navn, amen. □

En mulighed for stadig at lære

Shirley W. Thomas
Andenrådgiver i hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Steven skulle begynde i syvende klasse til september. Han var ikke så høj som de andre drenge, og da hans mor skulle lægge hans nye bukser op, bad han hende lave en stor søm på ca 12 cm „fordi," sagde han, „jeg vil vokse meget i år".

Måske bekymrer vi os ikke så meget om at blive nogle cm højere, men har vi set nogle måneder frem i tiden, og bevidst besluttet os til at vokse betydeligt?

En tidligere kirkeleder hævdede at „i denne omskiftelige verden, hvor det kræves at vi gør fremskridt, er vi nødt til at øge vores intelligens . . . der er intet stoppested for Guds mænd (eller kvinder)" (Orson Hyde, *Journal of Discourses,* 7:151). I betragtning af dette behov er vi taknemmelige for, at en kærlig fader har skænket os et hjælpeforeningsprogram, hvor vi fortsat kan lære.

Vores studiekursus er til gavn for enhver sidste dages hellig kvinde. Det omfatter den første søndag en åndelig livsførelses lektie, og den anden søndag en mødrelektie. Det virker måske usædvanligt at næsten en fjerdedel af vores lektietid er helliget mødrelektier, når ikke alle hjælpeforeningens kvinder har børn i hjemmet.

Kirkens kvinder kender udmærket begreberne *patriark og patriarkalsk orden.*

Vi forbinder disse ting med noget evigt, samt med præstedømmets virke i vort hjem og i kirken.
Vi taler derimod ikke så meget om matriarker, vi kalder dem i stedet mø-

„Hjælpeforeningens studiekursus giver evangeliets principper mening, i vore daglige anstrengelser for at følge Frelseren."

dre. Moderen er partner til hjemmets patriark. Moderkaldet er også evigt, noget fundamentalt. Det har noget at gøre med at bringe liv og kærlighed, og er stort set noget man må lære.
Det lærte nogle unge studerende, som var medlemmer af hjælpeforeningen, idet de hver uge besøgte søstrene på et lokalt plejehjem. Den første uge opdagede de, at mange af kvinderne var opgivende og apatiske. De havde stort set opgivet at forsøge at gøre noget som helst i deres tilværelse – de ventede blot på at den skulle få en ende. Men pigerne fortsatte deres besøg, nogle fremførte korte musikprogrammer, andre læste eller hjalp kvinderne med at skrive breve. Lidt efter lidt begyndte kvinderne at glæde sig til disse ugentlige besøg, hvorpå noget af disse unge hjælpeforeningssøstres livskraft blev bevaret gennem hele ugen. Pigerne gav næring til hvert eneste glimt af interesse. Da de opdagede, at kvinderne tidligere havde quiltet en masse, fik de fat i de nødvendige materialer og opstillede en det. Kvinderne var hurtigt færdige med et spændende quiltarbejde og parate til at begynde på et nyt. Nogle valgte at gøre andre ting, som studenterne bragte med som tilbud. Historien fortsætter, og den handler om aktivitet og livskraft. Disse unge studenter bragte nyt liv og kærlighed; de var „mødre" for de ældre søstre. Mødrelektierne handler ikke kun om dette at føde børn, men også om at nære egenskaber, der kan hjælpe ethvert Guds barn til at leve i lyset. Når vi koncentrerer os om evangeliets principper og tilpasser lektierne efter søstrenes aktuelle behov, kan mødrelektierne ikke alene blive passende, men også berigende for alle hjælpeforeningens medlemmer.
I Moses 4:26 lærer vi, at Adam kaldte sin hustru Eva fordi hun var mor til alle levende. Vi er også Evas døtre. Jeg tænker på en søster, som udfylder en meget ansvarsfuld stilling i hjælpeforeningen. Selv om hun er enlig og ikke har nogen børn, udfører hun et vigtigt arbejde i sin gerning. Hun berører unge menneskers sind, såvel som deres hjerte. Hun benytter fuldtud sine fortrinlige talenter og alt hvad hun har lært. Hun bringer kærlighed og lys i andres tilværelse. Jeg tror at Herren leder og accepterer hendes rolle på samme måde som han gør det for min nabo, der er mor til otte. Mødres roller er forskellige, og de kan ændre sig eller omfatte andet, men vi kan allesammen lære at anvende de principper, som har noget med moderkaldet at gøre.
Den unge mor, som ustandselig må tage sig af sine børns behov og samtidig være et eksempel som de passende kan forme deres liv efter, har et ansvar som udfordrer den største dygtighed. Det er hende,

som må lære og praktisere tålmodighed, som må undervise og overtale i kærlighed, som må irettesætte men ikke bruge tvang, hun må kort sagt udvikle enhver kvindelig egenskab.
Men vi må alle finde udveje til at lære, og beholde disse egenskaber, for vi skal, ligesom Eva, altid udføre et moderkald. Samfundslektierne, kulturlektierne og den femte uges lektie om tjenestegerninger, omfatter allesammen evangeliske principper, støttet af præstedømmet, hvilket giver dem mening i vore daglige anstrengelser for at følge den vej, som Frelseren afmærkede. Vore lektier har hjulpet os til en finere sans for kunstarterne og for mennesker, og derved skærpet vor påskønnelse for vores verdensomspændende kirke.
Vores positive udvikling er også virkningsfuld i de forhold, som vi fører opsyn med. Hvis wardets uddannelsesleder f. eks.afholder et månedligt møde med sine klasseledere, kan hun hjælpe en lærer til at lære noget af hver eneste lektie. Disse udvekslinger fra den ene til den anden vil gøre større nytte, hvis uddannelseslederens bemærkninger om lektierne er positive og utvetydige.
En lærer ved ofte selv hvad der gik galt i en lektie, og selv om hun måske gerne vil drøfte det, behøver hun sikkert ikke at blive mindet om det. På den anden side ser hun måske ikke, hvad der var mest effektivt, og vil være taknemmelig for lidt ros. Hvis en lærer blot roses for en smuk og vidunderlig lektie, vil hun dog ikke vide hvad der gjorde lektien til en succes, og hvordan hun kan bygge videre på sin styrke. Hvis uddannelseslederen lærer at se efter de særlige ting, som f. eks. en fængslende indledning, eller en betænksom behandling af klassens kommentarer, så vil hun være i stand til at hjælpe læreren med at forstærke den positive side af sin undervisning.
Og endelig, de fortsatte muligheder for at lære i hjælpeforeningen vil få sin virkning i søstrenes tilværelse, i en sådan grad at indlæringen og undervisningen sker ved Ånden. Lad mig fortælle jer om en søster, som hjalp mig med at påskønne undervisning ved Ånden.
Det var en ældre kvinde, en af de mange emigranter som ikke var nået længere end til New York City, på sin vej til Zion. Hun havde ikke haft store muligheder for at lære noget, og havde haft svært ved at tilpasse sig en ny kultur. Vi var de eneste to i vores klasse til stavens lederskabsmøde den aften.
Bestyrelsesmedlemmet bad os hver især beskrive, hvordan vi forberedte vore lektier. Jeg er uddannet lærer, og kunne sige nogle ting om lektieplaner og formål, men denne kærlige søster fortalte

stammende og på en nyt sprog, som hun havde måttet lære, om hvordan hun læste stoffet igennem og derpå knælede ned og spurgte Herren hvilke ting i lektien hun skulle fremhæve for søstrene i sit ward, hun sagde: „Herren har altid vejledt mig." Da jeg hørte hende fortælle, og oplevede hendes dejlige ånd, var jeg helt sikker på at han gjorde det, fordi hun lærte mig hvad jeg havde brug for at høre. Selv om denne aften i Manhattan i New York ligger mange år tilbage har jeg aldrig glemt hende eller hendes budskab.

Når vi fortsat lærer, med Herens Ånd som vejleder, vil vi forberede os til hans komme. Herren erklærede, at når han kommer igen er det ikke nødendigt at nogen af os fortæller vores næste at han er Kristus, for alle vil vide det. At vi må få en større kundskab og intelligens, og være forberedte til denne herlige begivenhed, beder jeg om i Jesu Kristi navn, amen. □

Hjælpeforeningen og velfærd

Marian R. Boyer
Førsterådgiver i hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Rødderne til hjælpeforeningens velfærdsprogram ligger dybt, for allerede til det første møde påbød profeten Joseph Smith søstrene at *udsøge* mennesker, som havde brug for barmhjertighed, og *dække* deres behov.

Hvor godt de accepterede ansvaret ses i en rapport fra Nauvoo „Necessity Committee" fra den 5. august 1843:

„Søster Jones, Søster Mecham, og jeg selv, besøgte vores ward – vi gik ind i hvert eneste hus og fandt mange syge . . . *vi fandt* søster Miller, en ældre dame, syg, men hun havde ingen seng, og heller ikke noget sengetøj eller nogen tæpper, hun havde heller ikke noget skiftetøj. *Vi fandt* søster Broomley meget syg, hun havde overhovedet intet at spise" (Amy Brown Lyman, samling af referater fra

hjælpeforeningens hovedbestyrelse 1842 til 1892 s. 72).

Søstrene stod sammen, og skænkede i fællesskab det der var nødvendigt. Søster Woolley gav „et par meter fint muselin, et flonels underskørt ... 60 cent ... søster German en spadseredragt (til) den ældre (søster) Miller" (Samme).

En ung enke fra Nauvoo, søster Ellen Douglas, som havde flere børn, har i et brev dateret den 14. april 1844 skrevet til sine forældre i England, og givet et glimt af, hvordan den første hjælpeforening blev administreret:

„Jeg blev meget syg ... somme tider troede jeg at jeg skulle dø, og så tænkte jeg på mine stakkels børn. Jeg bad at jeg for deres skyld måtte leve. Men jeg bad ikke alene, for mange af mine brødre og søstre bad ligeledes og vore bønner blev besvaret" (Kate B. Carter, *Our Pioneer Heritage,* 3:159. Daughters of Utah Pioneers, Salt Lake City, 1960).

Da søster Douglas begyndte at komme sig fik hun besøg af en ven, som foreslog hende „at ansøge Kvindelig Hjælpeforening om noget tøj, som jeg havde brug for til mig selv og min familie ... jeg sagde (modvilligt) ja, og vi gik hen til en af søstrene (i foreningen) ... jeg fortalte hende ... at mine børn havde slidt deres tøj op, medens jeg var syg, fordi jeg ikke kunne reparere det. Hun sagde, at hun ville gøre det bedste hun kunne for mig ... i løbet af nogle få dage ... sendte de en vogn med så mange ting, som jeg aldrig før har modtaget noget sted i verden" (Samme).

Søstrene fortsatte deres arbejde i Salt Lake dalen – somme tider på en meget dramatisk måde – således som ældste George A. Smiths hustru søster Lucy Meserve Smith fortæller det i sine erindringer. Da præsident Brigham Young ledede oktoberkonferencen, som blev holdt i det gamle tabernakel, fik han nyhederne om et håndkærrekompagni, som var på vej dertil. Hun skriver:

„Præsident Young og mange andre var (så) opbragte og bekymrede for at disse kompagnier ville blive overfaldet af sneen i bjergene, (så) derfor kunne de ikke fortsætte konferencen. Præsidenten bad om nogle mænd, nogle mulddyr, noget tøj og forsyninger ... søstrene lagde på stedet deres underkjoler, strømper og alt hvad de kunne undvære med det samme ... og lagde (det) i vognene, så det kunne blive bragt ud til de hellige i bjergene." (Lucy Meserve Smiths erindringer MS, 1886. Historical Department, The Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints, Salt Lake City).

Men andre forhold, og andre tider i kirkens historie, skabte andre udfordringer og reaktioner, samt nye grænser for hjælpeforeningens velfærdsarbejde. *Og sådan er det også i dag.*

Der er stadig fattige mennesker. Der er flygtninge, hjemløse. Der er et stadig stigende antal gamle. Der er arbejdsløse, syge og sørgende. Der er fattige i ånden, mennesker med personlige problemer, med byrder og problemer der plager dem. Selv i det kvarter, hvor vi bor, er der flere og flere mennesker der føler sig isolerede. Der findes ikke noget samfundsproblem, som ikke på en eller anden måde berører os, idet vi skal komme de nødstedte til undsætning, og vi skal forebygge.

Så hvordan skal vi, eller hvordan skal hjælpeforeningen reagere som organisation? Som ledere? Som medlemmer af hjælpeforeningen?

Selv om problemerne i vore dage er enormt store, har vi fortrinlige hjælpekilder hvorved vi kan løse dem. Ud over

de 1,5 millioner kvindelige medlemmer – som er hjælpeforeningens største aktiv – er organisationen i sig selv en af kirkens vigtige velfærdskilder. *For det første* på grund af dets hovedformål, som altid har været velfærdsorienteret. *For det andet* på grund af dets lektiekursus, de velfærdsprincipper der bliver belært om, og fordi søstrene får mulighed for at praktisere disse principper, hvorved de oplæres til personligt og som familie at være beredt til at påtage sig ansvaret som forældre og for at skabe et hjem. *For det tredie,* fordi at organisationen er opbygget således at kirkens foreskrevne velfærdsprogram kan udføres igennem den. *For det fjerde,* fordi den udgør et solidt og effektivt middel, hvorved kvinderne frivilligt kan udføre velfærdstjeneste.

Som eksempel kan nævnes, at efter Saigon regeringen var brudt sammen i 1975 blev mange sydvietnamesiske flygtninge sendt til De forenede Stater.

„Straks den første gruppe kom til militærbasen i San Francisco, blev der i nattens løb sendt bud efter hjælpeforeningssøstre. De skulle komme hen på basen og hjælpe til med at vaske, made og give børnene rent tøj på. De første hjælpeforeningssøstre kom kl. 4 om morgenen, og arbejdede hele dagen med bl. a. at vaccinere" *(Hjælpeforeningens lektiekursus 1979–80* s. 3). Disse søstre behandlede infektioner, trøstede og hjalp de hjemløse børn.

Et kor sammensat af søstre fra overalt i Salt Lake City sang ved hjælpeforeningens konference den 26. september

Hjælpeforeningen udgør en organisation med et system, hvorved man kan nå ud til enhver kvinde i tilfælde af katastrofe. Da Teton Dam (dæmningen i Idaho) brød sammen i 1976, gik der straks bud fra den nærmeste stavshjælpeforeningspræsidentinde til wardspræsidentinderne, til besøgslærerinder, tilsynsførende, hjemmelærere, som bad frivillige hjælpe til og søstrene reagerede villigt. Således fik man i løbet af meget kort tid samlet den nødvendige hjælp.

En anden vigtig hjælpekilde, til behandlingen af velfærdsproblemer, er oplyste, barmhjertige hjælpeforeningsledere.

Når en hjælpeforeningspræsidentinde og hendes rådgivere deltager i velfærdstjenestens komitemødér, og bidrager med meningsfyldte kommentarer til diskussioner, når man har observeret at nogle medlemmer har behov for velfærdshjælp, og disse oplysninger bringes frem på dagsordenen ved velfærdsmøderne, når de hjælper til med at iværksætte velfærdstjenestens aktionsplan, så *udfører* de formålet med velfærdstjenesten i foreningen. Når en hjælpeforeningspræsidentinde i et ward på biskoppens opfordring aflægger besøg hos familien i nød, er det at *hjælpe* mennesker i nød. Når en præsidentinde oplærer besøgslærerinder til at udsøge de fattige og nødstedte, så *følger* hun profetens anvisninger.

Alt for ofte sker det at man ikke opdager behov, fordi man ikke er parat til at se dem. Derfor bør hjælpforeningspræsidentinder i ward belære besøgslærerinderne om, hvordan de kan se tegn på depressioner, ensomhed og fysiske behov.

Et par besøgslærerinder, som havde sans for disse ting, besøgte en ung familie, hvor ægtemanden for nylig havde taget sin tandlægeeksamen. Familien havde, ved hjælp af ofre og et stramt budget, klaret de strenge år, hvor manden havde været nødt til at studere. Da søstrene besøgte moderen, lagde de mærke til at børnene der legede på gulvet havde huller i skoene, de var helt slidt op, og kunne knap nok beskytte de små fødder. De aflagde en fortrolig rapport til hjælpeforeningens præsidentinde, og forældrene blev overtalt til at modtage lidt hjælp, indtil den unge far selv kunne begynde at tjene penge, så han kunne klare familiens behov.

Det allerbedste, hjælpeforeningen kan gøre for velfærdssagen, er at sætte sine kræfter ind på at hjælpe de *enkelte* søstre, at ruste sig til at imødegå deres egne behov, for velfærdsproblemer løses allerbedst før de bliver til problemer. Når I derfor, hvert enkelt medlem, praktiserer velfærdsprincipperne i hverdagen, vil I personligt være med til at afhjælpe verdens problemer. Når I øger jeres hjemmeforråd, specielt med varer I selv har produceret med jeres egne hænder, i jeres have, med nål og tråd, eller i jeres køkken, klarer *I* nogle velfærdsbehov på den mest effektive måde. Når I søstre hver især gør hvad I kan for at forebygge sygdom, sørger for en god ernæring, og har orden i jeres økonomi, så fungerer velfærdssystemet som det bør. Når I lærer jeres børn at arbejde – når I medlemmer og jeres børn uddanner jer og engagerer jer i passende arbejde, samt i en karriere – så afhjælper I fremtidige problemer.

Den følelsesmæssige støtte og styrke, som hjælpeforeningens søstre kan yde hverandre, kan være ligeså vigtig eller endnu vigtigere end mad og husly.

> „Der er folk i nød allevegne – flygtninge, hjemløse, ældre, arbejdsløse, syge, sørgende, fattige i ånden, og nogle med personlige problemer."

Ægtemanden til en af søstrene mistede for nylig sit arbejde. Da søsteren fortalte om det, sagde hun at familien var nogenlunde forberedt økonomisk, eftersom de havde et fødevareforråd og nogle opsparede penge. Men de var ikke forberedte på det følelsesmæsige chok, som de fik ved arbejdsløsheden. Hustruen mindes, at den største hjælp familien modtog, og som lettede det forfærdende ved denne oplevelse, var den kærlighed og medfølelse som hjælpeforeningssøstrene viste hende.

I en hjælpeforeningslektie for nogle år siden lærte vi følgende. „Frygt for at vi ikke har nok kræfter, penge eller andre midler, kan afholde os fra at vise kærlighed." Vi tænker måske: „Vi kan jo ikke mætte alle de sultende, huse alle de hjemløse, eller trøste alle som sørger . . . derfor vil jeg ikke hjælpe nogen" *(Hjælpeforeningens lektiekursus 1979–80,* s. 54). Men Alma sagde: „Med små og

ringe ting bliver der udrettet store ting" (Alma 37:6).

Når den krone, vi giver til velfærdstjenesten eller i fasteoffer, og når den ene dag, vi yder en frivillig tjeneste, foretager et besøg (selv uden at have et hjemmebagt brød med), bliver ganget med 1 1/2 mil. medlemmer, kan mange lidelser blive afhjulpet.

Selv om grænserne for velfærdsbehov stadig flyttes længere og længere ud for vore ojne, og er anderledes end de var i 1842, ligner det dem også meget. Derfor er udfordringen til hjælpeforeningen stadig som den var dengang: At udsøge de fattige, at afhjælpe deres nød, at forebygge problemerne ved at lære, undervise og praktisere velfærdsprincipperne. Herren sagde det lige ud til Joseph Smith:

„Kom i alle ting de fattige, og trængende, syge og lidende i hu; thi den, der ikke gør det, er ikke min discipel" (L&P 52:40).

Dette beder jeg om i Jesu Kristi navn, amen. □

Kvindens ærværdige plads

Præsident Ezra Taft Benson
De tolv apostles Kvorum

Hvilket inspirerende og herligt syn. Jeg føler mig meget beæret og opløftet ved at være sammen med jer.

Når jeg taler til jer i aften er det ikke nødvendigvis fordi I er medlemmer af kirkens store hjælpeforeningsorganisation, men fordi I er udvalgte kvinder – vor himmelske Faders døtre.

I april måned havde jeg det privilegium at tale til brødrene i præstedømmet om en fars ansvar. I aften taler jeg til jer søstre om kvindernes ærværdige plads i vor himmelske Faders evige plan.

De sunde principper og evige sandheder må ofte at gentages, så vi ikke glemmer hvordan de skal anvendes, eller lader os overtale af andre argumenter.

Verden tiltager i ugudelighed. Fristelser-

ne er større end nogen af os kan huske de nogen sinde før har været. Stillet overfor sådanne forhold – og de vil blive værre – sagde præsident Spencer W. Kimball i en tale til regionalrepræsentanterne:
„Hjælpeforeningens ledere og lærere bør spørge sig selv: Hvordan kan vi hjælpe hustruer og mødre at forstå det ophøjede og værdifulde i en mors guddommelige rolle? Hvordan kan vi hjælpe hende til at gøre sit hjem til et ædelt tilflugtssted, hvor der er kærlighed og hvor man lærer noget?" (*Den danske Stjerne,* oktober 1978, s. 165).
Vi må altid huske på, at Satan har til hensigt at vælte vor evige Faders plan. Den ondes plan er at ødelægge kirkens unge – „Den opvoksende slægt", som Mormons Bog kalder dem (se Alma 5:49) – og at ødelægge familiesammenholdet.
I begyndelsen satte Gud kvinden til at være en ledsager til præstedømmet. Gud sagde: „Det er ikke godt for manden at være ene, derfor vil jeg gøre ham en medhjælp" (Moses 3:18).
Kvinden blev overdraget manden som en medhjælp. Ægtefællernes supplerende rolle er ideelt skildret i vore første forældres – Adams og Evas – evige ægteskab. De arbejdede sammen. De fik børn sammen. De bad sammen, og de underviste i fællesskab deres børn i evangeliet. Det er dette mønster Gud ønsker at alle retfærdige mænd og kvinder skal følge.
I Himlens råd, før denne verden blev skabt, blev mønsteret for en kvindes rolle foreskrevet. I blev udvalgt af Gud til at være hustruer og mødre i Zion. Ophøjelsen i det celestiale rige bygger på trofasthed overfor denne kaldelse.
Lige fra tidernes begyndelse har en kvindes første og vigtigste rolle været at bringe vor himmelske Faders sønner og døtre til jorden.
Det har lige fra begyndelsen været hendes opgave at undervise børnene i evangeliets evige principper. Hun skal sørge for at hendes børn har en havn, hvor der er tryghed og kærlighed – uanset hvor beskedne forhold hun lever under.
I begyndelsen blev Adam – og ikke Eva – påbudt at tjene brødet i sit ansigts sved. I modsætning til det man kalder visdom i vore dage er en mors plads i hjemmet!
Jeg ved godt at der iblandt os lyder røster, som forsøger at overbevise jer om at disse sandheder ikke kan anvendes på vore dages forhold. Hvis I lytter til dem, og retter jer efter dem, vil I blive lokket bort fra jeres væsentligste pligter.
Forførende stemmer i verden råber op om „en anden levemåde" for kvinderne. De holder på, at visse kvinder er bedre egnet til karriere end til ægteskab og til at være mor.
Disse mennesker udspreder deres utilfredshed, ved at tale om at der ikke er noget spændende ved at passe sit hjem, og at kvinderne derved ikke vil kunne realisere sig selv. Nogle har oven i købet været så dristige at antyde, at kirken er ved at gå bort fra, at det bør være „typisk for en mormonkvinde" at blive hjemme og opdrage sine børn. De siger også, at det er klogt at begrænse familiens størrelse, så man kan få mere tid til at arbejde med sine personlige mål og realisere sig selv.
Jeg ved godt at mange af jer befinder jer i situationer, som ikke altid er ideelle. Jeg har talt med mange af jer, og ved at det er nødvendigt for jer at arbejde og overlade jeres børn til andre – selv om jeres hjerte stadig befinder sig derhjemme. I har min kærlighed og sympati for jeres nuværen-

de og forhåbentlig midlertidige situation, og jeg beder til at I må blive velsignede af vor himmelske Fader, så I kan kompensere for en situation der ikke er således, som I kunne ønske jer den..
Jeg erkender at nogle søstre er enker eller fraskilte. Mit hjerte er med jer, som befinder jer under sådanne forhold. Brødrene beder for jer, og vi betragter det som en stor pligt for os at sørge for at I får tilfredsstillet jeres behov. Stol på Herren. I kan være forsikrede om at han elsker jer, og at vi elsker jer. Lad være med at blive bitre eller kyniske.
Jeg erkender også at ikke alle kirkens kvinder får mulighed for at blive gift, og for at blive mødre her på jorden. Men hvis I i jeres situation er værdige og holder trofast ud, kan I være helt sikre på at få alle velsignelser af en god og kærlig himmelsk Fader – og jeg understreger *alle* velsignelser.
Løsningerne for jer, der er i mindretal, er ikke de samme for flertallet af kirkens kvinder, som kan og bør opfylde deres roller som hustru og mor.
Det er en misvisende tanke at en kvinde skulle forlade sit hjem, hvor hun har en ægtemand og børn, for at forberede sig på noget uforudset, ved at uddanne sig og tjene penge. Jeg er bange for, at selv kirkens kvinder alt for ofte anvender verdens standarder for succes, og som målestok for hvad de selv er værd.
Præsident Kimball sagde engang, at sidste dages hellige har brug for „deres egen mode" med hensyn til tøj. Vi er også nødt til at have „vores egen mode" med hensyn til succes og image.
Mange hellige bliver ført bag lyset, og tror at verdslige ejendele og bedre forhold vil give dem et bedre image. Et godt image har ikke meget at gøre med materielle forhold. Frelserens mor, Maria, levede under meget beskedne forhold, og alligevel kendte hun sit ansvar, og glædede sig over det. Tænk på hendes ydmyge udbrud til kusinen Elisabeth: „Han har set i nåde til sin *ringe tjenerinde*. Se herefter skal alle slægter prise mig salig" (Lukas 1:48. Fremhævelse tilføjet). Hendes styrke kom indvendig fra, ikke udvendig fra på grund af materielle ting.
Det er en fundamental sandhed, at en mors ansvar ikke med succes kan uddelegeres. Ikke til dagcentre, ikke til skoler, ikke til børnehaver, ikke til barnepiger. Vi har forelsket os i menneskenes teorier, f. eks. tanken om småbørnsbørnehaver, hvor børn kan lære forskellige ting. Dette lægger ikke alene et yderligere pres på budgettet, men de små børn anbringes i omgivelser hvor de ikke længere er under moderens indflydelse. Alt for ofte lægger børn og unges anstrengelser for at være populære en økonomisk byrde på faderens indtægt så moderen synes hun er nødt til at arbejde for at tilfredsstille børnenes behov. En sådan beslutning kan være meget kortsynet.

„Ingen bedrift kan overgå opbygningen af en Guds søns eller datters karakteregenskaber."

I disse år, hvor modtageligheden er så stor hos børnene, er det moderens indflydelse der danner børnenes fundamentale karakteregenskaber.

Det er i hjemmet børnene lærer at tro, at nære kærlighed og ved moderens kærlige eksempel at vælge det rette.

En mors indflydelse og undervisning i hjemmet er absolut nødvendig – og det ses tydeligt, når den har manglet!

Jeg ønsker ikke at såre nogens følelser, men vi kender alle tilfælde hvor aktive sidste dages hellige familier har vanskeligheder med deres børn, fordi moderen ikke var hvor hun burde være – i hjemmet.

For nylig bekendtgjorde et ugeblad i USA nogle alarmerende tal: „Over 14 millioner børn i alderen 6–13 år har nu mødre der går på arbejde, og man regner med at en trediedel af dem er uden opsyn det meste af dagen" (*US News and World Report,* 14. septemper 1981, s. 42).

Skilsmissens sæd bliver ofte sået, og børns problemer begynder, når mødre går på arbejde. I mødre må omhyggeligt regne prisen ud, før I beslutter jer til at tage del i forsørgeransvaret sammen med jeres mand. Det er fuldstændig sandt, når man siger at børn har mere brug for en mor end for penge.

Præsident Joseph F. Smith sagde at „forældre i Zion vil blive holdt ansvarlige for deres børns gerninger, ikke blot til de bliver otte år, men måske gennem hele deres børns liv hvis de forsømmer deres pligt overfor deres børn, mens de har dem under deres omsorg og varetægt og har ansvaret for dem." (Conference Report, april 1910, s. 6)

En af skrifternes mest rørende beretninger om succes, kan vi læse i Mormons Bog, om lamanitkvinderne der belærte deres sønner om evangeliet i hjemmet. Disse 2000 unge mænd lærte at tro på Gud, mens de sad på deres mors skød. Senere udviste de stor tro og stort mod, da de var i krig.

Deres leder, Helaman, sagde om dem: „Ja, det var blevet dem fortalt af deres mødre, at dersom de ikke tvivlede, ville Gud udfri dem" (Alma 56:47).

Her har vi løsningen – „Det var blevet dem fortalt af deres mødre"!

For flere år siden skrev en søn til sin mor og spurgte, hvordan hun havde båret sig ad med at have en sådan succes med at opdrage sine børn – alle 19! Hun skrev følgende svar:

„Jeg er meget imod at skrive noget som helst om, hvordan jeg har undervist mine børn. Jeg tror ikke jeg vil gøre nogen som helst en tjeneste, ved at lade dem vide hvordan jeg, som har levet et så tilbagetrukket liv i så mange år, anvendte min tid og mine kræfter og min omsorg på at opdrage mine egne børn. Ingen vil kunne anvende mine metoder uden i bogstavelig forstand at give afkald på verden. Og der er kun få, hvis der er nogen, som helt ville *hellige over 20 af deres bedste år i håb om at frelse deres børns sjæle,* når de tror at de kan frelses uden de bekymrer sig særlig meget om dem. Dette var mit hovedformål selv om jeg klarede det uden at være særlig dygtig eller succesfuld" (Franklin Wilder: *Immortal Mother,* s. 43. Vantage Press, 1966. Fremhævelse tilføjet).

Denne mor var Susannah Wesley, og sønnen som skrev var John Wesley (engelsk teolog og evangelist 1703–1791) en af de store reformatorer. Tyve af sine bedste år i håb om at redde sine børns sjæle! En sådan opgave krævede en grad og dygtighed, kompetence, mod, intelligens og opfindsomhed, der ligger langt over hvad der kræves indenfor enhver anden karriere.

Vil I gerne have et princip der kan gøre

jer til vellykkede mødre? Giv jer tid til at undervise jeres børn i evangeliet, og lær dem at efterleve evangeliets principper mens de er små. Det kan være at I også bliver nødt til at „give afkald på verden" og „hellige over 20 af jeres bedste år, i håb om at frelse (jeres) børns sjæle".

Ingen bedrift kan overgå opbygningen af en Guds søns eller datters karakteregenskaber.

Da jeg forberedte denne tale, bad jeg nogle hustruer og mødre sende mig deres kommentarer til de problemer sidste dages hellige kvinder står overfor. Jeg ønsker I skal høre fra nogle af disse hjemmegående kvinder, som har haft succes – intelligente, trofaste kvinder – som har forstået deres kaldelse i dette liv.

En hustru og mor sagde: „Jeg er virkelig lykkelig i min rolle som hjemmegående hustru og mor. Min egen kære mor har lært mig at glæde mig over husarbejdet. Jeg har altid syntes, at min mor var lykkelig i sin rolle som husmor. Der blev ikke talt noget som helst om vore dages kvindefrigørelse, for os er en god hustru og mor indbegrebet af al kvindelighed."

En anden skrev: „Jeg nyder mere end noget andet at være hustru og mor. Jeg nyder virkelig at gøre alle disse ting." Hun giver søstrene følgende råd: „Hvis husarbejdet ikke falder jer naturligt, så bed Herren hjælpe jer med at nyde det, og så vil han gøre det. Tro på Herren. Forlad jer ikke på en arm af kød. Bevar et evigt perspektiv, især når I synes at bleer og børn der skal have mad om natten aldrig får nogen ende. I gør hvad Herren ønsker I skal, og I vil blive velsignede."

Hun fortsætter: „Vær stolte af at være hustru og mor. Lad være med at undskylde jer overfor nogen som helst. Hold jer fra de påvirkninger der nedvurderer jeres rolle, som f. eks. TV programmer, artikler i ugeblade, taler som gives af såkaldte eksperter."

En anden ung mor skrev: „For mig kommer min opgave som hustru og mor og det at have en familie i første række. Det er meget vigtigere end en højere uddannelse, job, at udvikle talenter eller noget som helst andet. Hvilket arbejde i livet kan være vigtigere end at forme et andet menneskeligt væsens karakteregenskaber?"

Og fra denne mor – en løsning på de problemer som plager søstrene: „En god kvindes – en helligs om I vil – største styrke er hendes personlige vidnesbyrd om Frelseren, og hendes tro på hans talsmænd. Profeten og Jesu Kristi apostle. Hvis hun følger dem vil hendes udseende være som Kristi skønhed, Kristi fred vil støtte hende følelsesmæssigt, Frelserens eksempel vil være et middel til at løse hendes problemer og give hende styrke, og Kristi kærlighed vil være kilden til hendes egen kærlighed til sig selv, sin familie og sine omgivelser. Hun kan have tillid til sig selv som hustru og mor, og finde glæde ved at realisere sig selv i sin rolle i hjemmet." Jeg vil anbefale dette gode råd til alle jer søstre.

En anden elskelig søster skrev: „Bliv ved med at rose Zion mødre der prøver så ihærdigt, bliv ved med at holde af os og bed for os, for vi tror på brødrenes råd og værner om dem."

Jeg henter mod i denne opfordring, og i de hjælpsomme forslag jeg har fået af søster Benson, til at delagtiggøre jer i disse tanker.

Udstrål tilfredshedens ånd og glæde ved at skabe og passe jeres hjem. I underviser ved jeres eksempel og ved jeres indstil-

ling til arbejdet i hjemmet. Ved jeres indstiling siger I til jeres børn: „Jeg er kun husmor" eller „arbejdet med at skabe et hjem er det største og ædleste arbejde nogen kvinde kan ønske sig."
Giv jeres døtre mulighed for at udvikle deres evner, ved at lade dem bage, lave mad, sy og indrette deres eget værelse.
Bed daglige familiebønner i jeres hjem. I vil lære jeres børn at stole på Herren når I beder jeres morgen og aftenfamiliebønner. Det bør være en vane at læse i skrifterne i hjemmet.
Afhold ugentlige familiehjemmeaftener under ægtemandens ledelse, og læs regelmæssigt i skrifterne, især på sabbatsdagen. Gør sabbatsdagen til en hellig dag, hvor familien studerer skrifterne, deltager i møderne, og udfører andre passende ting.
Læg vægt på god litteratur og musik i jeres hjem. Præsenter jeres børn for det bedste indenfor kunst, musik, litteratur og underholdning.
Ros jeres børn mere end I irettesætter dem. Ros dem for selv den allermindste bedrift.
Tildel regelmæssigt jeres børn opgaver. Lad dem tage del i familieprojekter, havearbejde, pasning af græsplænen og rengøring.
Lad jeres hjem være familiens selskabelige og kulturelle midtpunkt. Dertil hører udflugter, hjemmeaftener, musik og boldspil i haven. Gør jeres hjem til et sted, hvor jeres børn ønsker at tilbringe deres fritid.
Sørg for at opmuntre jeres børn til at komme til jer og få råd med hensyn til deres problemer, få dem til at stille spørgsmål ved at lytte til dem hver eneste dag. Tal med dem om så vigtige ting som dating, sex og andet, som berører deres vækst og udvikling, og gør det i god tid, inden de indhenter deres oplysninger gennem falske eller upassende kilder.
Behandl jeres børn med respekt og godhed – nøjagtigt som I gør, når der er gæster til stede, de er trods alt mere betydningsfulde for jer end gæster. Lær jeres børn aldrig at sige uvenlige ting til andre om familiens medlemmer. Vær loyale over for hinanden.
Giv dem et ønske om at tjene andre. Lær dem at være betænksomme overfor ældre, syge og ensomme. Lær dem i en tidlig alder at lægge planer om at tage på mission, så de kan velsigne andre der ikke har evangeliet.
Værn dem imod fristelserne til at søge de materielle ting, og mod den dille at virke mere ungdommelig og verdslig, mod at skulle begrænse familiens størrelse når der ikke er fare for mors eller barns helbred, og mod egoisme, som vil berøve

jer glæden ved at hjælpe andre. Alle disse ting bidrager til utaknemmelighed, ubarmhjertighed og følelsesmæssig ustabilitet.

Sørg for at støtte, opmuntre og styrke jeres ægtemand i hans ansvar som hjemmets patriark. I er hans partner. Kvindens rolle i en mands liv er at opløfte ham, at hjælpe ham til at opretholde høje standarder og til at berede sig ved en retfærdig levevis, så I kan blive hans dronning i al evighed.

I hjemmet skal der herske kærlighed, forståelse, tillid, gæstfrihed og en fornemmelse af at høre til. Hvis I som hustru, mor, datter tager jer ordentligt af jer selv, jeres familie og jeres hjem, og holder jer til de andre søstre i hjælpeforeningen vil mange af de daglige problemer, som plager unge og forældre, ikke ramme jer.

Præsident McKay sagde: „Hjemmet er det første og mest effektive sted, hvor børnene kan lære livets lektier: sandhed, ære, dyd, selvkontrol; værdien af uddannelse, ærligt arbejde og livets formål og privilegium. Intet kan tage hjemmets plads med hensyn til at opdrage og undervise børn, og nok så megen succes udenfor hjemmet kan ikke opveje fiasko i hjemmet" (*Den danske Stjerne,* maj 1971, s. 146).

Kan I nu se, hvorfor Satan ønsker at ødelægge hjemmet ved at få mødrene til at overlade omsorgen for deres børn til andre? Og det lykkes ham i alt for mange hjem.

Beskyt jeres familie mod denne fare, nøjagtigt som I instinktivt ville beskytte dem mod fysisk skade.

Sæt jer et familiemål sammen med jeres ægtefælle, for at alle kan være sammen i det celestiale rige. Bestræb jer på at gøre jeres hjem til et lille stykke af himlen på jorden, så at I efter dette liv vil kunne sige:

Vi er alle her!
Far og mor, søster, bror,
vi der har hinanden kær.
Hver stol er besat
vi alle er hjemme . . .
vi er allesammen her.
(Charles Sprague: *The Writings of Charles Sprague,* s. 73. Charles S. Francis, New York.)

Jeg anerkender i taknemmelighed min egen evige ledsagers, Floras, store hellighed, hendes optimisme, tro og loyalitet. Hun har været familien en konstant kilde til indsigt og inspiration. Vort åndsfællesskab, hendes fine humoristiske sans, og hendes interesse for mit arbejde, har gjort hende til en dejlig ægtefælle, og hendes uendelige tålmodighed og intelligente indsigt har gjort hende til den mest hengivne mor. Hun har med glæde mistet sig selv i tjenesten for sin ægtemand og sine børn, hun har udvist mod og beslutsomhed til at højne det som hun ved er en guddommelig og herlig kaldelse, nemlig at være en værdig hustru og mor.

Som jeg står og ser på jer i aften føler jeg trang til at sige: „Hvilke udvalgte ånder I er, at I er sat til at være hustruer og mødre i Zion i disse krisetider!" I er medlemmer af den eneste sande Jesu Kristi kirken på jorden, og hvis I vil være trofaste og stå sammen med jeres ægtefælle, vil I arve evigt liv i det celestiale rige. Det kan I være sikre på!

Jeg vidner for jer, kære søstre, I kvinder står i sandhed i en ærværdig position, som er af en evig natur.

Må Gud velsigne enhver af jer, og krone jer med glæde og lykke i dette liv og i al evighed. I Jesu Kristi navn, Amen. ☐

